

Luigi Menghini

MERCENARII RAȚIUNII

PROLOG

Dragă profesore, am citit cu mult interes recentul dumneavoastră studiu asupra originilor Evului Mediu Cosmic și-mi permit să vă trimit documentația referitoare la perioada imediat următoare, extrasă din analele mitice ale dinastiei Tronului de Piatră (secolul al XXVIII-lea al Erei Stelare). Numele Growman, citat de mai multe izvoare ca aparținând strămoșului mitic, din punct de vedere etimologic ne amintește foarte îndeaproape de Frank Sonder care apare în prefața lucrării sale (în limbajul epifanic inferior rădăcina *ground man* semnifică *om sincer*, sau *liber*). Oricum, dincolo de concluziile personale, am putut să reconstruiesc o legătură istorică dintre cele mai importante între Prăbușirea Ligii, Războaiele Civile (amplu analizate de dumneavoastră) și Evul Mediu propriu-zis.

Desigur că vina pentru substanțialul regres al civilizației galactice, pentru întoarcerea la iraționalele practici ale magiei și politeismului îl poartă distrugerile provocate de diferite conflicte din perioada deja citată. Degradarea care a urmat a provocat dezechilibrarea țesutului socio-economic. Diferitele colectivități civile, izolate în lumi fără legături regulate reciproce, s-au mulțumit să utilizeze până la epuizare produsele tehnologiei (de aici a decurs un cult pentru strămoși și antichitate, văzută aproape ca o epocă de bunăstare divină). Unica excepție în acest cadru dezolant a fost menținerea de insule de cultură iluministă, în zonele de la marginea Galaxiei. Aceste locuri, din cauza relativei bunăstări, au devenit foarte repede spații vizate a fi cucerite de diferitele curți feudale care apăreau alternativ pe scena politică. De aici au urmat alte distrugeri și dispersia ultimilor oameni cu adevărat moderni. Aceștia, constrânși de evenimente, s-au îndeletnicit cu arta războiului (a se vedea altă antologie cu personaje din studiile dumneavoastră) și au format faimoasele bande ale Rațiunii, organisme destinate transformării, cu timpul, în trupe de mercenari în serviciul celui ce plătea mai mult, însă totdeauna strâns legate de caracterul rațional tehnologic al antichității...

CAPITOLUL ÎNTÂI

Zeii nu erau cu noi

— Crezi că va mai dura mult?

Giò-giò trăia din întrebări, dintre cele mai prostesti, de care oricine s-ar fi plictisit într-o bună zi... Noroc că eu nu-l prea luam în serios. Mă mulțumii doar să ridic din umeri și mă întorsei să privesc plaiul zbuciumat de mii de explozii. Părea imposibil ca acolo jos să mai fi rămas ființe vii, cu toate că drapelele erau toate ridicate, în ciuda fulgerelor care sfârtecau stratul de fum însângerat. Și când te gândești că am renunțat la o liniștită și promițătoare activitate comercială pentru a nimeri în acest infern...

— Raraak! Nu vreau să-mi las oasele pe aici, stăpâne Growman, nu vreau - se smiorcăi Osne, servitorul meu.

— Am încheiat un contract - mormăii obosit - și încetează să-mi mai spui stăpâne!

Aș fi vrut să-i reamintesc că el a fost printre primii care m-au îndemnat să mă întorc la meseria tatălui meu, dar mă răzgândit; acum contau numai bătălia și steagul stăpânilor noștri: pajura draisterilor, simbolul auriu care se înălța suveran în mijlocul îmbulzelii. În jurul său se strâneau alte drapele, care au fost de față la tot felul de violențe, mai vechi și mai noi, iar acum participau la o confruntare al cărei deznodământ se arăta a fi din ce în ce tot mai defavorabil.

— Este o nebunie să cobori acolo jos! continuă Osne. Am pierdut, ce rost are să mai riscăm? Ascultă-mă pe mine, Growman, hai s-o ștergem cât mai avem timp.

El avea dreptate, însă eram legați de un acord pe care trebuia să-l respectăm. Încetai să mai privesc spre valea de sub noi și mă străduii să mă arăt iritat.

— Duhul Străbunilor să vă orbească! urlai. Chiar s-a sfârșit onoarea luptătorilor care s-au înrolat să-l urmeze pe Krack? Poate vreți să vă sfârșiți zilele rumegând larba Transei în vreun cimitir anonim? Draisterii ne-au plătit conform înțelegerilor făcute, și noi nu vom părăsi câmpul de luptă câtă vreme va exista măcar un braț în stare să țină steagul ridicat. Și o spun eu, Growman, fiul lui Growman, șeful de bandă, eu și cu spada mea spunem asta!

Trăsei spada cu hotărâre, activai cu degetul mare bateriile din garda spadei și o ridicai deasupra capului pentru a arăta tuturor tăișul care tocmai se înroșea. Dacă cineva ar fi avut intenția să-mi submineze autoritatea, se ivise un moment prielnic să-l descopăr.

Nimeni nu îndrăzni să respire. Cu o grimasă care-mi trăda îngâmfare, îi țintuii cu privirea observându-le chipurile întunecate: țărănuși care abia erau în

stare să mânuiască sulite mici, pușcași dezertori din cine știe câte războaie, câțiva filfizoni fără blazon în căutare de aventuri... lume de mâna a șaptea; pe de altă parte mi-au garantat o campanie ușoară și-mi ofereau bani să-mi pot extinde afacerile; nu puteam să angajez chiar soldați adevărați. Scuipei la picioarele lor, cum văzusem că făcea tatăl meu, și le întorsei spatele.

— Raraak! Stăpâne, ai un creier de găină. Nu cumva crezi că draisterii îți vor fi recunoscători pe lumea cealaltă, când vom da de ei prin iad? șuieră Osne în șoaptă. Cât despre onoare, nici nu există piață unde să poată fi vândută, iar din câte capete și inimi a zdrobit, nicăieri nu i s-au întipărit urmele. Dar nu-i treaba mea, *o reptilă murdară cu sânge rece și fără suflet*, să învăț un șef de bandă cum să se comporte.

Îi blestemai în gând și mă întorsei să urmăresc băătăia. Unele steaguri dispăreau, altele erau acaparate. Dar pajura domnilor din Ramook se încăpățâna să nu se miște din loc; nu se obișnuiseră cu ideea că vor pierde, acei blestemați.

Un tropăit nervos îmi întrerupse gândurile. Un călăreț singuratic țâșni din zidul de pulbere încinsă și urcă panta spre noi. Era încadrat de alți doi călăreți cu lănciile pregătite să-l lovească. Călărețul venea îmbrăcat în postavul roșu al draisterilor, în timp ce urmăritorii lui purtau uniforme galbene ale glenicșilor. Aș fi putut să comand foc și să-i îndepărtiez, dar încă de pe acum băătăia era pierdută, iar banda mea aștepta doar ordinul de a merge la pierzanie... ordin ce putea fi adus chiar de acel călăreț. Întâlnii privirea obraznică a lui Osne; intuise și el situația, și surâdea.

Simții că mă răscolește ceva. Poate era chemarea strămoșilor luptători, poate se trezise în mine orgoliul, nu mai stătui să cercetez.

— La dracu! blestemai. Oricum o să crăp, acum sau după, ce mai contează... Pregățiți tunul!

Acum toți înțeleseră, dar nimeni nu se sinchisi să ajute artileriștii, care, pe de altă parte, se confruntau cu o mulțime de dificultăți pentru a-l mișca. Blestemai, invocai nimfele apelor spurcate să le sugă sângele, apoi mă hotărâi să acționez de unul singur. Cu spada în mână, mă avântai la vale, pe povârniș, ca să-l ajut pe draister. Căzui și mă ridicai în mai multe rânduri; când sosii, totul se sfârșise: cei doi urmăritori deveniseră patru jumătăți însângerate. Cavalerul mă domina de pe spinarea năvășului său cal de luptă, ținându-mă cu privirea prin micile găuri ale coifului.

— Ești din banda lui Krack? mă întrebă cu vocea deformată de masca de metal.

— Sunt Growman, în serviciul dumneavoastră, domnule.

— Ia-ți oamenii și urmează-mă! ordonă celălalt.

— Trebuie să asigurăm retragerea? întrebai eu alimentat de o slabă iluzie.

— Nu, atacăm dușmanul!

— Dar...

— Ce este, soldat? mi-o tăie scurt cavalerul. Contractul nu a fost clar?

— Clar, domnule, clar! admisei.

Nu-mi prea era la îndemână să vorbesc cu unul care mă privea de sus; mă îngrijora faptul că trebuie să-mi irosesc viața într-un mod așa de irațional și mă îngreșoșa felul în care acei idioți continuau să mă privească de pe culmea dealului. Dar cel mai mult mă îngrozea cavalerul.

— Adunătură de lași! strigai. Mișcați-vă, e rândul nostru.

Iar ei ascultară. Se mișcară, dar fără prea mare grabă, și după câteva minute se găseau aliniați în spatele drapelului.

— Reglați drapelul să funcționeze la jumătate din putere! îi ordonai lui Rimmel, stegarul, care acționa asupra mânerului mișcând cu iuțeală degetele sale inelate. Ochii lui Krack se aprinseră, și o foarte fină calotă azurie acoperi banda.

— Suntem gata! îl anunțai eu pe nobil.

Dar el nu se sinchisi să răspundă, ci dădu pinteni calului, făcu vreo câteva piruete și se avântă în toiul bătăliei.

— Zeii să ne apere! murmurai fără convingere.

— Zeii sunt cu Draister! confirmă luptătorul.

Dar zeii nu erau de partea lui Draister.

Ne aruncară înaintea urlând ca să diminuăm, pe cât posibil, spaima care ne cuprinsese. După câteva minute, jumătate din soldații mei presărau cu trupurile lor schingiuite scurtul drum parcurs, în timp ce supraviețuitorii se strânseseră în jurul meu, mai mult sau mai puțin răniți de razele laser care, din când în când, străpungeau câmpul protector; și nici măcar nu intraserăm în contact cu diviziile care se înfruntau cu vreo sută de metri mai departe de noi.

— Stăpâne Growman, ne-am făcut datoria cu prisosință. Vi se pare cumva mai onorabilă groapa comună a învinșilor? şuieră Osne care lăsase pușca și securea și își lungea brațul numărul trei la care fusese rănit. I se întâmpla mereu să aibă un braț de neutilizat în momentele când era de lucru. Așadar nu puteam să-l contrazic: câteva bucăți de argint nu justificau un masacru ca acela. Cu despăgubirea acordată familiilor, consumul bateriilor și cheltuielile de întoarcere... eram chit. Fără să mai punem la socoteală și darurile făgăduite Străbunilor pentru fuga noastră deloc onorabilă.

Cavalerul dispăruse înghițit de cine știe ce îmbulzeală; noi ne aflam în bătaia a cel puțin cinci tunuri. Și pajura draisterilor, cu toate că rămăsese la locul ei, dădea vădite semne de oboseală, unduia, se bălăbănea în avalanșa de fulgere albastrui care trădau fisuri în câmpul protector. Acela ar fi putut fi momentul unei capitulări rezonabile... dar domnii din Ramook nu înțelegeau deloc să cedeze.

— Ne retragem! hotărâi.

— Dar unde mergem, șefule?

Colina noastră căzuse în mâinile unei hoarde de ființe periculoase, cu un drapel de mătase galbenă. Osne, revenindu-și repede după spaima trasă, îmi arată un defileu în direcția căilor de comunicație din spatele frontului; i-am respins sugestia: am fi putut fugi, dar nu ascunși de o gloată de servitori, concubine și sclavi. Condusei banda de-a lungul unei trecători ticsită de cadavre, dincolo de care nu părea să mai existe vreun obstacol. Artileria inamică ne urmărește cu îndărătnicie cu o vârtelniță de explozii. Dar Rimmel știu să le devieze pe toate cu abile rotiri ale drapelului. Îl privesc cu admirație pe tânărul stegar, prieten de joacă din copilărie; intrase ca ucenic în banda tatălui meu, și când acesta se stinsese rămase cu mine. Era unul *deosebit*, îl cunoșteau toți, și acum nimeni nu mai făcea caz de colierele sale aurite așezate pe părul îngrijit; eram încrezători în priceperea lui și asta ne era îndeajuns. Totuși, încă nu înțeleg de ce se străduia să mă urmărească pretutindeni, chiar și în expediții periculoase ca aceea. Cu sensibilitatea și îndemânarea sa în a intercepta săgețile de foc ar fi meritat mai mult decât îi putea asigura banda lui Krack.

O rază incandescentă trecu foarte aproape de capetele noastre și căzu la câțiva metri fără să ne atingă. Chipul smeard și transpirat al tânărului se întoarse satisfăcut spre mine. Surâse.

— Un bun stegar înseamnă totul într-o bătălie! îl măgulii, știind prea bine că este ahtiat după complimente.

— Mulțumesc, roși el.

— Dar și un bun șef este indispensabil! interveni cu pizmă Raraak și, înainte de a-l lovi cu spada, îmi arată, spre sfârșitul defileului, un corp de armată. Căzuserăm într-o capcană întinsă tocmai pentru cei care, întocmai ca noi, ar fi părăsit înainte de vreme câmpul de luptă. Acești gleniciși aveau, într-adevăr, bani de aruncat dacă-și puteau permite să plătească mercenari numai și numai pentru a captura dezertorii. Îi blestemai și mă străduii să-mi stăpânesc zvâcnirile haotice ale inimii. Poate nu fusese spus ultimul cuvânt. Povârnișul strâmtorii unde eram închiși era prea abrupt ca să-l putem urca; întoarcerea ar fi însemnat curată sinucidere; în schimb, în față, unduiau trei sau patru stindarde, probabil creaturi nu prea deprinse cu războiul, dar cu o mare poftă de a se bate... Simții privirile soldaților mei apăsându-mi spinarea; era unul dintre acele momente când trebuia să-i mulțumesc tatălui meu pentru toate trucurile meseriei învățate de la el. Căci el le cunoștea foarte bine.

— Stinge câmpul protector! ordonai.

— Așa vom ajunge la mâna lor, replică Rimmel revenindu-i să creadă.

— Ascultă ce-ți spun și lasă-mă pe mine să mă ocup mai departe de tot ce trebuie, insistai.

Câțiva mormăiră, dar nu-i băgai în seamă, smulsei drapelul din mâinile tânărului și îl dezactivai. Cu o privire de gheață le tăiai cheful să mai protesteze.

— Rămâneți aici și așteptați! adăugai, și fără să mai pierd timpul mă

îndreptai spre inamic, sperând că tatăl meu a socotit bine.

Mersei decis, evaluând cu optimism spațiul ce mă despărțea de adversari. Chiar dacă erau posturi de pază din metru în metru, nu însemna neapărat că avem de-a face cu luptători experimentați; poate că am putea să ieșim din încurcătură cu fruntea sus.

— Sunt Growman, șeful bandei Krack, declarai când ajunsei la cincizeci de metri. Am avut un contract cu draisterii. Acum a expirat și aș vrea să părăsesc zona.

Un cor de râsete deveni ecoul cuvintelor mele, dar nimeni nu trase. Era deja ceva. Continuai să merg ținând drapelul la vedere. Nu-mi rămânea decât să ajung...

— Oprește-te unde ești, Growman! mă somă o voce. Trucul de-a intra cu un drapel într-un câmp protector și a-l activa dintr-o dată ca să-l distrugi este vechi: nu merită să-l încerci.

Rămăsei nemișcat. Îmi venea să plâng, nu alta. După cum se vede, tatăl meu nu putea să fie chiar totdeauna original.

— Nu mi-aș permite niciodată să acționez cu atâta viclenie, murmurai. Dar dacă insistați... voi capitula într-un mod convenabil.

În rândurile adversarilor se iscă o șuşoteală confuză; în sfârșit, doi luptători, o slugă cu platoșa oxidată și un zdrahon zbârlit, cu părul ca de zăpadă, se apropiară de mine. Între neliniște și resemnare depusei spada și drapelul la pământ și mă așezai. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-mi întrebuintez inegalabilele calități de negustor.

— Sunt dispus să plătesc cinci bani de argint pentru fiecare om, și zece pentru armele grele, începui eu cu viclenie.

— Prea puțin, Growman, prea puțin..., râse prostește uriașul cel cărunt.

— Este exact cât ne-au plătit draisterii, suspinai eu foarte contrariat.

— Asta-i treaba ta, Growman, spuse celălalt, vădit amuzat. Dacă te-ai fi înrolat la glenicși, ai fi primit dublu și acum n-ai fi la strâmtoare.

— Atunci suntem gata să murim luptând! îi adusei eu aminte cu orgoliu.

Bătrânul luptător începu să râdă cu hohote, arătându-și cele două șiruri de dinți ascuțiți: caninii clasici ai vampirilor din Crisdall. Înțelesei că nu era de șagă.

— Bine, bine, șuierai. Ce vreți ca să ne lăsați să trecem?

Și cred că nici nu reușeam să-mi ascund frica ce începuse să mă stăpânească.

— Trebuie să ținem cont de faptul că glenicșii ne plătesc la bază pentru prizonierii pe care îi aducem, observă cu veselie bătrânul zdrahon. Se pare că au o mare nevoie de sclavi.

— Dar este împotriva tradiției bandei – protestai eu. Nu se pot călca în picioare în felul acesta principiile sănătoase ale luptătorilor Rațiunii. Suntem oameni cu nume unic... dar e numai un nume.

Acum chiar că mă simțeam terorizat.

La ce le trebuie glenicșilor prizonierii de război?

— Este o îndeletnicire stranie, interveni sluga, cu o figură impenetrabilă. Tatăl tău n-ar fi acceptat niciodată un contract ca al nostru, dar noi am îmbătrânit, iar vremurile sunt grele...

— L-ați cunoscut pe Growman? întrebai, întrezărind o speranță.

— Da, confirmă celălalt. Și găsesc că îi semeni la înfățișare destul de bine. Mă duci cu gândul cu mulți ani în urmă, pe vremea când eram un soldat nepriceput și el m-a luat ca ajutor. Într-o bătălie am reușit de șapte ori să fim față în față, fără să stricăm însă pactul inițial, și am câștigat de fiecare dată alți bani. Mare om, Bătrânul Growman!

— Într-adevăr mare! admisei cu tristețe.

— Foarte bine, sunt dispus să-ți dau drumul, continuă servitorul. Dacă te predai fără luptă, asta în numele unei vechi prietenii, pot să las liberi și doi-trei dintre soldații tăi; dar ceilalți, bateriile, armele și casa de fier trebuie să treacă în mâinile noastre.

— Și un litru de sânge de fiecare! adăugă uriașul trecându-și subțirea limbă triumfiară peste buze.

— Nu voi ceda niciodată! urlai sărind în picioare. Mai bine murim ca oameni. Voi ați vrea să câștigați de câteva mii de ori argintul pe care glenicșii vi-l plătesc.

N-am mai rămas decât patru. Ne-au lăsat fără un ban, fără o armă, fără cine știe ce sânge în vene, cu steagul funcționând la minim, numai atât cât să putem petrece noaptea. Cu toate acestea puteam să mă consider norocos. Nu prea înțelesesem bine la ce anume ar fi putut servi sclavii, dar trebuia să fie vorba de ceva înspăimântător, atâta vreme cât cei doi șefi au refuzat să vorbească despre asta.

— La ce te gândești, șefule? mă întrebă Giò-giò. Cum ieși din încurcătura asta? Ai deja vreo idee, este adevărat?

Îmi aruncai privirea de-a lungul și de-a latul pietrișului dezolant din jur și mă simții în pragul disperării.

— Stăpâne Growman, umilului tău servitor îi este foame! imploră Osne mai caustic decât de obicei.

— Ne-ar trebui câțiva bani de argint ca să plătim plecarea spre o lume unde să fie posibilă înrolarea; aici, începând din acest moment, războiul s-a sfârșit pentru noi. Dar ne găsim într-un cerc vicios: nimic de lucru, nici posibilități de a găsi de lucru în altă parte, nici un ban, și așa mai departe.

— Ascultați, voi trei începeți să mă sâcâiți, bombăanii cu puțină energie pe care o mai aveam. Dacă aveți vreo idee, spuneți-o, altfel stați liniștiți și mergeți

înainte. Numai Străbunii știu de câte zile avem nevoie ca să ieșim din acest deșert.

Și ei deveniră tăcuți, cufundați într-o liniște care ținu până spre seară, în timp ce deasupra noastră soarele rece al Ramookului parcurgea cu o neobișnuită încetineală traiectoria sa pe cerul cenușiu. Pe înserat apăru o notă întunecată în cenușiul general al peisajului; se iscă un vânt rece, al cărui șuierat acoperi zgomotul pietrișului și ghiorțăitul burților flămânde. Dintre toate, burta lui Raraak excela prin tonurile baritonale și prin insistența ritmului. Un chiorăit excesiv datorat și lăcomiei care-l stăpânea în timpul meselor. Această reptilă era poate unica afacere foarte rea pe care tatăl meu a încheiat-o în viața sa; o cumpăraseră ca ou ornamental într-un asteroid de liber schimb uitat de lume; dar din găoace a ieșit această reptilă și n-a mai fost chip să scape de ea. Din acel moment tatăl meu n-a mai făcut altceva decât să se lamenteze de josnicia, lenea și frica exagerată de care dădea dovadă Raraak (îl suspecta chiar că ar putea fura din casă, fără s-o poată dovedi vreodată). Figura sa (un cap rotund prins de un gât înnodat care se desfăcea în patru brațe puternice la înălțimea pieptului, și tot atâtea labe) devenise familiară bandei, și era tolerată; oricum, nimeni nu-l considera pe Raraak un sclav, cu toate că lui îi plăcea această ipostază. Singurul talent care-i justifica prezența, în orice loc ne-am fi dus, era finețea mirosului și a auzului, care ne ferea de capcane sau de orice alt tip de surprize neplăcute.

— Un cavaler ne urmărește! îmi comunică Osne cu vocea tăiată.

— Unul singur? întrebai alarmat.

— Unul singur, confirmă, mirosul său mi se pare cunoscut... dar, pe deasupra, mai percep încă ceva... nu știu ce poate să fie, dar trebuie să fie vreo creatură foarte grasă.

Mă îndoii de aceste cuvinte, dar, oricum, nu mă simții absolut deloc liniștit; dacă se afla cineva cu adevărat în acel deșert, în mod sigur nu venise doar să admire peisajul. O presimțire neașteptată mă sperie.

— Ar fi bine să ne grăbim! hotărâi eu.

— Raraak! Stăpâne Growman, nu pot să mă mișc repede, sunt gata să leșin, mă simt terminat... și apoi ideea unui cal înroșit în flăcări mă trimite cu gândul la sufletul Glorioșilor Părinți care dansează acum în paradis. Cerul să-i aibă în grijă!

— Eu știam că șeful va găsi o soluție, râse prosteste Giò-giò frecându-și mâinile.

Îi dădui dracului pe amândoi și evaluai cu atenție ascunzătorile posibile; dar mă mișcai prea încet. O siluetă înfășurată într-o largă pelerină roșie țâșni din umbră și mă atacă.

Ticăloasa de reptilă, cu foamea ei nepotolită, a așteptat prea mult și m-a avertizat abia în ultimul moment.

Deasupra mea, peste puține secunde, cal și călăreț, se învălmășeau într-

un vârtej de pietre mici aruncate de copite. Dar întâi de toate o lumină roșie îmi șterse ușor pieptul.

— Domnule, sunt dezarmat! strigai aruncându-mă cu ultima licărire de vlagă în spatele unei stânci.

Celălalt nici nu catadicsi să-mi răspundă, prin viziera coifului nu străbătu decât un grohăit, în schimb trase din nou cu pistolul și adăpostul se făcu țândări.

— Ce am făcut, nobile draister, ca să merit mânia voastră? mă plânsei, în timp ce mă feream de o nouă rază.

Mă împiedicai și, rostogolindu-mă, ajunsei între picioarele calului. Acesta necheză și, la al nu știu câtealea pinten, se urni și țâșni spre o binecuvântată lespede înghețată. Nu stătui mult pe gânduri, apucaii o cremene ascuțită și lovii fără milă dosul animalului. Calul protestă și, zvârlindu-se-n aer, își aruncă stăpânul cu picioarele în sus. Acum ne găseam la aceeași înălțime, iar pușca lui căzuse departe.

Cavalerul, cu o sprintenă săritură, se îndreptă și mă înfruntă cu o lamă de reflexe albastrii.

— Pentru sufletul Străbunilor! îl implorai punând cât mai mult spațiu posibil între noi, de ce vă încăpățânați să nu răspundeți? Să judecăm ca oameni de omenie!

— Draisterii erau înconjurați de mii de inamici, dar n-au cedat nici măcar cu un pas! șuieră acesta de după masca facială a cărei subțire armătură abia lăsa să se vadă văpaia crudă a ochilor. Așteptam numai ca tu să ataci și să se mai micșoreze presiunea pentru a organiza o retragere ordonată. Dar tu nu ne-ai venit în ajutor, Growman... ai fugit. Ai mei au căzut cu toții, unul câte unul, pentru că un ticălos plătit s-a speriat... Lovi cu spada și tăie în două mantaua care flutura pe spatele meu. Fugii departe și, în sfârșit, la capătul puterilor mă rostogolii dincolo de o stâncă. Totuși, oamenii mei erau la o distanță mică... Îi căutai cu privirea. I-am văzut șezând, urmărind scena cu apatică indiferență.

— Bătălia era deja pierdută, nu se mai putea face nimic, încercai eu să protestez.

— Draisterii nu s-ar fi predat niciodată unor plebei ca glenicșii, chiar dacă ar fi fost o sută contra unul! mormăi agresorul. Ne-am fi organizat, am fi înrolat alte trupe... ajungeau numai câteva minute de răgaz și ar fi cu toții vii, aici lângă mine. Acum te vei duce la ei, ticălosule, pentru că sufletele lor strigă răzbunare!

Înțelesei că acesta era sfârșitul. Rămas fără energie, fără resurse, mă dădui înapoi până ce simții că mă oprește o stâncă. Așteptai până ce cavalerul se apropie și ridică spada, deasupra capului. Nu mai aveam la dispoziție decât o clipă ca să pot regreta liniștitul magazin pe care-l abandonasem din imprudență; mi-ar fi ajuns numai câteva zeci de monede de argint să-l extind... Tatăl meu a avut perfectă dreptate când m-a sfătuit să nu-i continui meseria.

Aplecai capul și sperai într-o lovitură precisă care să mă scutească de suferințe inutile.

Poate că există un paradis și pentru fiii eroilor...

Părea că timpul, pe neașteptate, s-a dat înapoi, iar lovitura fatală întârzia să vină. Mă hotărâi să privesc: el stătea tot în fața mea, dar nu tot așa de amenințător, ținea capul împins înainte, sughița de plâns și împingea cu oboseală în arma înfiptă în pământ. Apoi, după un suspin, căzu și rămase nemișcat la picioarele mele. Îmi fură necesare câteva minute pentru a-mi da seama de situație. Apoi, nechezatul neliniștit al calului mă aduse la realitate și, înainte de orice altceva, alergai și îi luai spada. La contactul cu mâna, mânerul zumzăi și energia începu să curgă de-a lungul tăișului. O simții ușoară în pumn, plăcut de caldă: era într-adevăr un obiect de domni, mai mult decât suficientă să străpungă platoșa agresorului meu și să-l trimită la restul familiei sale.

Draister zăcea inert și mă oprii: nu puteam să ucid pe unul care poate era deja mort. Cu precauție îi tăiai cataramele coifului, pe care i-l aruncai departe. Apăru o moale revărsare de cârlionți blonzi cu reflexe purpurii.

Rămăsei uluit privind la amazoană.

— E o femeie! exclamai.

Nu întruchipa idealul feminin pe care l-am cultivat dintotdeauna (trup plăpând, dulceată servilă și supunere)... Dar era pur și simplu o femeie frumoasă. Mă umplui pentru o clipă de fantezii erotice și începui să-i deschei cataramele magnetice care-i bandajau pieptul. Observai imediat cele două răni roșii sub gât. Instinctiv dusei mâinile la unghiurile similare de sub gâtul meu.

A trecut și ea prin ghearele vampirilor, iată de ce a leșinat: trebuie să fie sfârșită de oboseală...

Fata clipi din gene și mă țintui cu doi ochi albaștri și acuzatori. Mă retrăsei încurcat.

— Sunteți prizoniera mea, doamnă, îi amintii.

Ea, cu un neașteptat grăunte de energie, urlă că preferă moartea, și abia avusei timpul să mă feresc de un pumnal aruncat spre inimă. Sării într-o parte înspăimântat, gata să folosesc spada.

— Fiți calmă, o rugai nervos. *Amândoi* am pierdut mult sânge și nu suntem în stare să susținem un duel... Vampirii erau foarte flămânzi.

Ea tresări.

— Animalul acela care mi-a pretins gâtul nu mai este pe această lume! șuieră. La fel ca oricare altul care a încercat să mă atingă cu mâinile sale.

— Bine, convenii eu fără să pierd din vedere pumnalul pe care-l ținea ridicat gata să lovească. Dar acum predați-vă, nu am intenția să rănesc în nici un alt mod onoarea dumneavoastră.

— O draisteră nu o să cadă niciodată vie în mâinile dușmanilor ei!

Un sfârâit însoțit de un îmbietor miros de carne prăjită întrerupse dialogul.

— Ce dracului faceți? întrebai plăcut surprins.

— Avem în sfârșit ceva de mâncare, stăpâne Growman, răspunse Osne cu satisfacție.

— Calul meu! gemu femeia.

— Pradă de război! replică reptila. Valorosul șef de bandă pe care-l aveți în față v-a învins, și deci se bucură de toate drepturile asupra dumneavoastră și asupra lucrurilor pe care la aveți.

— Tu... tu, ticălosule, îndrăznești...

Dar nu mai fu în stare să rostească și alte cuvinte, pentru că leșină din nou. Mă grăbii să o dezarmez și să o leg. Apoi, cu lăcomie mă aruncai asupra fripturii care continua să se rumenească la palidul câmp energetic emis de drapelul lui Krack.

CAPITOLUL AL DOILEA

Cineva ne urmărește

— E încă în spatele nostru - murmură Raraak.

Toți ne oprirăm și - preocupați - iscodirăm cu privirea linia neregulată a orizontului. Deșertul pietros era peste tot la fel, anonim, oprimant, cu pietrele sale bătute de vânt. Trecuseră deja două zile de când îl parcurgeam fără să știm încotro ne îndreptăm, chinuiți pas cu pas de frig, de blestemele Hilenei Draister, prizoniera noastră, și de un necunoscut urmăritor care părea că așteaptă doar momentul prielnic să ne sară în spinare.

Capturarea femeii ne-a adus o bogată pradă de război: carne de cal, pile energetice, arme, platoșă, harnașament pentru cal și un pumn de bani de argint. Aveam astfel posibilitatea de a supraviețui și de a ajunge la o bază cosmică... numai că această entitate necunoscută continua să ne persecute cu misterioasa ei prezență.

— De ce refuzați să colaborați cu noi? o întrebai încă o dată pe fata războinică. Poate că acest misterios cineva este pe urmele dumneavoastră: un vampir rudă cu cel pe care l-ați ucis... știți cât sunt de răzbunători... Sau vreun glenix fugit de pe câmpul de luptă...

Nu vru nici măcar să mă asculte. Ridică pumnii cu furie și încercă să mă lovească. O legasem bine și, totuși, fiecare dintre noi se ținea la o distanță respectabilă: lovea cu piciorul și cu palma, făcând salturi pe neașteptate, întocmai ca un luptător de circ.

Dădui din umeri și mă întorsei la ai mei.

— Este om sau animal? îl întrebai pe Osne.

— Raraak! Stăpâne Growman, de unde să știu? Cu foamea prin care trecem e și așa prea mult cât reușesc să percep.

— Să ne mișcăm, ordonai obosit, sau nu vom mai ieși niciodată din acest infern.

Toți mă urmară, unul lângă altul, singura preocupare a fiecăruia fiind doar aceea de a nu rămâne ultimul în coloană.

— Acolo jos! strigă Rimmel după numai câțiva pași.

Cu inima cât un purice reușirăm să zărim un punct abia-abia vizibil la orizont.

— Acolo? mârâii privind întinderea nesfârșită și ostilă a deșertului.

— A fost o mișcare între crestele acelea sure, părea ceva foarte mare... S-a deplasat, sunt sigur de asta.

Ochii stegarului nu mințeau, îl fixai, iar acesta roși. Cu un surâs mă întorsei spre prizonieră:

— Există animale de mari dimensiuni în ținutul Ramookului, animale de

pradă periculoase?

Ea nici nu catadicsi să răspundă, aproape dădea impresia că întâmplarea n-o interesează.

— Tu, Osne, ce poți spune? murmurai obosit.

— Mi-e foame...

— Vorbește, sau riști să nu mai mănânci niciodată de acum încolo! îl amenințai.

— Bine... Am perceput ceva ca și cum un corp greu ar fi alunecat pe pietriș, se grăbi să explice Raraak. Se târa pe sol, totuși n-am deslușit nici o bătaie de inimă, nici respirație, nici vreun miros de orice fel... nimic viu.

— Dar dacă nu respiră, nu miroase... și dacă nu e vizibil, fiind totuși foarte mare și greu, ce a văzut Rimmel? interveni Giò-giò ridicându-și spre mine chipul prostănac.

Și ceilalți mă priviră: eu eram șeful, cel ce știa să scrie și să citească, intra în atribuțiile mele să rezolv problema. Era suficient să spun un "nimic", și nervozitatea, iraționalismul ar fi năruit coeziunea grupului, spiritul corpului.

Tatăl meu mi-a repetat de mai multe ori că, în asemenea momente, numai disciplina poate să umple golurile din creier și să ferească spațiile vitale de spaimă și fructele ei. *Să dai un ordin, oricare ar fi el; să-i ții ocupați; fă-i să simtă că există cineva care gândește pentru ei, și vor putea chiar să moară fără să-și dea scama de asta.*

— Activați steagul! hotărâi. Fiți gata de atac.

Efectul fu imediat. Fiecare om își luă în primire propriul său post: Rimmel în centru, cu lancea în mână, Giò-giò la dreapta, ținând la vedere pistolul cu raze luat de la Hilena; Osne la stânga, fără nimic (urâtenia lui echivala singură cu o armă psihologică); eu în spate, la marginea câmpului protector, cu spada și platoșa. Numai prizoniera rămase într-o parte, neînfricată și plină de dispreț, urmând, totuși, cu religiozitate cortegiul, ca și cum noi am fi fost în jur de o sută, iar tot deșertul ar fi fost populat de horde războinice.

Așteptai câteva minute, timpul necesar pentru a se crea o atmosferă propice, apoi îi arătai lui Giò-giò locul unde stegarul a întrezărit mișcarea suspectă.

— Trage acolo, jos!

El iradie de o sublimă bucurie și se grăbi să execute. Arma emise un șuierat slab și o rază incandescentă. Unde lovi se creară nori denși de vapori, și o lespede de gheață se sfărâmă. Nimeni, om sau animal, nu reacționează, și asta împrășteie spaima sporită de imaginație.

— Poate am greșit, oboseala..., se scuză Rimmel încurcat.

— I se poate întâmpla oricui, îl încurajai eu.

— Stăpâne Growman, eu nu m-am înșelat! ne aminti Osne, insensibil la subtilul meu tact psihologic.

Îl pusei la punct cu o privire tăioasă.

— Mergem mai departe! hotărâi, felicitându-mă că n-am stăruit asupra celor petrecute.

Iluzia dură până la apusul soarelui. Ne-am așezat tabăra la marginea unei prăpăstii, o scobitură adâncă între doi pereți de piatră neagră, de un aspect lugubru, dar destul de bine apărată de vânt. Stăteam liniștiți și consumam obosiți carnea rece și tare pe care abia o puteam înghiți. Cerul, deasupra marginii, de un roșu închis, își pierduse repede franjurii roz ai astrului acum dispărut și începuse a se întuneca. Apoi căzu întunericul, iar frigul deveni tăios.

— E aproape, șușoti pe neașteptate Raraak.

Ne ridicarăm toți în picioare iscodind negurile.

— Ce dracului ai? protestai, după ce învinsei primul moment de spaimă. Nu aud nimic.

— Stăpâne Growman, n-aș îndrăzni niciodată să te deranjez fără motiv, ironiză Osne. Sunt sigur că este pe aproape, la zece sau douăzeci de metri.

— Campionul nostru s-a cam speriat? îmi dădu cu tifla Hilena, dintr-un loc neprecizat din obscuritate.

— Taci! o repezii cu o voce în perfect acord cu a sa. Faceți lumină!

Rimmel activă drapelul, și ochii lui Krack proiectară o slabă lumină albăstruie în toate direcțiile. Stâncile deșertului din împrejurimi se populară cu umbre opace, dar nimic nu dezvălui conturul misteriosului nostru urmăritor. Apoi, între sunetele discontinue ale vântului, distinserăm clar un zgomot deosebit, strident, ca și cum un corp voluminos ar fi alunecat cu greutate pe gheață. Venea din înălțime, dincolo de o creastă a râpei în care eram cu toții ascunși.

— Câți sunt? întrebai.

— Raraak! Nu știu, poate unul... Ar fi trebuit să-mi astâmpăr foamea, nu știu! se plânse Osne. Simt numai că este aproape, că nu are inimă, că nu respiră deloc.

— Ce facem, șefule? întrebă Giò-giò.

— Aici jos suntem în capcană! observă Rimmel.

— Să sporim câmpul protector! răspunsei eu. Trebuie să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna.

Încercai să-mi amintesc ce creatură străină ar fi putut să aibă orice fel de organe interne în măsură să producă zgomot și miros. Nu-mi amintii nici una. Cu toate că am călătorit împreună cu tatăl meu prin vreo sută de lumi... Trăsei concluzia că trebuia să fie vorba de o ființă ameboică, un animal lipsit de gheare, dinți și mușchi. Ceva ce puteam înfrunta fără riscuri excesive.

— Acoperiți-mă! le spusei. Mă cațăr până sus să descopăr cine poate fi!

Obținui priviri admirative, și asta îmi dădu o trecătoare senzație de superioritate. Începui urcatul, și imediat ce am fost în afara câmpului energetic îmi dădui seama că am comis o mare neghiobie. *Un șef de bandă nu trebuie niciodată să se expună atâta timp cât alții pot să o facă pentru el.* Era chiar

principiul fundamental al oricărei structuri organizatorice. Eu, în schimb, mă aflam lipit de peretele abrupt, în plină lumină, în imposibilitatea de a-mi folosi spada, și la bunul plac al primului individ care ar fi apărut acolo sus pe creastă.

Și dacă Raraak a mințit în ceea ce privește structura adversarului? Mă cuprinse spaima, dar în acel moment nu mai puteam să dau înapoi; mai lipseau doar câțiva metri, și mă încăpățâna să cred că era vorba doar de un animal inofensiv...

Scârțâitul pietrelor și al gheții care se sfărâma sub o masă greu de susținut spori în intensitate în mod îngrijorător. Acel inofensiv animal trebuia să cântărească vreo câteva tone, pe puțin!...

Nu știu cine urlă primul, poate Rimmel; eu privii în jos pentru a înțelege, apoi sus; mi se păru că un munte întreg mi s-a prăvălit în spinare. Pietre, fragmente de gheață, pământ și un enorm bloc de piatră care mă atinse ușor, nu știu cum, se prăvăliră spre câmpul protector într-un huruit grozav.

Drapelul rezistă în mod cu totul incredibil, și pietroiul enorm sări înapoi, continuându-și rostogolirea prin râpă până ce dispăru printr-o spărtură, astfel că nu-l mai văzurăm. După zgomotul asurzitor care făcuse solul să vibreze, se așternu pe neașteptate liniștea. Când îmi reluai controlul asupra nervilor, descoperii cu ușurare că eram, în continuare, bine prins de peretele stâncos. Îmi eliberai gura de resturile de pământ, praf și pietricele, și strigai:

— E în regulă?

— Ce... ce-a fost? întrebă Giorgio cu vocea strangulată.

— Cineva a vrut să ne răpună provocând o surpare de teren, răspunsei eu, prefăcându-mă sigur pe mine. Misteriosul nostru urmăritor trebuie să fi împins acel bloc de piatră ca să se prăbușească peste noi.

— Dar cine poate fi așa de puternic? replică grăsanul. Bombăanii ceva de neînțeles.

— Nu mai este nimeni acolo sus, mă informă Osne. Cel puțin eu nu mai simt nimic. Poate a fugit.

Mă bucurai la gândul că s-ar putea să aibă dreptate, și începui să urc. Cum îmi sprijinii genunchii pe marginea râpei, apucaii spada. Mă atacă numai suflul rece al vântului.

Țipai în semn de provocare, dar îmi dădui seama că sunt fără rival. Oricine ar fi fost, dispăruse. Mă întorsei jos unde tovarășii mei mă așteptau plini de îndoială.

— Nimeni n-a fost rănit? întrebai.

— Spaima nu lasă răni! răsă batjocoritor prizoniera. Altfel, voi ați fi murit pe loc.

O ignora și mă întorsei spre stegar, care încă mai ținea drapelul.

— Felicitări! îi spusei. Ai făcut o treabă bună. Dacă n-ai fi fost tu, toți ar fi fost striviți.

Rimmel păru contrariat. Ezita, apoi, împins de ireproșabilul său cod

moral, declară:

— Regret, șefule, dar nu eu am deviat bolovanul, eram prea zăpăcit... Stânca trecuse deja de bariera protectoare, dar s-a dat înapoi de una singură. Nu-mi pot explica; cu toate acestea, așa s-a întâmplat.

Găsii în jurul meu niște chipuri care solicitau o explicație.

— Strângeți tot! ordonai. Pentru că nu putem dormi, vom merge înainte; avem un drum lung de parcurs... și cine știe, poate vom reuși să vindem harnașamentul calului și să câștigăm în felul acesta destui bani ca să ne plătim o îmbarcare.

— Și obiectul acela misterios?

— Ce vreți de la mine? îi implorai. Nu știu nici eu mai mult decât voi.

Mersem până ce obișnuitul soare palid străbătu aerul lăptos al zorilor și începu să dezvăluie contururile peisajului. Lumina aduse o oarecare ușurare, dar fu prea puțin pentru atmosfera întunecată care stăpânea privirile îngrijorate ale oamenilor din grup. Trebuia, într-un fel sau altul, să le distrag atenția.

— Să cântăm! ordonai ca o ultimă posibilitate.

Nimeni nu mă ascultă.

— *Suntem banda lui Krack!* intonai furios. *Numele nostru îngrozește dușmanii...* Mai tare, cântați!

Giò-giò și Rimmel își uniră vocile și încet-încet corul atinse o oarecare claritate melodică. Raraak, în schimb, rămase mut. Îl măsurai din priviri.

— Domnul nu a reușit să ia tonul? șuierai ironic și amenințător.

— Stăpâne Growman, umilul tău servitor vrea să-și mai tragă răsuflarea, pentru că nu peste mult timp va trebui să alergăm. Ființa misterioasă ne urmărește din nou și câștigă teren.

Înghețai. Întinsei pasul, imitat de ceilalți.

— E chiar imposibil să nu se știe cine este acest bastard?

— Eu nu știu pe nimeni care să nu respire, să nu aibă inimă și să atârne așa de greu când se târăște..., suspină Osne depășindu-mă.

Nu era chiar o cursă, deși ne mișcam destul de repede; chiar și prizoniera, de care nu ne mai îngrijeam să o supraveghem, se adaptase ritmului de mers și era atentă să nu rămână izolată.

— Nu știți să faceți altceva decât să fugiți! protestă ea când începu să resimtă oboseala.

— Oricine ar fi, cel care ne urmărește, este clar că depășește cu mult posibilitățile noastre de apărare! Încercăi eu să mă justific. Ați văzut ce bloc de piatră a prăvălit peste noi ieri noapte... cântărea pe puțin vreo zece tone.

— E tot mai aproape, șopti Osne.

— Ce trebuie să facem? se plânse Giò-giò.

Ce trebuie să facem? Ce trebuie să fac? Tatăl meu s-a ostenit îndelung să mă instruiască *făcându-mă să cresc pe dinăuntru*, cum obișnuia să spună.

Trăiam într-o epocă în care totul era dificil: în plus, pentru cei anonimi, dificultatea consta în procurarea hranei; pentru alții, în a exploata ignoranța primilor; pentru oameni ca tatăl meu principalul scop era să apere memoria trecutului, cuceririle civilizației, să amintească universului că mai demult oamenii erau egali și că totul era ușor de realizat. Din această cauză străbunii mei au pus mâna pe arme. *A fi soldat, astăzi, nu înseamnă numai a ști să înfrunți, sau a fi erou. Gloria, patria, onoarea sunt fetișuri pentru nobili, pentru domnii de pe pământ, pentru aceia care au două nume, pentru cei care nu au nevoie să lucreze pentru a trăi și, deci, trebuie să-și justifice existența cu abstracțiuni filozofice. Noi, războinicii de profesie, nu avem palate, slugi și proprietăți de apărat, ci numai esența culturii noastre: Rațiunea. Bunul simț, puterea de rațiune și forța gândirii Străbunilor trebuie salvardate până la sfârșitul lumii. Dar pentru asta trebuie să fim liberi, să ne vindem sabia, dar nu capul, iată de ce un șef de bandă trebuie să știe să citească, să scrie, să facă socoteli, să înfrunte pericolele cu seninătate, dar să evite riscurile inutile, iar, dacă nu există altă posibilitate, trebuie să știe cum să moară.*

Acum, fiule, știu că tu dorești o schimbare, te simți atras de meseria de negustor, și este normal ca tu să-ți urmezi chemarea; dar bagă de seamă că ești un Growman și că nimeni din familia noastră nu s-a oprit vreodată prea mult în același loc; pământurile sunt pline de stăpâni și nimeni dintre ai noștri nu i-a suportat. Pe deasupra, zidurile unei case nici măcar nu diferă de cele ale unei închisori... Ești încă prea tânăr, nu mă poți înțelege; mai devreme sau mai târziu vei fi și tu pus la încercare, atunci îți vei da seama.

Oare acum sunt pus la încercare? Cuvintele tatălui meu se imprimară cu claritate pe ritmul confuz al inimii. *Un șef de bandă trebuie să știe cum să moară.* În mod sigur ar fi fost mai bine să trăiesc ca negustor; cu toate acestea, eram aici.

Încetai să mai alerg.

— Giò-giò, dă-mi pistolul.

Toți se opriră și mă priviră cu uimire.

— Stăpâne Growman, ar fi mai bine să ne mișcăm, e aproape...

— Gândiți-vă cum să scăpați, murmurai dintr-o răsuflare. Încercați să vă imbarcați pe undeva și îndepărtați-vă de Ramook; dacă vă lipsesc banii, cereți draisterilor s-o răscumpere pe prizonieră, altfel este mai bine s-o eliberați... Acum, plecați. Tu, Rimmel, vei fi noul comandant.

— De ce, șefule, nu vii cu noi? întrebă Giò-giò.

— Vreau să-l aștept pe următorul nostru și să-l opresc! afirmai cu o falsă siguranță. Nu ne servește la nimic să fugim.

Reacționară cu exclamații de spaimă.

— Plecați, vă ordon! insistai.

Văzui, cu o satisfacție secretă, o pâlpâire de admirație în privirile lor. Apoi, fără să adaug altceva, toți începură să alerge, pierzându-se cu rapiditate

în pustietatea panoramei din jur. Și rămăsei singur. Mă încăpățâna să-i urmăresc cu ochii, imobil, cu vântul rece care îmi șfichiua poalele mantiei și le chinuia în dansuri improvizate. Instinctiv, alergai la centura termică; gestul era inutil: rămăsesem fără baterii energetice, pierdusem totul în timp ce fugeam... poate chiar și încrederea în mine însumi. Mă sacrificam pentru un idiot, un efeminat și o reptilă nesătulă... Era drept? Poate că și strămoșii mei se revoltau în mormânt văzând una ca asta. Era oare mai bine să-mi dau viața pentru a-mi salva prietenii decât pentru un pumn de monede? Nu era acesta bunul-simț al Străbunilor?

Alungai orice gând din minte: era vorba, probabil, de propriul meu sfârșit, de aceea voiam să procedez cu seninătate și inteligență. Terenul din jur nu-mi oferea adăposturi; mă hotărâi să lămuresc lucrurile cu un duel deschis. Rămăsei bine înfipt în picioare, spada în mâna dreaptă, pistolul în stânga, cu privirea ațintită spre orizontul care curând îmi dezvălui aspectul misteriosului inamic.

Înainte de a-l vedea, îl auzii: același zgomot care venea de pe marginea prăpastiei; un corp greu, care se târa pe teren cu scânteie de gheață sfărâmată și proteste de pietriș răscolit...

— Sunt aici! urlai. Te aștept.

Misteriosul nostru urmăritor nici nu răspunse, nici nu încetă să înainteze. Asta mă enervă. Iar vântul, care sufla în rafale, aducea zgomotele pe rând, făcându-l să pară când aproape, când departe. În ciuda climei reci, transpiram. Deșertul mă înfrunta nemișcat, cu întinderile sale de pietroaie cristalizate de ger, dar încă întârzia să-mi dezvăluie agresorul... Cu toate acestea trosnetele se apropiau din ce în ce mai mult.

— Arată-te! mârâi eu. Sunt Growman, fiul lui Growman, șeful bandei din Krack; te provoc să-ți încerci puterile cu mine!

Chiar în acel moment observai obiectul: un pietroi între altele, de vreo douăzeci de metri; mi se păru că l-am mai văzut și înainte, dar la o distanță mai mare. Privindu-l cu mai mare atenție avusei senzația că recunosc o figură familiară. Era închis la culoare, cu mii de găuri și numeroase încrețituri verzui; un bolovan mare de forma unui cub foarte neregulat, înalt cât un om, și de o greutate care îl făcea să se cufunde vizibil în pietriș... și înainta întruna spre mine.

— Cine ești? întrebai cu vocea sugrumată de spaimă. Animal sau creatură rațională?

Dar obiectul acela continuă să înainteze, imperturbabil, urmat de tot felul de fragmente care se rostogoleau în urma sa, săltând ca și cum ar fi fost o mulțime de purici.

Mă dădui înapoi continuând să vorbesc: aruncam vorbe care-mi ieșeau la întâmplare din gură, numai pentru a-mi învinge teama, un dialog absurd cu o piatră care nu contenea să se îndrepte spre mine.

Mi se păru că a trecut o eternitate până când am luat hotărârea de a trage. Ce este drept, loviturile merseă direct la țintă, și unde ajunseră desprinseră așchii imense, dar fără să reușească măcar să încetinească mișcarea monstrului; dimpotrivă, căldura văpăilor se pare că-i imprima o viteză și mai mare, iar verdele opac se învioră ici și colo căpătând strălucirea topazului. Continuam să trag înnebunit de spaimă și să mă retrag în timp ce blocul de piatră era mereu zdrențuit în tot mai mult locuri; dar atât corpul central, cât și fragmentele, continuau să vină spre mine amenințătoare. Când, în sfârșit, pistolul fu complet descărcat, nu-mi rămase decât s-o iau la sănătoasa urmărit îndeaproape de o hoardă de pietre și pulbere.

N-aș fi crezut niciodată să trec printr-o asemenea spaimă. Alergam, plângând cu hohote, printre blocuri de gheață și pietre ascuțite, implorând Străbunii, divinitățile cunoscute, tot ceea ce reușeam cu foarte mare greutate să formulez în minte. Îmi blestemai propria prostie, îi blestemai și pe tovarășii mei care m-au abandonat; apoi rămăsei numai cu gâfâitul spasmodic al plămânilor și cu *e/*, care se apropia tot mai mult.

Până la urmă nu mai avusei forța de a continua. Căzui în genunchi, gemând și scoțând un ultim urlet, în timp ce o infinitate de pietricele, pulbere și pietre se abătură asupra mea. Nu simții nici o durere, pentru că leșinai înainte de a mă lovi...

CAPITOLUL AL TREILEA

Ultimul Draister

Mă trezii din nou la realitate în mijlocul unui vis plăcut: cu mare greutate reușii să deschid ochii, dar îi închisei repede, orbit de o puternică lumină verde. La cea de-a doua încercare îmi amintii tot ce s-a întâmplat și mă înspăimântai. Dar trăii numai o clipă de reverie, pentru că faptul de a mă fi descoperit viu și nevătămat îmi redeșteptă speranțele și, cu seninătate, mă preocupai să găsești o rezolvare avalanșei de probleme care începuse a mi se învârti în cap.

Mă aflam întins într-un interior unde nimic din jurul meu nu-mi amintea de deșert. Aveam impresia că mă aflu într-o găoace neregulată, caldă, plăcut de moale, aproape elastică. Cu precauție, mă trăseai în sus cu intenția de a mă așeza; mă loveai cu capul de tavan și, culmea, acesta se mișcă. Se retrase cu o mișcare bruscă pentru a-mi pune mai mult spațiu la dispoziție. Speriat, mă ghemuii iute într-un colț, obsedat de oribila senzație că mă aflu într-un corp viu... poate chiar în stomac...

Așteptai îndelung, dar nu se mai întâmplă altceva. Neliniștii de la început îi urmă o uluire plină de spaimă și, în cele din urmă, curiozitatea. Începui din nou să ating pereții și încercai aceleași senzații ca înainte, dar nu mai renunțai. Simții la pipăit o suprafață granuloasă, caldă, care se lipea cu lente pulsații de palmă. Dar nu le simțeam deloc ca pe o amenințare. Mă hotărâi să fac și alte încercări: îmi încordai brațele și împinseai cu forță în sus. O mulțime de cristale verzi se prăbușiră în jurul meu până ce mă scoaseră iar în bătaia vântului rece al Ramookului.

— Pe Străbunii mei! blestemai. Cineva își bate joc de mine.

După uluirea inițială îmi dădui seama că fusesem pur și simplu înglobat în lespedea imensă care mă atacase, ca și cum piatra, după ce a fost fărâmițată de împușcăturile mele, și-ar fi recăpătat forma inițială înfășurându-mă într-un cocoloș cu totul moale. Încremenii când îmi dădui seama că obiectul plutea în aer (și eu cu el), lăsându-se în voia rafalelor de vânt care îi aruncau cu violență ba la dreapta, ba la stânga spre imenșii țurțuri de gheață care-l prinseseră într-o adevărată închisoare. La fiecare lovitură (perfect absorbită, pentru că nu simțeam reculul) se eliberau doar minuscule explozii de schije. Nu șovăii nici o clipă, alunecai cât mai repede cu putință afară trecând dintr-un salt peste cei doi sau trei metri ce mă despărțeau de sol.

— Ce drăcovenie o mai fi și asta? mă întrebai, șovăind între bucuria de a fi scăpat, și grija pentru lespedea întunecată care străjuia impunătoare deasupra capului. Evident, nu putui să răspund și, ridicând din umeri, îmi urmai drumul. Nu departe, găsii obiectele pe care le pierdusem în timp ce fugeam și reușii, într-un fel, să mă edific în legătură cu direcția pe care trebuia să o apuc,

având însă prea puține speranțe să-mi găsesc oamenii. Nu mă mai minunai deloc dacă văzui că lespedeaua se trezise din letargie și mă însoțea, ușoară, tăcută, tremurând ca un noruleț incapabil să înfrunte înălțimile cerului.

— Oricine ai fi, bombăanii, nu mi-e frică de tine. Eu sunt un șef de bandă, un om care știe să scrie și să citească, nu un superstițios din plebea anonimă. Deci este bine să știi că mă voi preface că nu te văd, că te ignor, așa cum fac cu toate lucrurile care nu merită să fie luate în considerație.

Deși cuvintele îmi erau adresate mai mult mie, totuși, am avut senzația că sunt înțeleș.

Mersei în ritm susținut, însoțit de lenta curgere a vremii și de acea prezență supărătoare care începuse să mă enerveze, cu toate că încercam să-i neg existența. Rezistai îndelung, apoi, fără să știu prea bine ce fac, o înfruntau:

— Pleacă de aici! strigai în timp ce aruncam în ea cu pietre, dar fără nici un rezultat. Ce vrei de la mine? Nici măcar nu știu dacă există în realitate...

Nu-mi răspunseră decât șuieratul vântului și o liniște umiltoare. Eram tentat să o atac și să o despic în felii cu lovituri de sabie, dar ar fi fost un gest inutil: lespedeaua și-ar fi recăpătat repede forma inițială, iar eu n-aș fi reușit altceva decât să descarc fără folos pilele armei. Ridicai din umeri și începuși să merg blestemând cu glas încet. După puțin timp mă obișnuii cu noua realitate și o evaluai ca nefiind atât de îngrijorătoare pentru că, făcând abstracție de monstruozitatea minerală, cel puțin mă eliberasem de apăsătoare legături cu trecutul: drapelul lui Krack cu întreaga tradiție, tovarăși cârcotași, ultimele rămășițe ale unei bande distruse și fără viitor, o prizonieră incomodă și periculoasă și onerosul bagaj de responsabilități față de ei. Merita să-i uit și să încep o viață nouă. Deodată mă simții mai ușor...

— Raraak! Stăpâne Growman, lăudați fie toți Străbunii tăi, ești teafăr și ne vei salva și pe noi.

Îl măsurai cu privirea pe Osne, care apăruse dintr-o nevăzută ascunzătoare, și-mi veni să plâng.

— M-ați așteptat? murmurai, în timp ce ieșeau și ceilalți.

— Din păcate, n-am știut să ne orientăm! îmi explică Rimmel încurcat. Am greșit drumul de vreo câteva ori, apoi te-am auzit venind și ne-am speriat.

— Ce-i asta? Întrebă Giò-giò arătând blocul de piatră suspendat în aer în spatele meu.

— Nimic! răspunsei cu siguranță. Vă povestesc mai târziu.

Mă întorsei spre tânăra draisteră și mă bucurai o clipă de admirația pe care o citii în ochii ei.

Femeia nu se mai arăta chiar atât de îndărătnică; frigul, foamea și oboseala, în mod sigur nu erau cunoscute de nici un membru al castei sale, astfel că noua experiență ștersese de pe chipul său acea mină disprețuitoare față de lume. Ceea ce o făcea și mai atrăgătoare, mai ales că focul auriu al părului scotea în relief paloarea chipului; liniile feței deveniseră mai dulci, mai

feminine. Se lăsă admirată fără să reacționeze, era pentru prima oară când înțelegea să-mi accepte prezența. Cele întâmplătoare mă înfățișau într-o altă lumină.

— Le vom cere draisterilor să te răscumpere; ai pierdut duelul și am dreptul să o fac.

— Și dacă glenicșii vor oferi un preț mai bun pentru capul meu? observă cu amărăciune.

— Mi-am dat cuvântul! ripostai. Ne întoarcem la voi acasă.

Ea se liniști, își lăsă apoi privirea să alunece de-a lungul platoșei care mă acoperea și și-o fixă asupra spadei.

— A fost greu să te măsoari cu acest monstru?

— Nici eu nu-mi dau seama cum am reușit, admisei pe jumătate. Oricum, am învins. Poate că nu-i chiar atât de periculos pe cât se arată. Cum se numesc pe aici ființele de genul acesta?

Fetișcana clătină din cap neîncrezătoare.

— Am fost deseori în aceste locuri la vânătoare de ursogauri, dar vă asigur că n-am mai văzut niciodată așa ceva, nici aici, nici pe alte planete din Ramook.

Ceea ce aflai îmi spori nedumerirea. Obiectul acela care plutea în aer nu era de pe aici... Vreo zece tone de piatră vie n-ar fi putut trece neobservate pentru locuitorii zonei.

— Și obiectul vine cu noi? întrebă grăsanul îngrijorat.

Toți așteptau cu neliniște să le povestesc mai mult în legătură cu victorioasa mea confruntare. Prin forța lucrurilor ar fi trebuit să mint.

— N-am reușit să comunic pe deplin cu el, răspunsei. Am înțeles doar că se consideră prizonierul meu și că mă va urma indiferent unde merg, atâta timp cât va considera oportun să o facă. Ignorați-l așa cum fac eu și nu aveți de ce să vă temeți.

— Dar cum îl cheamă? întrebă Rimmel. Sau poate este o ființă vie fără identitate?

— Stone! aruncai acolo, fără să mă gândesc. Îl cheamă Stone... Adeseori cade într-o stare cataleptică și nu mai simte nimic. Acum putem să ne mișcăm și vă voi învăța cum să vă orientați pe orice planetă: trebuie să stabiliți traiectoria soarelui...

Cei prezenți uitară cu totul de lespedea zburătoare și ascultară cu admirație lecția de astronomie practică. Pe de altă parte, este bine să reținem că nici unul dintre ei nu a avut un tată luminat care să-i instruiască... sau poate nu au avut nici un fel de tată.

— Scuză-mă, om bun, ai putea să ne arăți drumul spre un oraș antic,

oricare ar fi el, numai să aibă o bază cosmică funcțională?

Individul părea la fel de stupid ca și satul care ne găzduia. Case scobite în piatra înghețată pe povârnișurile unui munte înzăpezit, vechi ziduri de azbest fibros în care se vedeau ferestre cu geamuri crăpate, câteva barăci de plastic, vreo zece cupole metalice ruginite, toate îngrămădite pe marginea puținelor ulițe întunecate unde pătrunde vântul cu lugubrele sale note muzicale. Totul avea un aer decadent, anonim. Era, totuși, primul centru locuit pe care-l întâlneam după atâtea zile de mers, iar omul era, în sfârșit, o ființă cu care se putea discuta; cu condiția ca acel chip amorțit de frig și oboseală să ascundă un creier în măsură să răspundă.

— Bază cosmică? repetă el cu o tresărire, ca și cum abia atunci ne-ar fi zărit, cu toate că încercase să ne ocolească atunci când i-am ieșit în cale.

Ochii îi scânteiară și își fixă privirea care trăda repetate zvâcniri ale pupilei, când spre mine, când spre Stone, când spre drapel. Însă eu eram în centrul atenției, sau mai bine zis platoșa mea cu pajura de aur a draisterilor desenată pe ea.

— Nu știu... nu vreau să dau de dracu', domnule, nu vreau să dau de dracu'.

Îl prinsei de cazaca descusută, când vru să plece, și-l obligai să stea pe loc.

— Om bun, ți-aș fi recunoscător dacă-mi răspunzi, insistai pe un ton categoric, potrivit pentru astfel de împrejurări.

— Este un oraș după răscrucea care duce la Rausperre, este suficient să urmați drumul principal... Dar ai milă și dă-mi drumul, nu vreau să dau de dracu'!

Îl lăsaî în pace și omul fugi repede, dispărând printr-o crăpătură în stâncă.

— Raraak! stăpâne Growman, nu credeam că rămășițele unei bande pot provoca o asemenea spaimă.

— Poate s-a speriat din cauza lui Stone, comentai eu nedumerit. Doamnă, dumneavoastră cunoașteți aceste locuri, ați putea să ne dați unele lămuriri? În ultimul timp tâlharii s-au dedat la jafuri prin locurile acestea?

Femeia clătină din cap.

— De când draisterii stăpânesc Ramookul, aceste locuri se aflau în siguranță și pace, iar poporul era cunoscut în toată Galaxia pentru ospitalitatea sa, răspunse ea cu emfază. Din păcate nu mai este chiar așa de când acei câini de glenicși au ridicat capul. S-au petrecut multe lucruri misterioase și este de înțeles de ce oamenii se tem de străini.

Îi mulțumii pentru informații printr-o plecăciune cavalerască.

— Baza cosmică nu este departe, le spusei celorlalți. Vom încerca să ajungem degrabă, locul acesta nu-mi place, plutește o stranie atmosferă...

— Dar nu avem suficienți bani să plătim imbarcarea, îmi aminti Rimmel. Am putea să vindem harnașamentul calului; nu este sigur că prețul de

răscumpărare pentru prizonieră ne va sosi așa de repede. Acolo jos mi se pare că zăresc drapelul unui târg.

— Pe deasupra, carnea s-a terminat, iar josnica mea burtă protestează! adăugă Osne.

Nici măcar nu încercai să mă opun, ci, dând din umeri, îi urmai spre o dugheană care se distingea între celelalte construcții adiacente printr-o inscripție de lemn ros pe care era desenată o nimfă pe jumătate goală. În ciuda culorii cam șterse, portretul era destul de verosimil și mă pomenii privindu-l cu gura căscată. Interes personal, evident; n-am prețuit până acum niciodată posibilitățile comerciale pe care le oferă imaginile femeilor; dacă voi reuși vreodată să mă întorc la magazinul meu, voi exploata ideea...

Exteriorul avea un aspect sărac: un dulap cu rafturi, la intrare, expunea niște tuberculi, câteva coliere, un sul de plastic și câteva cutii metalice... totuși, inscripția ne îmbia să intrăm sub impulsul cine știe cărui secret. Trecui pragul aplecând capul pentru a nu mă lovi de o impunătoare arhitravă de marmură și, după ce mersei câțiva metri printr-o galerie, dădui de un vast salon ticsit de mărfuri: butelii, coșuri, o adunătură dezordonată de obiecte de toate felurile și o enormă tejghea care împărțea localul în două. Din această abundență trăsei concluzia că afacerile mergeau sau foarte bine, sau foarte rău...

— Fie ca lumina Străbunilor să vă lumineze cărarea, străinule, ciripi un glăscior melodios.

Cu greu reușii să găsec locul de unde venea vocea, – o pasăre cu pene de metal, cocoțată pe un suport —, și cu neîncredere mă apropiai.

— Nu sunt obișnuit să tratez cu roboții! declarai. Unde este stăpânul tău?

În timp ce vorbeam, Osne se strecură lângă mine și-mi șuieră un avertisment:

— Sunt mai multe inimi ascunse aici înăuntru, ca, de altfel, în tot restul târgului, stăpâne.

Ascultai alarmat și încercai să descopăr, printre multitudinea de lucruri expuse, chipul vreunui ucigaș plătit.

— Augustul meu proprietar se află deocamdată în altă parte, răspunse mașina. Mă străduiesc să-l înlocuiesc cu sărmanele mele calități... Oricum, dacă domnia voastră dorește sa aștepte, vă asigur că veți fi păgubit de câteva minute bune; timpul prețuiește pentru muritori la fel ca aerul pe care-l respiră, în schimb pentru noi, mașini stupide, n-are valoare nici aerul, nici timpul, în asta constă înțelepciunea antică.

Ignorai vorbăria fără rost a păsării și schimbai o privire plină de înțeles cu Raraak, apoi, întrerupând exercițiul oratoric al robotului, arătai imediat harnașamentul pe care Giò-giò îl aducea:

— Aș vrea să vând, propusei.

Automatul își roti căpșorul sferic, încadră cu privirea marfa în discuție și se întoarse rapid spre mine ținându-mă cu pupilele sale inexprive.

— Marfă de bună calitate, admise cu un tril încet. Frâu ornamentat cu piese de argint, cu zăbală de aramă, catarama cu franjuri aurii, și o magnifică șa ornată, baterii portabile cu instalație de încălzire și iluminat, aparent funcționale, chingi de aramă și praștie, un sac de pânză pictată, o manta cavalină cu desene brodate...

— Cât? o întrerupsei plictisit.

Robotul își pierdu pe neașteptate locvacitatea, bătu din micuțele aripi și rămase mut câteva clipe.

— Afacerea este îmbietoare, reluă, cred că domnul și stăpânul meu v-ar putea oferi în schimb marfă în valoare de o sută de bucăți de argint.

— Am nevoie de bani, nu de lucruri.

— Poate că excelenta sa nu-și dă seama că este practic imposibil să dispui imediat de atâția bani, suntem în război, iar monedele devin din ce în ce mai puține. Un schimb onorabil însă...

— Pălăvrăgește mai puțin și fă o contrapropunere, i-o retezai nervos.

— Cincizeci de bani de argint gheață și cincizeci în mărfuri, fredonă cu glas prefăcut pasărea.

Găsii oferta destul de generoasă, era însă ceva care nu prea mirosea a bine. Nu era propriu-zis o discuție de afaceri normală, ci părea, mai degrabă, un sistem de distragere a atenției pentru a câștiga timp în așteptarea cuiva care ar fi putut să ne surprindă.

— Accept! zisei, încercând să pătrund cu privirea în ungherele mai întunecate ale încăperii.

— Mă bucur de hotărârea dumneavoastră, domnule, răspunse servitorul mecanic. Puteți arunca o privire la mărfurile expuse.

— Vreau banii imediat.

— Este numai o chestiune de clipe, explică automatul, deocamdată vă rog să ne faceți plăcerea de a alege: avem spade de oțel, licori, blănuri și pietre prețioase pentru domnișoare, munții noștri sunt renumiți în întreg sistemul galactic pentru minele de diamante și jad...

De ce ne-ar fi întins o cursă? Chiar și celui mai simplu țăran i-ar fi fost clar că nu suntem decât o mână de zdrențăroși care nu avem nici o valoare în afara vieților noastre. Îl privii pe Osne și observai că nările îi tremurau anunțând astfel prezenta unui pericol iminent; probabil cineva a încărcat o armă cu raze și se pregătea să tragă.

— Activați drapelul! ordonai, sperând că bateriile nu sunt complet descărcate.

Krack emise o slabă lumină albăstruie în interiorul căreia ne strânserăm toți. Ucigașul trase de după niște draperii care separau sala de camera din spate, iar aerul din jurul nostru se înroși de fulgere care mușcau neputincioase din câmpul protector; ni se păru că durară o veșnicie puținele clipe pe care le-am petrecut așteptând să se epuizeze una din cele două surse de energie. Din

fericire se epuizară întâi pilele energetice ale pistolului (ceea ce demonstra desăvârșita ignoranță a adversarului care, în loc să tragă rafale scurte, a apăsât pe trăgaci tot timpul).

Nici nu așteptai mai mult.

— La atac! urlai.

Cu plăcuta senzație că mă simțeam privit de ea, sării peste tejghea și-i străpunsei pe ucigașul care tocmai se pregătea să tragă din nou. Rămăsei o clipă nedumerit văzând o hoardă întreagă de zdrențăroși care ieșeau din ascunzătoare.

— Iată de ce satul părea pustiu! rânjii eu, îmbărbătat și de vederea mizerabilelor arme pe care le purtau (mici sulite, bâte, pumnale bune mai degrabă de tăiat ceapă decât să-mi străpungă platoșa). Ne așteptau în gaura asta respingătoare!

Cu spada la puterea maximă tăiai vreo câteva brațe ridicate asupra mea și inspirai excitat mirosul îmbulzelii: transpirație, sânge, frică, senzație de invincibilitate, violență fără risc, iraționalul care devenea absolut. O lovitură de spadă rămasă fără rezultat mă trezi la realitate; rămâneam, oricum, un șef de bandă care mă pricepeam la orice fel de confruntare.

Sării cu un urlet în mijlocul grupului de oameni și începui să lovesc sistematic cu lovituri de spadă alternative când la dreapta, când la stânga. Grupul de oameni se împărți și începu să se retragă lăsând ici și colo pe podea cadavre însângerate. Iar eu înaintai. Erau țărani, cerșetori, gloată anonimă și nepricepută, care se confundau într-o unică îngrămădeală de chipuri trufașe; măcar dacă aș fi putut pricepe motivul pentru care ne-au atacat...

Secerai în continuare, sperând, totuși, că vor înțelege să fugă. Apei, în zgomotul asurzitor al luptei, se auzi un trosnet îngrozitor, o surpare de pietre și cărămizi care cădeau la pământ dintr-un zid care se prăbușea. Mă retrăsei în timp ce enormul bloc de piatră spărgea peretele și-mi venea în ajutor, strivind cu greutatea lui adversarii, într-un scrâșnet continuu de oase sfărâmate.

— Stone! urlai eu, dar înainte de strigătul meu auzii huruitul clădirii care ceda.

Totul se prăbușea. O grindă îmi căzu în spate și mă rostogolii pe un munte de covoare moi. Nu-mi rămânea decât să mă vait de durere și să mă pun la adăpost de prăbușirea clădirii.

— Te simți bine, șefule?

Giò-giò îmi zâmbi și mă scutură de moloz, scoțându-mă dintre mărfuri. Mă puteam ține pe picioare și-mi dădui seama că am avut noroc când văzui că din toată casa nu mai rămăseseră decât ruinele a doi pereți și un nor de pulbere scormonită de ghearele vântului. Făcui vreo câțiva pași și mă

împiedicai de-o rămășiță de zid. Mă dădui înapoi îngrijorat.

— Ați scăpat teferi? îi întrebai cu vocea moale.

— Drapelul ne-a protejat! interveni Rimmel care se chinuia să-mi scuture mantaua. Ai riscat, nu glumă; când Stone a intrat ne-a fost frică pentru tine... Cum de l-ai chemat? Noi nu am auzit nimic.

Observai nedumerit blocul de piatră pendulând leneș deasupra capului meu, gustând în tihnă cine știe ce tainice satisfacții. Suspinai.

— Să trecem peste asta.

— Sunteți rănit? se interesă Hilena.

Îmi umflai pieptul prostește și, plin de siguranță, îi răspunsei:

— Numai niște zgârieturi.

— Dacă aș fi avut o armă aș fi fost alături de voi, murmură ea, apoi, cuprinsă de un gând neașteptat, începu să cotrobăiască prin moloz, imitată de restul bandei.

— Ne trebuie baterii, arme, lucruri de valoare care ne vor servi pentru imbarcare, îmi amintii și mă așezai chinuit de dureri pe ceea ce mai rămăsese din tejghea.

— Unul dintre acei câini este încă viu, râse prostește Osne, trăgând afară dintr-o groapă plină de pulbere un bătrân uscățiv care tremura și sughița cuprins de o frică grozavă.

— Milă, milă, se smiorcăia. Aveți milă... Am pierdut totul: dugheana, averea... Lăsați-mi măcar viața.

Raraak nu se bucura de o faimă bună în ceea ce privește tratamentul prizonierilor, iar Osne voia cu orice preț să păstrăm tradiția. Se umflă în pene și mugii în timp ce multele sale brațe îl pălmuiau pe sărmanul bătrân. Cei prezenți se opriră din scormoni și se strânseră în jur pentru a gusta spectacolul (uciderea unui om cu mâinile goale era considerată o distracție rafinată, atât de către nobili, cât și de către plebe, însă nu și de un adevărat Growman). Amintirea învățăturilor tatălui meu mă făcu să renunț la plăcere și îmi impuse rolul de moralizator:

— Violența în sine este inutilă, iar un om mort nu vorbește...

Reptila mă ascultă și, cu o lovitură de labă, îl împinse pe bătrân la picioarele mele. Puținele lovituri date cu plăcile osoase de pe spatele labelor lui Raraak au fost suficiente ca să-l desfigureze; mă temeam chiar că nu va mai fi în stare nici să-și miște buzele.

— De ce ne-ați întins o cursă? întrebai. Nemernicul nici măcar nu încercă să mintă.

— Glenicșii au pus un premiu de cinci sute de bani de argint pentru fiecare draister prins, se grăbi el să răspundă...

— Cinci sute? repetarăm în cor, și instinctiv privirăm buclele de aur roșiatic ale femeii.

Ea se înfioră și ne țintui cu o privire sfidătoare.

— Familia mea poate plăti de zece ori pe atât, afirmă ea cu dispreț.

— Suntem bogați! izbucni Rimmel.

Mă lăsași copleșit vreo câteva clipe de vise irealizabile: reconstituirea bandei, extinderea magazinului, un mausoleu pentru Strămoși... ce nu se putea face cu cinci mii bani de argint.

— Șefule, unde trebuie să mergem ca să încasăm banii?

Întrebarea lui Giò-giò mă făcu să-mi scadă entuziasmul. Mă întorsei spre bătrânul de la picioarele mele și-l întrebai:

— Unde am putea găsi vreun castel de-al draisterilor?

El bodogăni ceva ce nu prea semăna cu ceea ce doream să aud, și de aceea mă văzui nevoit să-i aplic o lovitură peste mutră. Urmară alte gemete, dar acestea nu întârziară să se transforme în cuvinte cu înțeles.

— În tot Ramookul nu mai există nici un loc unde draisterii se pot considera acasă la ei, gâfâi... Palatele lor au fost arse, bărbații, femeile, copiii care au avut ghinionul să poarte acest nume au fost executați, exterminați, același lucru s-a întâmplat și cu servitorii și sclavii lor... Milă, domnul meu, milă!

— Minți! strigă Hilena înfuriată, și, cu mare greutate, Osne reuși s-o oprească înaintea de a-l lovi pe nenorocitul acela cu un stilet apărut pe neașteptate în mâinile ei.

— Zi-i mai departe, îl rugai interesat.

— Este adevărul, nobile luptător, adevărul și numai adevărul. Au trecut mai mulți heralzi să anunțe masacrarea draisterilor, insistă sârmanul om din ce în ce mai înspăimântat. Se aude că Marele Tată al glenicșilor are intenția să construiască un templu cu țeștele dușmanilor uciși.

Clătinai din cap neîncrezător.

— Cum de este posibil ca o mare familie, ai cărei Străbuni erau domni din cea mai mare parte a Galaxiei, și care până ieri avea arme și șanse mai mari decât oricare alta, să fie spulberată în numai câteva zile? observai. Nu s-a dat decât o singură bătălie!

— Nu sunt decât un biet negustor! se bâlbâi nenorocitul ai cărui ochi albi se zbăteau îngrozitor, contrastând cu fața însângerată. Dar am urechi să aud... Se vorbește de alianțe monstruoase între Demonii Tenebrelor și glenicși, în schimbul sufletelor lor. Sunt vremuri teribile. Am văzut eu însumi luptători *fără chip* rotindu-se prin deșert. Se pare că în timp ce armatele se înfruntau, asemenea creaturi atacau casele draisterilor și exterminau tot ce întâlneau în cale... Nimeni nu s-a putut salva.

Zâmbii cu dispreț și îndepărtai cu piciorul fața bătrânului care încerca să se ridice.

— Nu mă interesează asemenea palavre de mișel, îi spusei ironic. Deci, după tine, nu mai există nici un draister prin împrejurimi?

— Nici unul, în afară de tine, domnul meu, îmi răspunse acesta.

— Eu? tresării. De ce-aș fi...

Apoi îmi amintii de platoșa Hilenei pe care o aveam încă pe mine, cu pajura aurie brodată pe piept. Simții un fior pe șira spinării. Sării în picioare scârbit și scrutai alarmat contururile opace ale caselor vecine, cu obloanele trase; mă simții privit de mii de ochi reci... un draister... recompensa.

— Trebuie s-o ștergem de aici, murmurai.

Individul tăvălit prin pulbere îmi atrase din nou atenția.

— În schimbul vieții, te pot salva... cel puțin pentru azi, bolborosi cu greutate.

— Vorbește! îi ordonai.

— În timp ce vă așteptam, stăpânul ținutului a trimis mesageri spre o tabără de-a glenicșilor din apropiere ca să-i informeze în legătură cu sosirea voastră, explică acesta printre sughițuri. Eu n-am nici o vină... Am fost obligat să particip la luptă... V-au văzut ieri în pustiu. Probabil acum deja se întorc cu oameni înarmați...

— Și mi-o spui abia acum! urlai.

Eram tentat să-i strivesc capul cu cizmele, dar eram prea grăbit.

— Repede, repede, să plecăm de aici! îi zorii.

Întâlnii o grimasă de nedumerire pe chipul oamenilor.

— Dar, Șefule, observă Giò-giò, tu nu ești un draister, este adevărat?

Blestemând, îl lovii în fluierul piciorului.

— Am zis să vă mișcați! Voi ce găsiți de râs?

Pe Hilena o podidi plânsul.

— Tu..., tu, un draister... poate ultimul dintr-o stirpe de eroi...

Căzu în genunchi plângând. Rămăsei o clipă cu privirea ațintită spre ea fără să înțeleg, apoi simții cum îmi cade pe umeri greutatea întregului univers.

Trebuia să fug cât mai departe.

Cineva în spatele meu jubilă; găsise casa de bani a magazinului. Nu stătui pe gânduri, înșfăcai podoabele care se iviră printre moloz: niște stofă, un container de metal, niște blănuri, și o luai la sănătoasa spre umbrele opace ale pustiei. Ceilalți mă imitară. Ultima fu femeia, de care nimeni nu se mai îngrijea; se ridică în picioare ca hipnotizată și urmă, plângând cu hohote, grupul de fugari.

CAPITOLUL AL PATRULEA

Bătălia gigantului

Vântul continua să sufle. Stone se așezase în spatele meu, și mi se păru firesc să-l întrebuintez ca spătar. Percepui imediat o vibrație în structura cristalină, însoțită de reverberații de culoarea topazului pe suprafața neșlefuită. Îl ignorai și continuai să privesc atent la focul de tabără, cu mintea încărcată de toate grijile momentului. Ne căutau și, în curând, capul meu ar fi putut deveni trofeu în vreun templu... de ce trebuia să mi se întâmple tocmai mie, care nici măcar pe departe nu eram un draister? În același timp ne chinuiau foamea, pustiul înghețat, dorința de a ne întoarce acasă...

— Raraak! Stăpâne Growman, am obosit să tot stau aici sus, protestă Osne din înălțimea coastei unde-l pusesem să stea de pază. Mi-e frig. Nici nu-mi mai simt vârful cozii.

Nu-i răspunsei și aruncai o altă bucată de lemn în foc, iscând un nor de scântei. Hilena căzuse la pământ și continua să plângă încet; merita numai s-o vezi, și Giò-giò, stângaci cum era, încerca să o consoleze; când se înduioșa devenea și mai neghiob. Rimmel, în schimb, se îngrijea de mine; se vedea asta din ochii săi profunzi care păreau că așteaptă doar un semn pentru a-și exprima compasiunea și a-mi da tot felul de sugestii.

Sărmanul băiat, el își dădea pe deplin seama de buclucul în care mă găseam. Dacă un cumva preocuparea lui ascundea un alt motiv. Substanțiala recompensă oferită pentru capul unui draister putea să ațâțe cine știe ce dorințe... Nu, nu puteam să mă îndoiesc de oamenii mei, își demonstraseră de prea multe ori loialitatea. Numai eu am fost tâmpit, pentru că am făcut totul să mă arăt în lume cu acea blestemată de platoșă, riscând, astfel, să devin ultimul dintre draisteri. Iar glenicșii trebuie să fi fost îngrozitor de aproape.

Scrutai noaptea și mi se păru că simt cum în întunericul din jur mii de pericole mă pândesc.

— Nu simți nimic? o întrebai pe reptila cocoțată pe un pisc.

— Numai frigul! se smiorcăi Raraak cu un ton de reproș.

— Ne vom mișca în toiul nopții! hotărâi eu cu voce tare. Vom ajunge la baza cosmică cea mai apropiată și ne vom cărăbăni o dată pentru totdeauna de pe această planetă scârboasă.

— Nu avem suficienți bani! îmi aminti stegarul posomorât. În oraș erau foarte puțini bani de argint. Fără a mai pune la socoteală că astronavele vor fi strict supravegheate; acum, domnii de pe planeta neagră sunt stăpânii Ramookului.

— Ai vreo propunere mai bună? grohăii eu iritat.

— Ea, murmură tânărul. Să o predăm dușmanilor săi, explicându-le cum

s-au petrecut lucrurile; vom obține și un bun câștig pe deasupra.

— Și dacă nu ne vor crede?

— Doar vorbim despre o draisteră; un neam bogat și puternic care a stăpânit un întreg sistem, trebuie să fie niște portrete de-ale lor pe undeva...

Da, ideea părea acceptabilă. Lăsați la o parte orice alte considerente și îl bătui cu mâna pe umăr.

— Este o sugestie bună, surâsei. Poate vom rezolva o mare parte din problemele noastre.

Rimmel se ilumina, dar, imediat după aceea se roși la față.

— M-am comportat după cum am crezut că e drept, se grăbi să spună. Familia mea i-a servit cu credință pe Growman-i.

Referirea la stăpâni îmi răscoli conștiința. Răbufnii; nici un Growman n-ar fi acceptat vreodată o răscumpărare pentru o femeie și nici nu ar fi vândut pielea unui prizonier... Alungai orice gând și încercai să dorm.

— Voi muri degerat! se lamentă Osne.

Îl ignorați. Pipăii cu mâna suprafața aspră a lui Stone și o simții plăcut de caldă. Interpretați acest fapt ca o bună prevestire pentru mâine. Mă înfășuram în manta și mă ghemuii la adăpostul blocului de piatră. Acesta sfârâi emitând străluciri de cobalt.

— Fii calm, bombăanii.

El mai continuă puțin, apoi se liniști... sau poate trecusem în lumea viselor.

Tabăra acoperea în întregime câmpul; marginile sale se pierdeau între întăriturile din zonele accidentate, acoperite de o gheață cenușie încât se confundau cu cerul opac. Era acoperit de un zid din pietre suprapuse fără prea multă grijă, dincolo de care se întindea, parțial, o mulțime de perdele de culori diferite. În fața incintei, pe pedestale improvizate erau expuși idoli de lemn, figuri sculptate cu stângăcie, care susțineau cu lungi brațe scheletice ciorchini de capete omenești legate unele de altele cu fire de păr bine înnodate. Mai mult decât de amenințarea evidentă a altarelor, atenția mea a fost atrasă de numărul mare de steaguri aflate la intrări.

— Glenicșii trebuie să fi cheltuit o avere întreagă pentru a-și strânge o asemenea armată, observai eu aparent distant.

Nimeni din grup nu acceptă dialogul; toți scrutau alarmați spre cei vreo sută de cavaleri care de o oră ne talonau de la distanță, ceea ce ne cam tăia pofta de a fugi.

— Șefule, încep să mă căiesc că ți-am sugerat o asemenea mișcare, declară Rimmel profund îndurerat. Nu știu dacă vom mai scăpa vii de aici.

Surâsei cu viclenie.

— Curaj, curaj, fătul meu, la urma urmelor aducem acestor domni un cadou prețios, și arătai spre fetișcana din spatele nostru, îmbrăcată din nou în platoșa sa și strâns legată cu o sfoară. Iar Hilena lăsa impresia că nu-și dă seama de gravitatea situației. Mergea apatică, indiferentă la tot, cu un chip palid pe care părea că însăși moartea își arată semnele. Mi se făcea rău privind-o. După puțin timp, împins parcă de o remușcare, mă apropiai:

— Vă asigur că nu aveam altă posibilitate, îi spusei cu amărăciune.

Ea se limită să mă măsoare din cap până-n picioare cu ochii săi triști, incapabili să mai verse lacrimi, clătină din cap cu un gest abia perceptibil, ca și cum ar fi vrut să mă îndepărteze ca pe un gând nedorit; apoi se răzgândi și îmi vorbi:

— O singură favoare, Growman, una singură... - murmură.

— Spuneți! o încurajai.

— Înapoiati-mi pumnalul, nu le dați glenicșilor satisfacția de a captura o draisteră vie.

Nu avusei curajul să o refuz. Cu un gest rapid scosei dintr-un buzunar un stilet pe care îl lăsa să cadă în cizma sa; mai devreme sau mai târziu tot îl va fi descoperit, dar gestul mi se păru necesar ca să nu mai am eu conștiința chiar așa de încărcată.

După o veșnicie ajunserăm la marginea câmpului, în direcția scării care urca spre o spărtură din zidul împrejmuitor. Pe trepte ne așteptau ostași în uniforme galbene, cu o cometă neagră brodată pe piept.

— Puneți armele și steagul la pământ! ne ceru un uriaș cu părul roșcat.

În vremuri normale am fi refuzat să ne supunem unui asemenea ordin, dar în acel moment nimeni nu îndrăzni să protesteze. Rimmel depuse gloriosul simbol al lui Krack la pământ și ne grăbirăm să intrăm.

— Și asta ce mai e? întrebă namila care ne-a întâmpinat, arătându-l pe Stone deasupra capului meu.

— Un sclav de piatră, minții ca să nu mă pierd în explicații inutile.

— N-am mai văzut niciodată o asemenea creatură, observă cu nedumerire soldatul. Cu toate că am văzut destule ciudățenii plimbându-se prin univers. Luă o prăjină și pipăi cu precauție blocul de piatră suspendat în aer. Îi răspunse vibrația metalică a suprafeței sale aspre.

— Nu-mi place, adăugă matahala. Trebuie să rămână lângă steag.

— Nu mă părește niciodată, mă văzui silit să precizez. A jurat că mă va urma oriunde.

— În cazul acesta o să te urmeze în iad, icni uriașul și ridică arma cu raze, imitat și de subalternii săi. Traseră. O adevărată vijelie de împușcături. Stone absorbi loviturile cu un geamăt de cristale sfărâmate, și, în sfârșit, după o licărire de descărcări albastrii, explodă. Fragmentele sale plutiră îndelung în aer și apoi se împrăștiară. Așteptai în van ca schije să lovească: Stone era terminat.

— Grăbiți-vă, acum! ne rezezi pușcașul. Hilar Glenix vă așteaptă.

Îl ascultai imediat. Fără agasanta figură a lui Stone deasupra capului mă simțeam mai ușor.

Dincolo de ziduri, tabăra se întindea fără întrerupere pe o distanță de câteva sute de metri; corturi multicolore care înglobau în forme și ornamente întreaga cultură războinică a Galaxiei. Înaintărăm printre ele și, pe parcurs, îmi trecură pe sub ochi mercenari și străini proveniți din cele mai îndepărtate colțuri ale universului, bande pe care la recunoscu după faima lor și altele pe care nu le putui identifica. Toate erau adunate în acel loc... Glenicșii îmi apărură brusc mult mai puternici decât îmi imaginasem și-mi dădui seama că numai neghiobii putuseră accepta să se angajeze la draisteri. Neghiobii eram noi.

În centrul taberei, între stindardele aurite și totemuri de rugăciune, se deschidea o piață ocupată în cea mai mare parte de un pavilion impunător cu simboluri de comandă; mai în față, înconjurat de zeci de șefi de bandă, vrăjitori, străjeri și câteva femei de lux, stătea un tânăr bosumflat. Purta la înălțimea inimii o cometă de perle negre a căror sclipire rivaliza cu reflexul întunecat al pupilelor sale. La sosirea mea, abia își înălță capul și citii pe chipul palid, însemnat cu o veche cicatrice, un surâs ironic. Nu îndrăznii să înfrunt privirea sa și lăsa capul în jos: un gest respectuos, dar nu servil.

— Fii binevenit, dragă Olaf, îmi zise acesta, invitându-mă lângă el cu mâna îmbrăcată într-o mănușă acoperită cu solzi de argint. Ciudată mănușă! Trebuia să aibă nu mai mult de douăzeci de ani, adică vârsta mea. Nu-mi plăcu numele pe care-l folosisese pentru a mă chema, și mult mai puțin modul în care o făcuse; răzbătea un iz de cruzime în vorbele sale, un sarcasm neliniștitor.

— Puternicule domn, eu sunt Growman din banda lui Krack! precizai cu o reverență mai adâncă decât precedenta. Am aflat că v-ați așezat tabăra prin apropiere și am venit să-mi ofer serviciile.

El râse, imitat cu promptitudine de ceilalți.

— Știam prea bine că acest câine de draister este șiret, dar acum încearcă să se depășească pe sine, declară cu un rânjel crud.

Presimții că începusem să intru într-un joc al cărui sfârșit nu-l puteam intui.

— Lăsați-mă să lămuresc neînțelegerea, îl rugai. Nu sunt cel pe care l-ați numit; dacă vreți un draister, poftim, ea este, nu eu!

Provocai un nou val de ilaritate. Râdeau cu toții: șefii, vrăjitorii, curtezanele, străjerii și Hilar Glenix, tânărul domn. Apoi veselia i se stinse pe buze și ceilalți îl imitară întocmai.

— Ajunge atât! șuieră nobilul. Oaspetele nostru insistă cu această comedie, dar eu sunt sătul de bufonerii... sau vrea să mă facă să uit că Marele Tată îl vrea viu ca să-l sfâșie în bucăți în fața poporului care se va aduna în piața capitalei. Dar poate că el își amintește de zilele când ne jucam împreună,

și speră să fiu generos...

Se întoarse spre mine, ținându-mă cu niște ochi de jar.

— Timpul a trecut, Olaf, acum suntem oameni mari... Preferi să-mi vorbești între patru ochi? Și, cu un gest peremptoriu, mă invită după perdeaua din spatele său.

Când rămaserăm singuri, își pierdu, în parte, comportamentul arogant. Mă întâmpină cu un surâs zeflemitor, aproape prietenesc:

— Așa, dragul meu Growman, ai dat de un bucluc de toată frumusețea.

— Deci, dumneavoastră știți...

— Desigur. Dacă te interesează, Olaf Draister era făcut din alt aluat, preciză el, trădând în tonul vocii o ingrată admirație pentru persoana numită. S-ar fi ferit să facă reverențe și ar fi ripostat la fiecare cuvânt.

Instinctiv își pipăi cicatricea de pe obraz.

— Atunci, la ce bun această farsă? Întrebai.

Eram conștient că nimerisem rău de tot și ceream, cel puțin, o explicație.

— Îmi pare rău pentru tine, soldat, însă avem nevoie de un Olaf Draister, răspunse Glenix. Cel adevărat a căzut în bătălie și nu am reușit să-i găsim cadavrul. El era primul născut al Marelui Tată Draister, mort (fie ca sufletul lui să ardă în iad) fără să mai numească alți moștenitori. Pentru popor și pentru principatele învecinate cu Ramookul, Olaf este încă viu și toți așteaptă ca, mai devreme sau mai târziu, să apară pentru a-și cere drepturile sale legitime de moștenitor. Nu este, așadar, o situație plăcută pentru noii stăpâni ai sistemului: în orice moment poate să apară un bastard anonim, să se proclame Olaf, sau fiul său, și să pretindă ceea ce noi, glenicișii, am uzurpat prin forță. Nu vom mai fi în siguranță... De aceea, când m-au vestit despre un războinic cu platoșa draisterilor rătăcind prin deșert, nu am putut să nu profit de situație: aveam, în sfârșit, un Olaf de judecat în fața Galaxiei.

— Nu mă puteți uide în locul altuia! protestai. Eu sunt Growman!... Voi striga așa și pe eșafod!

— Mai întâi își voi smulge limba, observă Hirar cu viclenie. Și de ce nu... chiar mâinile... presupunând că știi să scrii.

Mă cutremurai. Ar fi fost de o mie de ori mai bine să mor pe câmpul de luptă, măcar ca erou, cel puțin lumea și-ar fi amintit de mine cu numele meu adevărat... Nu mă dădui învins. De multe ori tatăl meu mi-a explicat că și în cele mai grele momente există o ieșire: Rațiunea. *Folosește capul înaintea mâinilor; evită descurajarea; lasă religia și magia în seama plebei, orgoliul și îngâmfarea în seama nobililor; tu alege întotdeauna forța gândirii.*

Pe peretele din spatele tânărului domn se aflau niște coloane de lemn încrustat care punctau, la intervale regulate, perimetrul încăperii; pe unele atârneau trofee de război: scuturi, drapele, săbii... Trebuia doar să mă apropii. Mulțumii în gând străbunilor mei și cu un geamăt mă arunca la picioarele potentatului.

— Iertare, domnul meu, vă cer iertare! Faceți cu mine tot ce doriți, sfâșiați-mi carnea, scoateți-mi ochii, limba... tot, dar cruțați-i măcar pe oamenii mei și pe Hilena Draister! Îl implorai în hohote de plâns. Manevra avu un dublu efect: de a-l face pe tânăr să se dea înapoi spre coloane, și de a-i schimba atitudinea din neîncredere în admirație.

— Nu mă așteptam la o propunere atât de nobilă, observă Hilar. Aproape că aș fi fost tentat să-ți satisfac această ultimă dorință, dar nu pot: numai ei, în afară de noi doi, cunosc adevărul. Apoi, fata, chiar dacă aparține unei ramuri secundare, rămâne o draisteră. Îmi pare rău, dar îți vor împărtăși soarta.

Luai o înfățișare de om fără apărare și, încet-încet, îmi pusei mâinile pe pământ gata să sar ca un arc. Trebuia să ajung dintr-o singură săritură la una din săbiile grele care încununau ciorchinii de puști și drapele încrucișate cu meșteșug. Îmi încordai mușchii și mă străduii să controlez ritmul haotic al inimii; aveam cam puține șanse.

Pe neașteptate, tavanul cortului dădu impresia că tremură sub forța unei rafale de vânt, se umflă spre interior și se despică cu un fâșâit de stofă sfâșiată. Înainte de a vedea, înțelesei despre ce este vorba. Profitai de uluirea lui Hilar, care privea cu gura căscată la blocul de piatră suspendat în aer și mă arunca spre perete. Luai spada și, fără complimente, aplicai o lovitură.

Tânărul glenix nu mai avu timp nici să geamă; privi înmărmurit brațul tăiat pe jumătate și căzu leșinat. Mă simții extraordinar de fericit. Mirosul de sânge era greu, excitant, iar deasupra mea Stone sfârâia de descărcări electrice. Nu mai luai în calcul faptul că sunt chiar în mijlocul unei tabere dușmane, voiam numai să se termine cât mai repede, să mor ca un erou mitic al trecutului, unul dintre aceia despre care se povestește în legendele cântate în jurul focului, la un pahar de vin.

— Growman! urlai.

Activai spada la puterea maximă și-mi tăiai un loc de trecere prin pânza cortului. Doi străjeri se întoarseră uluiți și nu avură timp decât să vadă tăișul spadei retezându-le capetele.

— Growman! Mă cheamă Growman!

Sării peste cadavre și mă avântai mai departe. Aș fi vrut să încerc să fug, înșelându-i pe soldații din tabără, cufundându-mă în labirintul cortului... dar n-o făcui. Era unul dintre acele momente când sângele fierbe în vene și omul nu mai reflectează. *O regretabilă pierdere de self-control* ar fi spus bătrânul meu tată.

Totuși, de câte ori nu s-a aruncat și el însuși în îmbulzeli ignorând bunul-simț și sănătoasele principii ale Rațiunii. Nu, iar eu eram sătul până în gât să mai fac pe deșteptul, să evaluez, să cântăresc... și mai ales sătul să pierd, să fug, să-mi fie frică.

Înconjurai pavilionul și dădui în piața populată haotic. Auziseră strigătele mele și nu știau ce să facă. Puțini își dădură seama de apariția mea, și asta îmi

ațâță cumplit orgoliul.

— Growman e aici! strigai și, în sfârșit, toți se întoarseră spre mine... Soldați cu mâinile pe arme, femei speriate, nobili curtezani, șefi de bandă, preoți; o pădure de fețe îngrijorate, uluite, amenințătoare. Acum nu mai râdeau de mine.

Puteam să mor satisfăcut, cu toate că tatăl meu spunea totdeauna: *orgoliul rănit nu se face salam*. Alungai și această ultimă licărire de înțelepciune și mă năpustii asupra unui grup de soldați.

În timp de alergam fusei întrecut de masa de un verde strălucitor a pietroiului care sfârâi cu mare viteză prin mulțime. Urmă un haos de nedescris de blesteme, gemete, scrâșnete de oase sfărâmate, urlete de teroare. Era o panică generală și, în depărtare, răsună un sunet de trompetă. Nimeni nu mai era atent la mine.

Iritat de gloria pierdută, îmi descărcai furia asupra tuturor celor pe care îi întâlneam în cale. Seceram ca într-un lan de grâu; nimeni nu reacționa și nu încerca să se apere; toți fugeau cu ochii holbați, preocupați numai să scape de Stone care hoinărea prin mijlocul lor, măcelărind tot ce-i ieșea în cale. Mie nu-mi rămânea decât să despici pe oricine se nimerea sub descărcările de energie ale spadei. Șefi de bandă și slugi muriră unii lângă alții într-o orgie de sânge... Omorâi până și un câine zăpăcit de mulțime, care venea chelălăind spre mine. Pierdui controlul asupra timpului și asupra acțiunilor mele, până ce auzii o voce cunoscută:

— Raraak! Stăpâne Growman, sunt alături de tine.

Ezitai o clipă și-l observai pe Osne pe care tocmai îl lovisem cu spada. Reptila se înalță cu greutate și-mi arată cu o grimasă de durere tăietura de pe piept din care ieșea o masă gelatinoasă, densă și de culoare cenușie.

— Dacă organele mele vitale s-ar fi găsit în piept, acum aș fi lângă preafericirii tăi străbuni! adăugă jignit.

Mă scuzați încurcat și-mi dădui seama că restul grupului mă fixa de la distanță cu un respect religios. Redevenii stăpân pe situație și descoperii că eram plin de sânge de sus până jos și istovit ca un catâr deșelat. Taișul spadei frigea și mirosea a carne prăjită, în timp ce mânerul ardea în mână; cu scârbă o dezactivai și o lăsați în jos.

— Ați scăpat toți? suspinai. Unde-i Hilena?

Mi-o arătară pe amazoană: se afla la vreo zece metri, preocupată să omoare cu pumnalul pe cei care scăpaseră de masacru aruncându-se la pământ și prefăcându-se morți. Nu mai era fetișcana apatică și resemnată de acum câteva ceasuri; în ochii săi pâlpâia o lumină crudă și surâdea în timp ce, cu eficiență, căuta și lovea victimele. Paloarea aproape de ceară a obrazului amintea o zeităte răzbunătoare, o imagine infernală... Nu părea să-și fi pierdut controlul, ci acționa pe deplin conștientă de ceea ce face. Înalță capul și mă zări.

— Glorie lui Growman, gigantul Ramookului! mă provocă ridicând arma însângerată. Moarte glenicșilor și celor ce-i slugăresc!

Mă cutremurai, grăbindu-mă să-mi întorc privirea în altă parte. Peste tot văzui urmele trecerii lui Stone: din toată tabăra nu mai rămăseseră decât bucăți de pânză sfâșiată pe care vântul încerca să le risipească desprinzându-le din puținii țărushi care mai rămăseseră înfipti în pământ; zidul împrejmuitoare crăpase în mai mult locuri; trupurile fleșcăite ale luptătorilor presărați peste tot, și în depărtare, chiar foarte departe, o gloată fugind în dezordine, urmată de nori de pulbere și de spaimă. Pusesem pe fugă o armată întreagă. Banda lui Krack a câștigat o bătălie imposibilă. Străbunii ar fi putut fi mândri de mine. Cu toate acestea eu nu mă mai simțeam în stare să mă bucur. Încercam o stranie senzație de frig interior, de oroare față de un masacru fără noimă. Îmi luai capul în mâini și suspinai.

— Șefule, ce faci? Plângi? se minună Giò-giò inoportun.

— Du-te la dracu'! mârâii și apoi leșinai.

CAPITOLUL AL CINCILEA

Fuga din Ramook

Baza cosmică, doar o mizerabilă rămășiță din ceea ce a fost cândva, se afla într-o vale naturală, scobită în munte de o armată de ciocănituri. Un tunel care străbătea muntele o lega de restul lumii; noi, în schimb, am ajuns acolo escaladând povârnișul muntelui, pentru a evita posibilele controale (după întâmplarea recentă, trăiam într-o stare de exaltare colectivă, și nimic nu părea să ne mai amenințe; în ciuda acestui fapt îi obligai pe toți să acționeze cu prudență; n-aș fi supraviețuit unui alt masacru ca acela).

Pe pistă zăcea o mare astronavă burtoasă, de un tip necunoscut mie; atenția îmi fu atrasă de un grup de oameni înarmați, pe o pasarelă care ducea spre o poartă deschisă: singura intrare vizibilă.

— Îi atacăm, șefule? întrebă Giò-giò excitat.

— Știi să conduci o astronavă? îl întrebai.

El mă măsură cu privirea fără să înțeleagă, și mă văzui silit să-i explic că nu ne-am fi putut îmbarca omorând pe oricine ne-ar fi ieșit în cale; trebuiau cruțați cel puțin cosmonauții de la bordul navei: singurii în măsură să o piloteze.

— Am putea încerca să intrăm în toiul nopții ajutați de întuneric, îmi sugerează Rimmel umflându-se în pene în noua lui cazacă galbenă, pradă de război. Odată ajunși departe de Ramook, vom ieși la iveală și vom plăti în mod cinstit îmbarcarea; avem bani de argint suficienți pentru a convinge pe oricine. Iar, pe deasupra, cosmonauții nu sunt greu de corupt.

Oricum, trebuia să accept ideea că n-am fi putut trece neobservați cu zece tone de piatră suspendate deasupra capului.

— Eu nu vin cu voi! interveni Hilena, târându-se până la adăpostul de stâncă din spatele căruia observam zona.

— Răzburarea este o mâncare care se consumă rece, îi amintii femeii. Pe deasupra, după victoria repurtată, avem nevoie de cu totul altceva ca să-i înfruntăm pe glencși. Aș fi bucuros să vă redau libertatea, dar vă cer privilegiul de a vă transporta până într-un loc sigur. Dacă există cineva care nu poate merge mai departe, acela este Stone.

Toți ne ațintirăm privirea asupra blocului de piatră care tremura în aer, și nimeni nu avu nimic de obiectat. Eram conștient de faptul că îi datoram salvarea noastră, dar cum am fi putut fi recunoscători unei grămezi de mineral verzui? În orice moment s-ar fi putut lăsa pe noi, strivindu-ne datorită aceluiasi fenomen curios care l-a împins să devasteze tabăra glencșilor. Nu, în mod sigur, trebuia să scăpăm de el.

— Cum facem, șefule? întrebă Giò-giò. Te urmează totdeauna.

— Să-l dezintegram cu o încărcătură de explozibil supradozată, propuse Osne, care se încăpățâna să poarte o banderolă stridentă peste rana pe care i-o făcusem, chiar dacă aceasta aproape se vindecase.

— Nu ne folosește la nimic, replicai eu. După puțin timp se recompune la loc.

— Aș avea eu o idee, sugeră stegarul șovăind puțin.

— Vorbește, îl încurajai. Ți-am respectat întotdeauna opiniile.

Se roși la față...

— Iată... am observat că Stone a stabilit cu tine o formă de legătură extrasenzorială, ca și cum ar capta prezența ta prin starea psihică pe care o ai, și reacționează în consecință: dacă tu te enervezi, el se agită, dacă lupți, el devine violent; dacă tu ațipești, se liniștește și el și, de cele mai multe ori, se așează pe sol.

— Continuă, îi spusei curios.

— Bine, mă gândeam că poți să dormi în timp ce ne vom urca pe astronavă, astfel Stone nu și-ar da seama și ar rămâne aici.

Surâsei satisfăcut, deși în sinea mea nu-mi convenea faptul că-mi voi pierde prietenul... era ca și cum s-ar fi rupt ceva în sufletul meu... cu toate că era vorba numai de un pietroi așa de mare că ne cam încurca.

— Dar cum să procedez ca să adorm? Nu mi-o pot impune.

— Cred că la momentul potrivit vei reuși! promise celălalt cu acea siguranță care nu prevestea nimic bun.

Stăteam îndelung ascunși între stânci în așteptarea întunericului, cu speranța că se va ivi prilejul să scăpăm de sub supraveghere și să ne imbarcăm. Numai că străjerii stăteau mereu acolo, ore în șir, în aceeași poziție în care i-am găsit la sosire. Nu puteam să le distingem trăsăturile fetelor, iar acea nemișcare statuară începu să mi se pară artificială.

— Vor fi fiind morți congelați? observai eu agățându-mă de o fugitivă speranță.

— Nu cred, răspunse Osne, întrerupându-și una din numeroasele lui gustări. Percep distinct bătaia inimii, prea lentă pentru a fi a unor ființe umane, totuși este o bătaie de inimă.

— Cu toate acestea, după înfățișare par oameni.

Reptila clătină din cap și se întoarce să înfulece. Mă întorsei spre fată, dar nici ea nu putu să-și explice.

— Pot să spun numai că odată acele case erau locuite, declară ea și ne arată niște vechi hangare din spatele pistei. Acolo locuiau cosmonauții a căror navă se distrusese la o aterizare, în total vreo zece familii. Acum nu se arată nici un semn de viață, deși prin aceste locuri nu s-a dat nici o bătălie.

— Trebuie să clarificăm situația înainte de a pătrunde în incinta navei, hotărâi eu. N-aș vrea...

— Stăpâne Growman, cineva urcă pe povârnișul din spatele nostru.

O secundă mai târziu, ne culcarăm cu toții la pământ, în afară de Stone, care, deasupra capului meu, se lăsase în voia vântului. N-a trebuit să așteptăm prea mult; o mutră de zdrențaros se ivi pe marginea prăpastiei și se îndreptă schiopătând în direcția noastră. Își târa cu greutate picioarele și respira discontinuu ca un suferind de astm. Observai repede pupilele dilatate, galbene, pielea uscată, zbârcită, nefiresc de întinsă pe oasele capului, tâmpile erau umflate ca și cum ar fi fost gata să pleznească dintr-o clipă în alta: un consumator de larba Transei.

Mai întâlnisem din aceștia în numeroasele mele călătorii, însă avusei, ca întotdeauna, o senzație de repulsie. Nu era vorba de dispreț pentru aspectul exterior (mă obișnuisem să văd și alte spectacole mai oribile în calitate de luptător nomad), ci o reținere interioară, la nivelul conștiinței: refuzul de a gândi că o ființă inteligentă renunțase la condiția sa de om pentru a se reduce la o formă semivegetală.

Larba Transei era o plantă care creștea spontan prin cimitire, unde cadavrele în putrefacție îi favorizau creșterea. Autoritățile politice și religioase din diferite sisteme organizau campanii de dezinfecție și condamnavă cu duritate pe oricine ar fi fost prins hrănindu-se cu ea. Dar larba Transei și efectele sale nefaste nu dispăruseră complet. Se găseau, totdeauna, în prostime, destui oameni lipsiți de speranță care acceptau, mai mult sau mai puțin conștienți, sinuciderea prin intoxicație, fără să se bucure măcar de câteva ore de fericire. Ramurile mestecate înfloreau în stomac, generau spori care treceau repede în creierul ticălosului și de aici dădeau naștere la noi plante. Acesta era momentul în care drogații trăiau senzațiile cele mai intense. Apoi capul lor, sub presiunea sporilor în germinație se umfla peste măsură și – în sfârșit – exploda. Din fericire, în mai multe feluri, nenorociții se omorau înainte de a se sparge semințele drogului, cruțându-se în felul acesta de suferințe cumplite. Din acest motiv era foarte greu să întâlnești intoxicați într-un stadiu mai avansat și, mai devreme sau mai târziu, larba Transei era destinată dispariției pretutindeni, în afară de Ramook, după cum se vedea.

Tatăl meu mi-a povestit că o calamitate asemănătoare a apărut în Galaxie după era Străbunilor, simptom evident al mizeriei morale în care decăzuse umanitatea.

— Acela e un draister, observă Rimmel. Sau unul dintre servitorii săi.

Într-adevăr, omul purta pe cazaca transpirată, în dreptul pieptului, resturile aurite ale unei pajuri. Pe Hilena o cuprinse tremuratul, sări în picioare și se puse în calea nenorocitului.

— Eu te cunosc! exclamă ea. Ești Conaieo, rândușul Marelui Tată... Cum ai putut?

Drogatul, în prima clipă, nu păru că aude, continuă să meargă bălăbănindu-se, pierdut cu gândul în cine știe ce paradis, apoi se ridică la înălțimea fetei și fixă cu privirea fără să o vadă.

— Fuga... murmură exaltat. Eu am fugit... nu știu de cine... Totuși ei au rămas acolo jos, cu fețele albe...

— Câine trădător! blestemă femeia și, înainte de a o putea opri, îl despică de la umeri până la sold cu o lovitură de spadă. Pe Ramook cei ce consumă larba Transei sunt arși de vii pe rug, continuă ea înfuriată. Și până acum nimeni din familia noastră n-a decăzut într-atâta încât să se drogheze. Este o dezonoare pentru draisteri.

— Ar fi putut să ne fie util, să ne dea informații, observai cu amărăciune. Nu părea să fie într-un stadiu de intoxicare prea avansat. Și apoi, este ciudat că se afla într-un loc ca acesta: în mod normal, se strâng în cimitire abandonate de unde reușesc să-și procure hrana.

Femeia nu vru să mă asculte; în acel moment i se părea că masacrul neamului său era ceva secundar față de întâlnirea cu acel nenorocit.

— N-aș fi crezut niciodată că unul dintre servitorii cei mai credincioși ai casei mele ar fi în stare... Nu merita o moarte atât de rapidă, nu... Își înalță spre cer pumnii de ceară invocând vreo divinitate aparținând crezului său. Găsii de cuviință că n-are rost să insist, mă întorsei să privesc pista plină de pulbere, străjerii immobili, astronava și deșertul de pe celălalt versant al muntelui. Puține lucruri se armonizau, și-mi păru rău că din cauza lipsei de timp nu le pot aprofunda.

Stăturăm ascunși până la apusul soarelui și apoi ne hotărâram să coborâm și să căutăm o soluție. Străjerii de pe rampa de lansare nu se schimbaseră încă, iar absența oricărui foc făcea îndeletnicirea noastră mai ușoară.

Într-un colț îndepărtat al cerului poposeau doi sateliți palizi care nu reușeau să străpungă umbrele întunecate ale piscurilor stâncoase. Străjerii erau tot acolo, nemișcați. Dacă s-ar fi mișcat, pentru a-și dezmoști picioarele sau pentru a pălăvrăgi... eram curios să-mi dau seama cărei rase îi aparțin.

— Dar dacă nu sunt cosmonauți în jur, cine va conduce nava? murmură Giò-giò aducând în golul minții sale o preocupare neașteptată.

— Vor fi fiind înăuntru! răspunsei sec, fără să fiu convins de asta. Marinarilor nu le prea place să umble pe pământ, în special pe o planetă rece și uscată ca aceasta.

Ajunserăm la marginea pistei și scârțâitul pietrișului sub cizme ne constrânse să ne oprim alarmați. Prin întuneric abia dacă puteam să distingem silueta masivă a astronavei.

— Vine spre noi un grup de oameni! ne preveni Osne, retrăgându-se rapid spre cortina protectoare a peretelui stâncos.

— Câți sunt? îl întrebai după o clipă de incertitudine, cu inima cât un purice.

— O mie... două mii, cam atâția...

Rămaserăm în liniște așteptând și, în sfârșit, auzirăm zgomotul haotic a

mii de pași târându-se, foșnetul lin al unei mase tăcute care traversa tunelul. Apoi îi zărirăm, sau cel puțin văzurăm slaba licărire a lanternelor din fruntea cortegiului.

— Dacă am reuși să ne amestecăm în mijlocul lor, restul ar fi simplu..., observă Rimmel. Nu-i nici o îndoială că aceștia se vor imbarca.

— Sigur, dar Stone... - replicai. Mă îndoiesc că ar putea trece neobservat în mijlocul a un milion de persoane.

— Am promis că voi rezolva problema, aminti stegarul. Dacă mă autorizezi...

— Bine... dacă tu consideri necesar, ai mână liberă, șovăii.

Mă lovi cu partea de fier a drapelului, simții metalul zdrobindu-mi cu violență craniul, o explozie de reflexe strălucitoare, și căzui ca o piatră, cu un slab protest încă pe buze...

Plutea în aer un teribil miros de mortăciune. Aceasta fu senzația care urmă imediat după trezire. Apoi acuzai o puternică durere la tâmplă și-mi amintii cele întâmplare. Așteptai să deschid ochii; mirosul acela de bălegar, iarbă mucegăită și puroi nu corespundea din câte știam eu cu aerul aseptice care se respira în mod normal la bordul unei nave cosmice. Am dat greș? Mai zăbovii puțin ca și cum prefăcuta mea abandonare ar fi putut, într-un fel sau altul, să mă protejeze. Până la urmă cedai cuprins de curiozitate. Găsii toate chipurile aplecate deasupra mea, inclusiv cel al Hilenei, și răspunsei cu un gest istovit la diferitele semne de salut.

— De cât timp stau leșinat? mă informai.

— Numai de câteva ore, șefule! răspunse Rimmel, vizibil ușurat. Sper că n-am exagerat când te-am pocnit.

Îl liniștii și adăugai:

— Stone?

— A rămas jos! exultă stegarul. Imediat ce-ai leșinat s-a așezat pe sol și nu s-a mai mișcat... Va trebui să-și caute un alt stăpân.

N-am putut fi de acord cu această idee și mi se părea că am pierdut o parte din mine însumi. Scrutai cu amărăciune puțină lumină din aeronavă reflectată de drapel și observai că pereții camerei erau acoperiți cu mușcături cenușii, purulente.

— Dar unde am nimerit?

— Ne aflăm la bordul astronavei, îmi explică tânărul efeminat. N-a fost greu, în afară de noi s-au mai adăugat două sau trei mii de persoane, pe un întineric de nepătruns. A fost o joacă să ne amestecăm printre ei și apoi să pătrundem în această cabină goală. Am decolat deja: Ramookul nu va mai avea oasele noastre. Numele planetei mă făcu s-o privesc pe Hilena Draister. Întâlnii doi ochi umflați, plini de lacrimi și o mutră palidă, speriată. Mă ridicai și mă grăbii să o trag într-o parte. Nu mai era nobila trufașă pe care o cunoscusem pe câmpul de luptă, ci o femeie singură, ruptă de lumea sa.

Instinctiv îi cuprinsei umerii și ea își lăsă capul cu părul cârlionțat pe pieptul meu.

— Am pierdut totul, murmură ea neliniștită. Rude, prieteni, lucruri dragi... Este ca și cum n-aș mai purta nici un nume... Nu mai sunt decât un nimic.

— Trebuie să ai curaj, îi răspunsei înțeleghător. Nu bogăția, numele sau titlul casei tale sunt acelea care îl pot face pe un om să fie demn de onoare, ci altceva, care se află pretutindeni cu el: o minte în măsură să ilumineze pe cei asemenea lui cu forța gândului, un braț în stare să ridice spada pentru a-și apăra propriile idei și un grup de prieteni cu care să împartă atât pericolele cât și gloria! Citam în acele momente niște fraze pe care orice bandă din Galaxia noastră le-ar fi cunoscut: Imnul Rațiunii:

— Voi... tu pari totdeauna așa de sigur! murmură ea convinsă. Totuși, nu pot să uit că l-au ucis pe Marele Tată, că mi-au omorât frații, că i-au măcelărit pe toți... Nu pot să uit că sunt o draisteră. Nu voi reuși niciodată să rătăcesc prin univers fără legături, să-mi vând serviciile oricui, să servesc cauze care-mi sunt străine. Eu trebuie să-mi răzbun familia!

— Un om liber nu are alt stăpân în afară de propria inteligență și propria conștiință! insistai. Nu o uniformă, ci o sută, o mie de culori să ai la dispoziție pentru a le îmbrăca sau a le respinge... Și nu va trebui să vagabondăm tot timpul, am niște proprietăți în Colonia Verde. Pe deasupra, nu se știe dacă într-o zi, într-o altă situație și cu alte mijloace, nu ne vom afla din nou față în față cu glenicșii; atunci vor plăti cu sânge pentru draisterii uciși, iar tu te vei întoarce pe Ramook.

Nu știu de ce mi-au scăpat aceste promisiuni; în acel moment, totuși, îmi dădui seama că am mers direct la țintă. Se desprinsese de mine cu un salt și mă țintui cu privirea. O privii și eu la fel de intens și, pentru prima oară, o văzui surâzând; cârlionții săi blonzi, cu reflexe de flacără roșiatică, îi cădeau pe obraji palizi într-un contrast puternic. Îi admirai buzele roșii și le dorii; ea, care-mi citise gândurile, se roși toată. Aplecă îndată capul, se strânse lângă mine și ne îmbrățișarăm.

— Mă tem pentru tine, Growman, suspină ea. Glenicșii pot să uite o fetișcană fără drepturi de moștenire, dar nu și pe Olaf Draister, iar dacă vom rămâne împreună va fi și mai periculos.

— Cu atât mai rău pentru ei! declarai eu gândindu-mă la cu totul altceva. Atunci răzbunarea ta va fi și a mea, ți-o jur! Și o sărutai, nu întâlneai decât o slabă rezistență, apoi se relaxă și-mi răspunse cu ardoare. Rămăsesem așa îndelung, până ce râsul strident al celor prezenți ne trezi pe amândoi la realitate.

— În gaura asta murdară suntem prea mulți! le amintii. Ar fi convenabil să vorbim cu comandantul navei să ne ofere un loc mai decent.

— Ar fi prudent? întrebă femeia.

— Cunosc eu cosmonauții! afirmai. Sunt oameni obișnuiți, cu un singur

scop în viață: să procure bani ca să poată menține în funcțiune astronavele. La bord, în afară de pilot, nici un glenix sau altă autoritate nu contează. Va fi suficient să le trecem pe sub nas sclipirea câtorva arginți și vom fi tratați cu totul altfel decât restul încărcăturii, lucruri, animale sau oameni, indiferent ce ar fi. La prima stație vom debarca, și nimeni nu va afla nimic. Făcând pe îndrăznețul îi îmbiai pe oamenii mei să se încarce de lucruri și îi îndreptai spre ieșire.

Coridorul era pustiu; un tunel întunecat, ale cărui ziduri concave erau străbătute de canale mici și de fire care dispăreau la extremități în întunericul de nepătruns. Mă simții mai liniștit, dar și aici se simțea mirosul de putregai și de mucegai. Pe podea era împrăștiat peste tot pământ amestecat cu substanțe animale și vegetale care, pe deasupra, mai era și umed.

— Astronava asta ar trebui să fie spălată pe îndelete! protestai cu nervozitate. Alesei o direcție la întâmplare și înaintai cu pași mari, luminând spațiul din fața mea cu o torță energetică. La prima deschidere, o poartă întredeschisă dând într-o încăpere neagră, băgai capul și luminai puțin. Razele se reflectară pe vreo sută de ochi galbeni, dilatați și istoviți. Tresării și mă retrăsei scârbit; îmi trăsei răsuflarea și revenii: magazia se găsea la un nivel inferior; era enormă, încât nu reușii să-i dau de margini, ticsită de o gloată mizerabilă, cu pielea obrajilor zbârcită, mii și mii de ființe care ridicau capul spre mine și mă fixau fără să mă vadă.

— Consumatori de larba Transei, murmurai. O mulțime... Dar să-i vezi atâția strânși la un loc...

Hilena îmi smulse făclia din mână și intră la rândul ei acolo.

— Nu știu de unde provin, zise apoi dezgustată. Pe Ramook plaga fusese complet extirpată, sau aproape... nu știu precis...

— Când ne-am urcat la bord nu ne-am dat seama! adăugă Rimmel. Ni s-a părut ciudat că toată gloata aceea era atât de tăcută, dar pe întuneric... Și trebuia să ne îngrijim să găsim o ascunzătoare.

Clătinai din cap.

— Se pare că iar am încurcat-o... De ce o astronavă, în loc să poarte pelerini, sau mărfuri prețioase, sau oameni de vază... deci o încărcătură plătită de cineva, duce o gloată de nenorociți? Ar fi bine să cerem lămuriri la comandant... Dar nu-mi place.

Ne reluaram drumul cu senzația neclară că am căzut în cine știe ce capcană blestemată. Ostenirăm destul până găsirăm cabina de comandă, și pe întregul traseu nu găsirăm nici un suflet viu. Peste tot domneau liniștea și mirosul cumplit. Oricum, în sala de pilotaj erau câțiva oameni și puțină lumină, slabă, dar mai mult decât suficientă ca să lumineze din spate vreo zece piloți nemișcați, în poziție de drepti, cu fața spre pupitrele de control.

— Domnilor, scuzați această intrare neașteptată...

Ei se întoarseră, iar eu înghețai. Aveau un corp omenesc, cu brațe,

picioare, dar mă străduii în zadar să găsesc pe fața lor ochi, gură, nas... nimic: chipuri grosolan modelate ca și cum cineva ar fi înfășurat țeasta unui om în bandaje de stofă cenușie... numai că ceea ce vedeam eu nu erau bandaje, ci piele zbârcită, materie vie care pulsa, în corespondență cu fruntea, în lente mișcări.

Rămăserăm unii în fața altora, nemișcați, timp de o clipă care dură o veșnicie, până ce-mi dădui seama că îmbrăcau uniforme galbene ale glenicșilor. Nici Hilenei nu-i scăpă acest lucru.

— Așteaptă..., îi spusei eu, cu gândul de-a o opri.

Dar ea deja scosese spada și se aruncase cu un urlet sălbatic asupra oamenilor fără chip. Nici unul dintre ei nu era înarmat, și se arătară foarte stângaci în mișcări; înainte de a schița vreo reacție, căzură loviți de amazoană. Nu scoaseră nici un geamăt, nici un strigăt. Căzură unii peste alții cu piepturile despicate lăsând să curgă din rănilor deschise un lichid dens de aceeași culoare cu pielea.

— Cine erau? întrebă Giò-giò.

Întorsei întrebarea către fată și ea, aranjându-și cu mâna buclele de păr de pe frunte, se mărgini să ridice din umeri. Era roșie la chip, iar ochii păreau pe neașteptate două flăcări cu strălucire sălbatică. Dădui la o parte cu piciorul un cadavru și ajunsei la punctul de comandă: ecrane, cadrane însemnate cu numere, pulsații marcate cu simboluri necunoscute, manete și alte drăcii de neînțeles.

— Nu-mi dau seama ce au fost, comentai cu tristețe, dar un lucru este sigur: ei știau să conducă astronava, noi nu! suspinai dezolat și mă așezai pe un fotoliu nu prea potrivit pentru trupurile omenești.

— Ar fi mai bine să închidem poarta aceea, adăugai. În magazie se află două sau trei mii de drogați; în mod normal sunt inofensivi; dar n-aș vrea să facă o criză din cauza abstenenței la care sunt constrânși. S-ar putea să devină animalici.

Ei ascultară, apoi mă înconjurară așteptând cu gura căscată să le dau o idee.

— Și acum ce facem, șefule? mă întrebă grăsanul arătându-și întreaga imbecilitate.

Mă pregăteam să-l insult, când citii pe chipul tuturor aceeași întrebare și-mi dădui seama că mai devreme sau mai târziu trebuia să decid ceva. Mie îmi revenea responsabilitatea de a-i conduce.

— Nu suntem încă pierduți, murmurai, amintindu-mi ce spunea tatăl meu în ocazii disperate. Vom încerca să reflectăm puțin... chiar nu știe nimeni să manevreze aparatura aceasta? Desigur, nu așteptam un răspuns. Dar poate în acele momente merita să invoci o divinitate... Eu nu puteam să cred în asemenea lucruri, totuși aș fi putut invoca spiritele potrivite situației... anumiți vrăjitori reușeau să înfăptuiască adevărate miracole. Și Rimmel avea pusă

deoparte o amuletă foarte puternică, chiar dacă se rușina să o spună... Un zbârnâit asurzitor se auzi pe neașteptate, nava se zgudui, și o grămadă de ecrane luminoase se aprinseră într-o sarabandă de străluciri multicolore.

— Suntem pierduți! se smiorcăi Osne, grăbindu-se să-și umple gura cu o halcă de carne afumată.

O îmbrățișai pe Hilena. Plângea și mă strângea la rândul său mai tare, în timp ce corpul i se lipea de al meu. Mă simții ca deposedat de ceva care ar fi trebuit să-mi aparțină. Până una alta, această alarmă stupidă continua să zbârnâie. Întregul corp al navei se pregătea să se izbească de ceva. Închisei ochii: totul se va sfârși cu acest huruit...

Dar nu se întâmplă nimic de felul acesta.

— Privește, șefule! urlă Rimmel cât putu de tare ca să poată acoperi huruitul.

Am fost silit să renunț la moarte, cel puțin pe moment, și mă îndreptai spre direcția indicată: un perete despărțitor se dădea la o parte în liniște și dezvăluia o prelungire secretă a sălii de comandă. Pe pereți erau înșirate în ordine niște costume de cosmonauți, cu reflexe metalice, dintr-o țesătură necunoscută care dădea impresia că este foarte rezistentă. Odată am văzut cum un cosmonaut îmbrăcat într-un costum asemănător a intrat într-o astronavă în flăcări și a ieșit din ea nevătămat!

— Să îmbrăcăm costumele, strigai eu prins de o neașteptată inspirație. Ar fi putut fi inutil, dar...

În debaraua apărută din senin în fața noastră ne precipitarăm ca un singur om. Poate era chestiune de secunde. Prinsei cu putere o haină, care era deja în mâinile femeii. În frenezia momentului abia îmi oprii la timp degetele pe mânerul spadei. Surâsei încurcat și renunțai cu o reverență. Mulțumită Străbunilor, era prevăzut un echipaj numeros.

— Mie nu mi se potrivește nici un costum! schelălăi Osne. Ce trebuie să fac?

Mă bucurai în gând, la necaz nu totul se dovedea a fi dăunător: în sfârșit, aș fi scăpat de reptila asta plicticoasă. Avusei ceva dificultăți până îmi pusei casca (erau unele lucruri ciudate la hainele astea protectoare); mă întorsei blestemând, mă ajută unul dintre cei apropiați, și când ultima cataramă magnetică se închise, am fost complet izolat de lumea exterioară; nici un zbârnâit, nici lamentații, iar prin viziera violacee lucrurile apăreau cu totul altfel. Un monoclu, puțin deasupra nasului, permitea să fie văzute și colțurile neiluminate ale cabinei; un reticul la înălțimea ochiului stâng avea un sector care mărea obiectele și mai era, în sfârșit, o bucățică de cristal roșcat care permitea să vezi în spate. Dar, oare, câți ochi aveau proprietarii originari ai astronavei? Nu putea să fie vorba de ființe fără chip.

Făcui vreo câteva mișcări să văd cât de practică este vestimentația; în ciuda aspectului masiv se arăta a fi mult mai comodă decât prevăzusem.

Ridicai capul și încercai să-i încadrez pe ceilalți prin unul din numeroasele geamuri transparente ale căștii. Înfofoliți în costumele de cosmonaut mi se înfățișau de nerecunoscut, exclusiv Osne, care, într-un fel, reușise să îmbrace unul, deformându-l așa de tare că stătea să pleznească.

— Mă auzi, Growman? Unde ești?

Vocea Hilenei ajunse la mine în mod neașteptat, răsunând limpede printr-un disc aflat deasupra frunții. Nu mă surprinse.

— Aici! răspunsei, agitând mâna.

Ne îmbrățișarăm din nou, dar cu o asemenea îmbrăcăminte nu mai fu același lucru. Semnalele luminoase curgeau într-un vârtej nebunesc. O zdruncinătură violentă ne răsturnă pe toți cu picioarele în sus. Hilena îmi scăpă și, în confuzia generală, îmi veni greu să o prind. O zvâcnire nouă, și de data aceasta structurile navei se resimțiră. Pentru început explodară unele ecrane, apoi tablele de fier ale podelei începură să cedeze, umflându-se lent și rostogolindu-se spre marginea sălii. În sfârșit, o întreagă parte din fuselaj se desprinse. Eram într-adevăr pierduți.

— Te iubesc! strigai corpului pe care îl strângeam.

— Și eu, răspunse Rimmel excitat.

Îl împinsei dezgustat și încercai să înțeleg unde a ajuns femeia.

Mai era doar foarte puțină lumină și, în confuzia generală, o voce le acoperi pe celelalte:

— Aici s-a deschis o gaură! Mă soarbe! Ajutor!

Urmară alte explozii, descărcări, simții o forță care mă aspira în jos. Fu inutil să rezist, mă rostogolii pe podea împreună cu ceilalți și, așa îngrămădiți cum eram, intrarăm într-o celulă de forma unui ou. Apoi ușa prin care căzuserăm se închise și avusei impresia că eram aruncați afară.

— Stelele! Stelele!

Capsula în care eram ticsiți, prin niște hublouri, dezvălui mișcarea îndepărtată a astrilor siderali.

O umbră neașteptată se puse între noi și neantul din față, crescă foarte repede și ne lovi.

— Stone! urlai în timp ce ne rostogoleam dintr-o parte în alta ca niște bile de biliard. În acel moment observai epava navei depărtându-se ca o săgeată de noi și dispărând în neant cu mizerabila sa încărcătură. Capsula în care ne găseam, după câteva balansări, se echilibra. Pietroiul rămase lipit de un hublou și ne împingea fără zdruncinături, lent, cu dragoste, așa cum face cu propriul ou o cloșcă grijulie.

Mă relaxai cu un suspin; pe cât nutrisem suspiciunea că blocul de piatră fusese de vină pentru acest necaz, pe atât fusei de fericit să-l știu aproape.

— Și acum? întrebă cineva.

Nu ascultai, eram extraordinar de satisfăcut. Îmi sprijinii capul de suprafața metalică a peretelui și zâmbii. Nu știam în ce punct al Galaxiei ne

aflam și ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi îndreptat într-o direcție sau alta. Dar eu eram absolut sigur că vom reuși. Poate că tatăl meu nu ar fi aprobat această siguranță irațională, dar el n-a avut niciodată un prieten ca Stone. Chiar dacă s-ar fi prăbușit universul, acum eram pregătit.

CAPITOLUL AL ȘASELEA

Petrecerea din pădure

— Unde suntem, Growman?

Cât timp am stat închiși în capsulă? Ore, poate zile, cufundați mereu în acea beznă împodobită cu stele inutile. Peste mințile noastre se pusese o perdea opacă de halucinații, de vise cu ochii deschiși. De fiecare dată când unul dintre noi se lamenta, altul râdea; și așteptam, în timp ce foamea și setea slăbeau din ce în ce mai mult voința de a rezista. Apoi, pe neașteptate, totul se schimbă, fără un preaviz, fără ca întunericul din jur să dezvăluie cel mai mic indiciu. Oul se sparse și ne prăbușirăm năuciți pe o plajă cu nisip fin care mărginea o mare de culoarea cerului, abia încrețită de firave unde îndepărtate. Când și cum am ajuns acolo nimeni nu se întrebă. Acum se puneau alte probleme: dacă este respirabilă atmosfera de pe această planetă sau dacă ea conține germeni periculoși? Nu rămânea altă posibilitate decât să riscăm: cu un surâs tâmp mă eliberai de costumul de scafandru, de haine, inspirai cu lăcomie aer în piept, apoi, cu un urlet, mă aruncai în apă. Prietenii mei mă imitară întocmai, cu strigăte de veselie (exclusiv Osne, care avea o repulsie deosebită pentru spălat). Stone mă urmă, rămânând suspendat leneș în aer și reflectând pe cristalele sale verzi, ce sclipesc pe suprafața sa aspră, caldul soare portocaliu care strălucea deasupra noastră.

Ne bălăcirăm îndelung, până când ne simțirăm eliberați de murdăria acumulată; apoi, obosiți, ne întoarserăm la țărm și adormirăm, ca un singur om, pe nisipul care frigea.

Mă trezi o cumplită senzație de foame. Ceilalți încă aveau ochii închiși. Îi strigai pe rând ca să mă conving că sunt vii și scrutai gânditor dunele care închideau orizontul. Trebuia să conving pe cineva să cerceteze împrejurimile și să ne procure hrană. Din partea mea, sincer să fiu, nu aveam nici un chef să părăsesc calda îmbrățișare a nisipului moale.

— Este, evident, o lume locuită, murmurai. Hilena, ai idee unde ne aflăm? Un cer și o mare ca acestea nu sunt lucruri obișnuite.

Ea se așeză, și când, fără grijă, privii cu atenție în direcția sa, se grăbi să-și acopere goliciunea cu mantaua.

— Nu e din sistemul Ramook – spuse roșind. În interiorul acestuia lumile sunt mai reci, chiar și vara.

— Altfel spus, asta înseamnă că suntem departe de glenicși! răspunsei liniștit. Nu ne paște nici un pericol. Poate, dacă un voluntar ar face câțiva pași, am putea găsi și de mâncare; fructe, de exemplu.

Nu înaintă nimeni. Îl privii pe Raraak și acesta îmi răspunse că și-a rupt două brațe pentru a intra în costumul de cosmonaut și se îndoaia serios de

capacitatea lui de a supraviețui. În altă situație m-aș fi înfuriat, acum mă limitai să pufnesc în răs: soarele cald, murmurul lin al undelor și epuizarea au estompat trăsăturile dure ale caracterului meu.

— Aș merge eu, șefule, se oferi Giò-giò surâzând. Dar de unul singur mi-e frică să nu mă rătăcesc.

— Mergem amândoi! hotărâi eu cu înțelepciune. Voi să nu vă îndepărtați, și țineți scafandrii tot timpul la îndemână. Nu se știe niciodată.

Cu greutate mă ridicai, îmbrăcai pantalonii, cazaca și mă gândii să îmbrac și platoșa Hilenei; prinsei de cingătoare cartușiera cu încărcăturile de rezervă pentru spadă și făcui primii pași.

— Mergem! anunțai.

Cei rămași n-au fost de acord să plec și nici nu schițară gestul de a mă saluta; fata propuse cu timiditate să mă însoțească, dar înainte de a o respinge, ea se prăbușise deja pe nisip. În timp ce priveam coapsele sale lungi și rotunde găsii, totuși, forța de a urca povârnișul, urmat de Giò-giò (care din cauza greutateii se cufunda în nisip până la genunchi) și de inseparabilul pietroi. Mi se părea că sunt escortat de o armată... Sosii mort de oboseală în vârful dunei, blestemându-mi bunăvoința. Plaja pe care ne găseam se sfârșea, numai după câțiva metri, cu un spațiu plin de tufișuri înflorite, mirositoare, ale căror culori aminteau primăverile din pădurile tropicale. Dincolo de tufișuri se întindea o pădure de un verde intens: copaci noduroși, coroane dese, ghemuite unele în altele, care ajungeau la un munte roșiatic, al cărui vârf înzăpezit se îneca printre norii de vată azurie.

După ce am depășit primul moment de admirație și uluire, observai în peisaj anumite distonanțe. Încă de foarte tânăr l-am însoțit pe tatăl meu în multe expediții: am văzut planete sălbatice, aride, prospere, reci, primitive sau nu; aceasta nu era prima pădure pe care o aveam în față, și mi se părea deosebită de oricare alta.

Poate pentru nuanța sa întunecată și excesiv de uniformă, poate pentru aspectul său curat, idilic: nici un rug, nici un arbore mort, nici o ramură uscată. Totul era extraordinar de echilibrat; îmi amintea de unele fresce pe care le-am văzut în unele case de nobili dintr-un oraș abandonat, reminiscențe ale unei epoci în care oamenii aveau și chef și timp să picteze lucrurile frumoase ale lumii antice.

Ca să completeze cadrul, veni pe neașteptate un vânt cochet care mângâie ramurile iscând un foșnet de frunze (nici una nu se desprinsese de ramuri) și aduse până la noi miresmele de arbuști și ierburi, ciuperci, flori și discret parfum de carne grasă rumenită cu ierburi aromatice.

Șovăii o clipă.

— Șefule, cineva gătește.

Mă oprii năucit. O alarmă necontrolată zbârnâi în mine, declanșa spaime atavice de vrăjitoare, balauri, canibali, capcane demonice, și numai asta mă

împiedică să nu alerg în pădure.

— Cheamă și restul bandei, murmurai. Gata de atac.

Grăsanul mă privi cuprins de nedumerire, cu ochii holbați; trebui să-i repet ordinul pentru ca, în sfârșit, să alerge pe povârniș în jos. Se întoarse puțin mai târziu cu ceilalți, purtând drapelul lui Krack strălucind de energie și fiind cu toții mai mult sau mai puțin alarmați. Mirosul sporind în intensitate al fripturii șterse orice urmă de oboseală. Din stomacul reptilei răsunară râgâieli repetate și din gura deschisă se prelinse un fel de salivă.

— Vom acționa cu precauție, le recomandai. S-ar putea să fie o cursă. Probabil suntem în apropierea unui sat indigen: oameni sălbatici, dat fiind că nu se văd clădiri.

— Mi-e foame! îmi aminti Osne cu un suspin.

— Dar am putea să sfârșim noi la frigare! prevesti Rimmel, nu mai puțin îngrijorat decât mine. Se spune că la originile timpului niște demoni au fugit din iad și întind capcane cosmonauților naufragiați prin intermediul unor dulci viziuni.

— Nu-i momentul să cităm sfintele scripturi, îi reproșai. Ar putea fi doar niște aborigeni inofensivi. Ar putea fi!

Ne afundam în pădure călcând pe un moale covor de iarbă fragedă, perfect uniformă, cu pedunculi de aceeași dimensiune... Prin semne îmi aliniaii oamenii în formație de apărare. Ne-ar fi fost de mare ajutor calitățile lui Raraak, dar cu mare greutate ar mai fi putut să capteze ceva cu stomacul acela care chiorăia fără nici un pic de decentă. Continuam să înaintăm în liniște percepând o ușoară batere de aripi; peste capetele noastre trecu o minusculă zburătoare cu penele în curcubeu, care scăpă un mic obiect. Ne dădură înapoi speriați, petala plană șovăielnică prin aer și se așeză la picioarele noastre. Mă pregăteam să comentez întâmplarea, când un nou fâlfâit de aripi mă alarmă.

Soseau cu sutele, păsări mici cu o înfățișare delicată, care, ciripind voioase între ramurile arborilor, începură să ne bombardeze cu floricele, coriandri parfumați, frunze emanând reflexe multicolore. După câteva minute situația mă îngrijoră, totul era așa de ridicol... Eram chiar tentat să comand foc.

— Am impresia că ne arată drumul pe care trebuie să-l urmăm, observă Rimmel, arătând cum petalele însemnaseră pe pajiștea verde o cărare multicoloră. Ne așteaptă.

— Este exact ceea ce credeam! minții eu pe un ton morocănos și-mi retrăsei mâna de pe garda spadei; fără nici o precauție o apucaii pe drumul care se forma înaintea noastră.

Nu fu nevoie să mergem prea mult; ne găseam foarte aproape de marginea unui luminiș, unde o ființă cu chip de metal auriu părea că ne așteaptă chiar pe noi. Uitai de păsări și, cu un salt înapoi, scosei spada. Acela, în schimb, răspunse la gestul meu ridicând cu mâna înmănușată un vas larg în care răsunau cristalin, la tremurul mâinii, cinci cupe de cristal umplute cu un

lichid de un roșu aprins.

— Un aperitiv, onorat oaspete?

Rămăsei încremenit și scrutai cu nedumerire pajiștea întinsă în spatele său: zeci de mese acoperite cu fețe de masă dantelate, fotolii împletite din ramuri de răchită, umbrele de soare susținute de câte un ax de lemn subțire și închis la culoare, aproape de marginea opusă a terenului ierbos, o colibă din pietre neșlefuite, înăbușită de plante agățătoare; lângă focurile care ardeau între ziduri, alte creaturi cu obraz sclipitor găteau bucăți mari de carne sfârâind pe grătare de fier și trepiede, în timp ce pe bănci improvizate erau așezate alte bunătați îmbietoare.

— Dacă acceptați invitația! insistă cu o reverență ființa aceea.

Mă întorsei să-l privesc: avea o fizionomie umană, dar își ascundea fața sub o mască, un fular lung de stofă lucitoare îi înfășură gâtul și purta mănuși brodate; îmi fu imposibil să înțeleg cum era în realitate. Îmbrăca o uniformă somptuoasă, fără simboluri heraldice. Într-un anumit sens amintea de timpurile antice... dar nu era o ființă omenească.

— Sunt Growman, șeful bandei lui Krack! declarai, încercând să-mi asum o înfățișare orgolioasă. Nu știu în ce lume mi s-a întâmplat să nimeresc, și nu cunosc obiceiurile locului... Pot să vă garantez că nu intenționez să facem rău și nici să producem dezordine. Dacă ne veți arăta drumul să ajungem în cel mai apropiat oraș, noi ne vom îndepărta fără să vă mai deranjăm în plus.

— Mi-e o foame de mor! se smiorcăi Osne cu ochii holbați în direcția bucătăriilor.

Îl țintuii cu o privire severă și mă întorsei către necunoscut.

— Dacă ați fi amabil și ne-ați vinde puțină hrană; servitorul meu este bolnav...

— Fără formalități, vă rog! murmură ființa cu o voce plină de amabilitate. Vă aflați la o petrecere cu liberă participare, nu trebuie să vă scuzați. Puteți să mâncați imediat, trebuie numai să luați loc la o masă. Ceilalți oaspeți vor sosi și ei nu peste mult timp, și master Hobi se îngrijește de ultimele retușuri ale reprezentației.

N-am putut obiecta nimic; ridicai din umeri cu un semn de înțelegere îndreptat către însoțitorii mei și îi îndrumai cu prudență la masa cea mai apropiată. Încă mi-era frică de o cursă, cu toate că simțeam că mă pot încrede; reducând energia spadei la minim, așteptai. Imediat alte fețe aurite (identice una cu alta) aduseră mâncăruri pe farfurii întinse și ne serviră cu adânci plecaciuni. După câteva minute rămăserăm singuri, în timp ce masa încărcată emana un miros îmbietor.

— Și acum ce facem, șefule? se bâlbâi Giò-giò cu capul alunecându-i lent spre vasele pline.

Îl încurajai să reziste, dar fără prea multă convingere.

— Ar putea fi otrăvite! îi amintii cu înțelepciune.

Lui Raraak nici măcar nu încercăi să-i sugerez ceva, ci-l lăsa să devoreze întregul conținut al farfuriei sale. Nu manifestă simptome de suferință nici măcar când creaturile mascate îl serviră pentru cea de-a patra oară. În acel moment cedarăm și noi. Totul se desfășură cât mai bine cu putință. Și pentru o bună perioadă de timp în luminiș nu mai răsună altceva decât potolita îndeletnicire a măselelor noastre.

— Sosesc oameni, câteva zeci! mă preveni Osne, ridicând pentru o clipă ochii spre mine.

Nu știi cum să reacționez. Așteptai să văd ce se întâmplă: noii veniți sosiră în grupulețe, urmați de obișnuitul fâlfâit al păsărilor, se așezară la diverse mese în jurul nostru fără să manifeste surpriză sau curiozitate față de prezența noastră. Îmbrăcau haine de croieli diferite, având în comun doar o eleganță echilibrată și ținuta sărbătorească. Servitorii cu chipul aurit începură să aducă bucate și, de undeva, dintr-un loc neprecizat, se ridică o muzică delicată, armonioasă, care părea să invite la bucuria de a trăi, la o blândă veselie.

— Pare o sărbătoare de primăvară, suspină Hilena. Și oamenii din castelul meu ieșeau la iarbă verde să cânte, să danseze... dar nu era așa... așa de frumos. Aceste doamne sunt minunat îmbrăcate, iar, pe deasupra, toți au un aspect nobil, superior...

— Să nu ne lăsăm înșelați de aparențe! îi sfătuii. Să beți puțin și să fiți tot timpul în gardă.

Rimmel, care nu-și abandonase steagul nici în timpul mesei, amuți. Mi se făcu milă și-l rugai să se relaxeze.

— Fii liniștit, nu ne paște un pericol imediat, îl încurajai. El se roși, grăbindu-se să înfigă drapelul în pământ. Dar nu reuși. La cea de-a doua încercare se auzi ecoul unui metal lovit. Curios, săpai în iarbă ajutându-mă de teaca spadei: la câțiva centimetri în pământul umed dădui peste o suprafață de tablă argintie. O privirăm toți cu un aer întrebător.

— Este o plăcere să întâlnesc chipuri noi la modesta mea competiție.

Vocea ne surprinse și sărirăm în picioare ca niște hoți prinși asupra faptului (exclusiv Raraak, preocupat să roadă cu meticulozitate un os). Mă întorsei spre interlocutor și văzui un domn în haine închise care surâdea. Lăsa impresia că este bătrân, foarte bătrân, cu toate că nu se vedeau zbârcituri pe obrazul său: un om fără timp, cu ochii plini de inteligență și înțelepciune; reuși, în ciuda momentului de rătăcire, să ne lase impresia că suntem la adăpost.

— N-aș vrea să deranjăm, mormăii. Nu...

— Te rog, fără explicații! sugeră acesta întinzându-și brațul spre mine, cu un gest pe care tatăl meu îl făcea adeseori fată de alți șefi de bandă, și a cărui semnificație nu se pricepea să o explice. Îi dădui mâna, și domnul acela mi-o strânse puternic, dar nu cu violență, cum obișnuiau să facă bătrânii luptători.

— Sunt Hobi, masterul, continuă el, și încă o dată înțelepții ne-au permis

să ne desfășurăm în afara Arcei. Sper că asta nu vă supără: aceste scene cer mult spațiu și-mi dau seama că pentru noii veniți acest lucru poate să pară neobișnuit.

— Desigur! murmurai fără să înțeleg sensul cuvintelor sale.

Masterul îl fixă cu privirea pe Stone, care se așezase liniștit pe pajiște.

— N-am mai văzut asemenea creatură! afirmă el. Face parte din vreun program de instruire?

— Îl cheamă Stone, răspunsei.

Hobi avu bunul-simț să nu mai ceară alte lămuriri.

— Un nume frumos, comentă el. Dar, vă rog, continuați, întrecerea este abia la început și eu vă stingheresc cu pălăvrăgeala mea. Și își luă rămas-bun cu un surâs.

Mă așezai din nou, și Hilena se mută lângă mine.

— Mi-e frică! șușoti ea. Dacă aș avea în față dușmani, aș ști cum să mă comport. Dar aceștia... sunt deosebiți... Simt că se va întâmpla ceva și că spada nu-mi va fi de nici un folos.

O liniștii cu o frază care sună îndoielnic. Acea lume părea absurdă, ireală, cu toate că nu era nimic fals la persoanele care ne înconjurau. Nu văzui nici un surâs ostil, nici semne între ei; nu se vedea nici o armă, totuși, fata avea dreptate: toți lăsau impresia că așteaptă un eveniment, poate unul neplăcut.

Orele trecură greu, între timp petrecerea căpăta alte accente: muzici mai ritmice, mereu alte noi mâncăruri servite de ireproșabilele chipuri aurite, râsete, dansuri de perechi tinerești. Acum nu mai reușeam să înțeleg nimic, tensiunea în aer era intensă. Observai că nu mai zburau păsări și, privind spre pădure, observai că verdele crud al ramurilor se transforma sub ochii noștri într-un cenușiu închis, amenințător. Apoi coborî liniștea și, pe neașteptate, suflă un vânt rece care agită părul frumos pieptănat al femeilor, ridică fețele de masă cu dantelă și răvăși ramurile arborilor iscând un vârtej de frunze care învălui comesenii. Una mă lovi la braț și simții o puternică durere. Cu un gest de repulsie aruncaii schija de metal care-mi intrase în carne.

— Drapelul! urlai.

Rimmel ascultă, și noile proiectile se frânseră de bariera energetică. Eram într-o siguranță provizorie și putui să observ ceea ce se petrecea în jurul nostru. Oaspeții stăteau în picioare și înfruntau cu demnitate și distanțare ploaia de răni provocată de bombardament. Foarte rar câte unul se arăta preocupat să răstoarne mesele și să-și caute adăpost în spatele lor. Mai mult decât atât, cu fața distorsionată de durere, rămaseră nemișcați, în timp ce ici și colo, pe corpurile lor, înfloreau buze de sânge.

— Nu putem să-i lăsăm neapărați! spuse Hilena care, după momentul de uluire, își afirmă atitudinea războinică.

— Dacă mărim volumul câmpului protector, riscăm să descărcăm pilele... și nu știm ce ne așteaptă! replicai.

Un grup de servitori, aparent imuni la frunzele tăioase, veni în fugă spre noi. Unul dintre ei pătrunse cu îndrăzneală în câmpul protector.

— Domnilor, murmură el, nu este permis...

Îi tăiai capul dintr-o lovitură și descoperii cu uimire că țeasta era goală: o găoace metalică și nimic mai mult. Ființa nu căzu, dar se opri, se dădu înapoi și o luă la goană urmat de colegii săi.

— Nu vă apropiați! Îi rugai cuprins de o confuzie mentală aproape totală. Am venit cu gânduri bune, nu vreau să ne măcelărim.

Un urlet de mai multe voci mă întrerupse. Pădurea, între timp, se modificase: arborii, acum dezgoliți, se dezrădăcinau cu răcnete amenințătoare și strângeau luminișul într-un asediu de membre lemnoase, gata de încăierare. O fată, care se încăpățânase proteste să danseze la marginea pădurii, fusese prinsă cu putere între ramuri de un monstru și, puțin după aceea, răsună un vaiet slab și scrâșnetul oaselor sfărâmate.

— Unde naiba am nimerit? strigă Giò-giò care strângea pistolul într-o mână și un pește rumenit în alta.

— Să ne întoarcem pe plajă! propuse Rimmel. Și convinge-l pe Stone să ne facă loc... lui nu-i va fi greu să pulverizeze drăcoveniile astea.

Găsii excelentă sugestia: Stone, totuși, nu părea să resimtă situația: continua să picotească pe iarbă și să sfârâie fericit de fiecare dată când câmpul energetic îl atinge. În acest timp armata vegetală înainta și mai mult, iar, în afara câtorva cazuri de fugă, masa de invitați rămânea nemișcată, fără să știe cum să reacționeze, mulți dintre ei surâzând în semn de aprobare.

— Sunt nebuni cu toții! gemui eu, și-mi condusei grupul în centrul luminișului. Acest fapt se pare că atrase atenția plantelor, care se aruncară asupra noastră.

— Câmpul la puterea maximă! ordonai.

— Dacă sunt de lemn, nu prea contează! îmi aminti stegarul și imediat un ram lung și noduros zbură prin aer la câțiva centimetri de capul meu. Blestemai și-l respinse cu o lovitură de spadă.

— Măcar vom ajunge la Străbuni cu burta plină, făcui eu haz de necaz. Foc, după cum credeți de cuviință!

Fulgere aprinse spintecară aerul și doi arbori arseră în clocote sinistre. Hilena, cuprinsă de febra războiului, părăsi grupul și se aruncă asupra monștrilor; n-avusei încotro și trebui s-o urmez: un șef nu trebuie să stea niciodată în spatele altora. Cu ușurare descoperii că în fața spadei nu se arătau a fi adversari deosebit de periculoși. Tulpinile lor se mișcau lent, iar lemnul nu opunea nici o rezistență tăișului. Despikai trunchiurile cu ample lovituri și, curând, pădurea începu să cedeze, în timp ce mai departe ardea sub loviturile pistoalelor laser.

— Domnilor, vă rog, ajunge atât!

Mai doborâi un copac și mă oprii șovăielnic. Bătrânul care s-a prezentat

cu numele de Hobi ne ieși în cale sever.

— Nu reușesc să-mi explic o asemenea absurditate, continuă domnul, măsurându-ne scârbit din cap până în picioare... Să crezi arme... Să le folosești la o întrecere... Nu s-a mai pomenit!

— Dar trebuia să ne apărăm! observai cu perplexitate.

Deocamdată plantele stăteau nemișcate, iar oamenii se strânseseră în jurul nostru, privindu-ne cu dezgust și consternare. Nimeni nu părea să se îngrijească de cele două sau trei cadavre care zăceau pe iarbă. Masterul suspină dezolat.

— De ce trebuia să vă apărați? întrebă. Apoi, fulgerat de un gând neașteptat, surâse. De cât timp n-ați mai participat la întreceri? Să fi hibernat cumva mai mult de două secole?

— Nu înțeleg... Este pentru prima dată când trăim o asemenea experiență, răspunsei. Am douăzeci de ani, mă cheamă Growman, șeful bandei lui Krack, în serviciul dumneavoastră, domnule. Iar aceștia sunt tovarășii mei; am ajuns pe această planetă ca naufragiați. Astronava noastră...

Nu mă lăsa să termin. Cei prezenți se dădură înapoi înspăimântați.

— Sălbaticii! țipă o voce isterică. Au venit sălbaticii! Fugiră care mai de care, și cadavrele fură ridicate în aer de brațe invizibile. Unde și cum dispărură nu puturăm să ne dăm seama.

Rămaserăm singuri, întrebându-ne din priviri. Apoi ne aruncărăm ochii spre orizont: muntele, în depărtare, se sfărâma în liniște, transformându-se în vapori evanescenti; brusc pieri soarele, albastrul cerului și, încet-încet, dispărură dealurile, pădurile, pajiștea, pământul de sub picioare, și rămăserăm pe o suprafață de metal care se întindea uniformă pe kilometri întregi, până unde puteam cuprinde cu privirea în lumina slabă care plutea în jur; deasupra noastră se lăsa întunericul gol al spațiului.

— Ce vrăjitorie mai este și asta? întrebai. Drept răspuns observai că și podeaua începuse să dispară. Un gând izbucni cu violență în mintea mea: aerul. Dacă se rarefiază...

— Drapelul activat la maxim! ordonai, iar Rimmel, excelent băiat, înțelese și execută. Ne aflam, astfel, înspăimântați, înlăuntrul bulei noastre de energie, scrutând neantul de deasupra noastră și de sub noi.

— A dispărut totul! se tângui Osne, care încerca zadarnic să rupă cu dinții bucata de carne pe care până acum câteva clipe o strângea în pumn. Raraak! Stăpâne Growman, salvează-ne! Tu poți să ne salvezi, nu-i așa?

Îl rugai să stea liniștit și începui să izbesc cu spada solul invizibil.

— Nu ne poți face una ca asta! îl rugai luptând cu disperarea cea mai cruntă. Am reușit să scăpăm de bătălie, de pustiu, de glenicși, de cei fără chip, de astronavă... Aici ne simțeam în siguranță, este dreptul nostru să fim salvați!

Hilena își sprijini o mână pe umărul meu și surâse cu tristețe.

— Regret, Growman, este scris că draisterii se vor stinge, trebuie să

acceptăm realitatea.

— Să ne pregătim pentru a ne duce sufletele la Străbuni! suspină stegarul îngenunchind; unul dintre noi îl imită, tocmai ateul de Osne.

Nu mai suportai.

— Nu! urlai, începând să lovesc din nou cu arma în podeaua invizibilă. Nu trebuie să ne dăm bătuți; suntem încă vii!

— Numai atâta cât mai este aer! observă resemnat Rimmel. Sau până se vor descărca pilele energetice ale drapelului, și atunci...

Îmi scăpară câteva înjurături obscene, mânuind tăișul stins al spadei. Unul dintre prietenii mei mă invită să mă rog. Îi spusei să se ducă la dracu' și-mi dădui seama cu stupoare că blestemul se adevăra: dispărură toți, asemenea celorlalte lucruri, și rămăsei singur. Izbucnii în râs ca un idiot și continuai să râd în timp ce și eu dispăream. În mod sigur tatăl meu ar fi fost mândru să vadă că într-o situație atât de grea eu am fost în stare să țin capul sus până în ultima clipă.

CAPITOLUL AL ȘAPTELEA

Arca Eternilor

Comerțul cu sclavi era una dintre metodele cele mai sigure de îmbogățire. Universul, atât de sărac în metale prețioase, era în schimb plin de ființe care puteau fi transformate în bani. Studiasem în detalii tehnica: era suficient să parcurgi zonele sălbatice, să devii stăpânul vreunui sat, să-i elimini pe cei doi-trei colțoși care s-ar fi putut opune, să alegi cu grijă elementele cele mai sănătoase, și apoi să ajungi cu ei tocmai în partea opusă a Galaxiei pentru a-i vinde. Era simplu, mai ales dacă aveai la dispoziție o bandă bine înarmată și instruită, în mod sigur era mai puțin riscant decât să susții cauzele altora. Cu toate acestea, când i-am făcut tatălui meu propunerea aceasta, din puțin nu m-a omorât în bătaie. Pe atunci eram încă prea crud și nu înțelegeam straniul cod de onoare al bătrânului, mania sa de a apăra cuceririle Rațiunii și înțelepciunea vremurilor antice. Cu acel prilej mă bătui măcar, înșirându-mi cu voce tare gloria strămoșilor noștri, tradițiile familiei. Se calmă numai când leșinai; din acel moment am fost mult mai atent când i-am făcut alte propuneri.

Cufundat în negura inconștienței continuai, totuși, să aud cuvintele părintelui meu, reproșurile sale, loviturile cu ciomagul date în cap, durerea și firavele mele vaiete de protest. Cu un efort de îndărătnicie reușii să reacționez: nu mai eram un tinerel, și nimeni nu-și putea permite să mă trateze așa, nici măcar el, mai ales acum că era mort de atâta timp...

Deschisei ochii. Descoperii că eram dezarmat și legat pe o masă circulară, în interiorul unei cupole transparente, în afara căreia se îngrămădeau numeroase chipuri gânditoare formând un cerc și inspirând o ciudată supunere. Îmi amintii ce s-a întâmplat.

— Ce vrei? Unde sunt? Întrebai încercând rezistența chingilor care mă strângeau.

— Dacă nu vă supărați, noi suntem aceia care punem întrebări! răspunse o voce autoritară, dar nu amenințătoare.

Observai că nici una dintre persoanele din jur nu deschisese gura; căutai interlocutorul dincolo de ele și descoperii, lângă un perete al imensei săli în care ne aflam, un podium. Pe el stăteau nemișcate niște figuri hieratice, deosebit de maiestuoase: păr lung, argintiu, brațele încrucișate pe piept, veșminte luminoase și ochi... ochi care îți străpungeau sufletul.

— Ați putea fi atât de amabil, domnule Growman, să ne explicați cum ați ajuns pe Arca noastră? continuă vocea.

— Aș fi încântat să vă pot răspunde, domnule, murmurai. Din păcate nu pot să spun decât că astronava în care am călătorit a fost distrusă, eu și prietenii mei am intrat în derivă până când am nimerit pe această planetă.

Restul vă este cunoscut.

Nimeni nu se arătă uimit de ceea ce spuneam, nici nu ceru alte lămuriri, cu toate că în mica mea expunere existau destule lacune. Bătrânii inchiזורi rămaseră în tăcere câteva minute, cufundați în meditație, apoi se întoarseră să aibă grijă de mine.

— Ce ne puteți spune despre strania ființă care vă însoțește? întrebă binecunoscuta voce.

Mă grăbii să le povestesc tot ce știam despre Stone și despre acțiunile sale, exprimându-mi și păreri personale despre pietroi și despre calitățile lui. Nu ascunsei nimic; în fond, ar fi fost imposibil să minți niște oameni așa de solemni. Ei ascultară fără să mă întrerupă, iar când tăcui rămaseră și ei în tăcere; aveam, totuși, convingerea că dialogau într-un anume fel, dar în mod sigur fără să se folosească de gură.

— Domnule Growman, ceea ce ați povestit corespunde versiunii furnizate de colegii dumneavoastră și de resturile șalupei de salvare pe care le-am recuperat, afirmă vocea. Așadar, sosirea dumneavoastră în colectivitatea noastră nu corespunde unui act de agresiune. Dar asta vă complică situația. Ați demonstrat în timpul întrecerii un caracter violent și incompatibilitatea culturii dumneavoastră cu modul nostru de viață. Din această cauză, înainte de a da un verdict final, veți fi supus unei perioade de reeducare, după care vă vom hotărî soarta. Veți fi încredințat spre îngrijire mașterului Hobi, care se face responsabil, chiar dacă involuntar, de venirea voastră.

— Nobili domni, observai eu, nici eu, nici prietenii mei nu avem intenția să amenințăm sau să pricinuim deranj. N-am dori decât să fim conduși spre o lume locuită, oricare ar fi ea... nu ca un refuz al amabilei oferte de ospitalitate, dar ...

— Aceasta este Arca Eternilor, mă întrerupse interlocutorul, depozitară a Științei și Civilizației. Nimeni nu o poate părăsi până ce nu va veni ceasul declanșării Misiunii. Sunteți liberi să vă mișcați în interiorul ei și să trăiți cum vă place, dar nu vă puteți îndepărta până la momentul stabilit. Dacă veți fi la înălțimea operei care vă așteaptă, veți deveni Etern; dacă veți refuza să vă adaptați nu va fi decât în paguba dumneavoastră.

— Mă veți ucide? întrebai cu vocea stinsă.

— Noi nu cunoaștem violența, domnule Growman, îmi răspunseră ei. Tocmai acesta este motivul pentru care nu vă putem permite să fiți *altfel decât noi*; și tot din acest motiv nu aveți de ce să vă temeți.

Podiumul suspendat alunecă prin aer și dispăru cu încărcătura sa umană cu tot; și celelalte persoane se retraseră; nu mai rămase decât o singură figură în fundul sălii.

Masterul Hobi se apropie de mine cu același surâs cordial ca la prima întâlnire.

— Fii binevenit pe Arca Eternilor, Growman! spuse și îmi întinse mâna.

Răspunsei cu același gest, în timp ce strânsoarea mâinii sale îmi inspiră încredere și speranță. Rămaserăm așa câteva secunde, până când mi-o retrăsei jenat.

— Îmi imaginez că ai să-mi pui mai multe întrebări, continuă el. Iar prima dintre ele, fără îndoială, va fi în legătură cu prietenii tăi. Vino. Mă îndreptă spre ușă și mă conduse într-o încăpere adiacentă unde, sub cupole separate, erau legați oamenii mei. Păreau adormiți.

— Se află într-o stare de animație suspendată. Dorm, pe înțelesul tuturor, adăugă el. Și vor rămâne așa până la sfârșitul perioadei de adaptare.

Părăsirăm sala aceea și, după ce am traversat și celelalte încăperi, toate foarte mari și aparent nemobilate, ajunserăm într-un spațiu ocupat de o cușcă cu bare sclipitoare în care zăcea Stone.

— Prietenul tău de piatră se află aici, explică Hobi, pentru că nu am reușit să-i localizăm centrul nervos, dacă are. Unii dintre experții noștri îl studiază și, poate, dacă accepți să-i ajuți, vei contribui la rezolvarea problemei.

În timpul acesta Stone se ridicase de la podea și lovea barele celulei în direcția mea, cu trosnete și scânteii.

— Regretăm mult că trebuie să limităm libertatea acestei creaturi, suspină masterul întristat. Dar până ce nu vom reuși să stabilim un contact, este necesar să acționăm așa; nu știm dacă este vorba de o ființă rațională, și volumul său ar crea probleme pe Arcă.

Continuăm să ne deplasăm dintr-o cameră în alta, toate la fel de goale, ample, deși de diferite mărimi, culori ale pereților și tonalități ale luminii.

— Arca este universul nostru. Îl construim de mai bine de cinci sute de ani și de atunci nimeni nu l-a părăsit. În ea rătăcim prin Galaxie protejați de orice pericol posibil datorită unor ecrane speciale. Aici nu-ți va lipsi nimic: nu există hotare, nici structuri delimitate pentru funcții speciale, mai puțin zona de odihnă unde se află prietenii tăi și unele clădiri cu aparatură vitală. Tot restul este liber în orice sens; fiecare dintre noi se folosește de ceea ce crede că îi este necesar și atât cât îi trebuie, iar, când nu ne ajunge volumul disponibil, ne deplasăm pe suprafața exterioară, unde ne-ai întâlnit. Aici nu există proprietate, pentru că nu există obiecte, ci numai spațiul care să le conțină.

— Dar arborii? Munții, soarele, păsările... erau lucruri reale, nu iluzii - observai.

— Erau *creații* rectifică ghidul. Înțeleg că pentru un sălbatic (îi numim așa pe cei care nu sunt Eterni, nu o considerăm o ofensă), conceptul este dificil; totuși, vei vedea că după câteva exemple și câteva ore de studiu vei înțelege mai limpede. Privește: vrei să bei ceva?

Nu așteptă confirmarea mea, ridică mâna spre mine și văzui că strângea

un pahar plin cu un lichid îmbietor.

— Sunteți magicieni! exclamai alarmat.

Hobi surâse și clătină din cap.

— Nu, este un principiu fizic elementar, explică, făcând să dispară în neant recipientul. Atmosfera în care trăim conține toate elementele de bază necesare pentru a forma materia pe care o percepem cu simțurile noastre. Ajunge să ai energie suficientă pentru a le ordona și fantezie pentru a impune o schemă constructivă... Dar nu trebuie să te preocupe, pentru că și tu vei reuși într-o zi.

Sălile traversate se făcură tot mai mari și, deodată, dădurăm într-o enormă piață iluminată de un astru strălucitor. Când ochii se obișnuiră cu lumina orbitoare, zării o mulțime tăcută așteptând pe laturile unei piste îndreptate spre extremitatea cealaltă a pieței.

— Ce vor? întrebai.

— Să te vadă, răspunse masterul. Ești primul individ neprescris care intră în Arcă. Încarnezi, într-un fel, simbolul pe care l-am refuzat atâta: ignoranța, violența, superstiția, ura... universul din afară; cunoscându-te, vei înțelege. Urmează-mă îndeaproape și încearcă să rămâi calm; indiferent ce s-ar întâmpla, amintește-ti că aici nu poți păți nimic rău, nimic.

Aceste vorbe mă puseră pe gânduri; de ce ar fi trebuit să rămân calm? Păreau ființe normale, și nu se vedeau arme în jur. Pășii în mijlocul lor cu voința de a mă arăta mai puțin primitiv decât se așteptau: capul sus, privirea înainte, pași hotărâți; pe deasupra, mă prefăcui că nu aud șușotelile care mă însoțeau. Eram fiul unui faimos șef de bandă, știam să scriu, să fac socoteli, nu mă lăsam impresionat de orice truc ieftin... Oamenii aceia, pe de altă parte, nu aveau nimic din prestanța înțelepților cu care avusesem de-a face înainte; îmbrăcau haine curate, elegante, dar nu observai ornamente cu metale prețioase, nici simboluri heraldice de case ilustre; puteau fi comparați cu niște târgoveți obișnuiți dintr-un oraș între atâtea altele. Mi se păru însă ciudat că nu vedeam copii în jur: tineri, da, persoane mature, puțini bătrâni, dar nici un copil...

O neașteptată mișcare a celor prezenți fu suficientă să-mi spulbere siguranța; deodată, mulțimea se legănă și – surâzând excitată – se retrase pentru a face loc unui teribil animal păros, înalt de vreo doi metri, cu o gură mare înconjurată de colți și cu un ochi amenințător în frunte.

Mă oprii speriat. Hobi mă susținu de un braț.

— Nu trebuie să te temi, afirmă el cu seninătate. Este numai o creație fabuloasă a vreunui coleg master. Au chef să glumească. Continuă să înaintezi: nu ți se va întâmpla nimic...

Înainte de a termina fraza, fu ridicat în aer de uriașul animal și trântit departe, în aplauzele celor prezenți. Acum monstrul era în fața mea. Cu un salt rapid mă dădui înapoi... iar idioții aceia din jur începură să râdă. Animalul scoase niște răgete înspăimântătoare și se aruncă asupra mea; reușii să-i evit

labele în ultimul moment. Dincolo de conceptul de *creație* pe care l-aș fi putut lua în calcul, evaluai, încremenit de frică, zgârieturile profunde lăsate pe podeaua de piatră de ghearele agresorului: și nu trebuia să mi se întâmple nimic? Părăsii decorul blestemând și mă îndepărtai făcându-mi mai mult pe brânci loc de trecere prin mulțime. Animalul mă urmări ignorându-i pe ceilalți.

Distanța dintre noi se micșoră brusc și mă pomenii cu spatele rezemat de zidul unei clădiri. Zadarnic încercai să găsec o ușă sau să cer ajutor. Hobi parcă dispăruse, iar mulțimea se gândea în mod solemn cum să se bucure de spectacol. Blestemai, înțelegând că se terminase rău prima mea încercare. În acea clipă disperată văzui spada, frumosul meu tăiș strălucind de energie, care mi ajunsese cine știe cum la îndemână. Răsei zgomotos și batjocoritor și-i mulțumii în gând necunoscutului meu binefăcător: cineva, probabil, dorea un bis al exhibiției mele din pădure...

Animalul mă trânti la pământ cu un grohăit victorios, dar se pomeni în clipa următoare fără o labă. Se dădu înapoi cu un miorlăit care răsună împlânzit când se întoarse reflectat de clădirile din jur. Mulțimea, nedumerită, se strânsese în jurul nostru amuțită. Ignorai privirile dezgustate care mă fixau și, cu un strigăt exuberant, străpunsei cu spada burta animalului; o împinsei cu hotărâre în animal până ce simții că vârful ajunsese în partea opusă cu un sfârșit de carne arsă. În sfârșit, mă retrăsei ca să-i dau voie monstrului păros să se prăbușească la pământ. Spectatorii se îndepărtară întristați.

— Începem rău! îmi veni Hobi în întâmpinare.

Nu părea să se resimtă în nici un fel după zborul pe care-l făcuse. Tocmai îi explicam cum anume gândisem, când văzui cum monstrul și spada dispăreau...

— Nu m-ar surprinde dacă înțelepții i-ar fi cerut altui master să te pună la încercare! conchise însoțitorul meu vădit nedumerit. Și cred că știu despre cine este vorba... Poate este mai bine să-ți limitezi izbucnirile de orgoliu și să grăbim instruirea. Trebuie să evităm alte încurcături.

— Prima dată nu a fost deloc doar o *încurcătură*, ci o magnifică probă de curaj primitiv.

Vocea feminină mă surprinse nepregătit și, înainte de a o vedea, intuui că trebuie să fie vorba de o femeie minunată. Și era adevărat. Ea primi cu indiferență privirea mea admirativă și coborî cu pași lenți pe o scară de piatră neagră care până acum câteva clipe nu exista. Abia reușii să observ părul său lung, privirea senină strălucind de lumina unei inteligențe bătaioase, chipul oval cu trăsături fine; apoi, fără control, îmi aruncai privirea peste îmbrăcămintea ușoară care-i acoperea picioarele nervoase și pielea moale și bronzată.

— Aceasta este Glorinna, o prezentă Hobi, întrerupându-mi vârtejul de pofte care mă învăluiseră. Este considerată pe bună dreptate una dintre cele mai bune mastere de pe Arcă.

— Ca întotdeauna, ești foarte generos, surâse femeia ajungându-ne. Nu se simți jignită de insistența privirii mele, însă nici nu lăsa impresia că s-ar complăce în acest joc. Și îmi doresc cât mai repede cu putință să capăt îndemânarea ta în ceea ce privește creațiile de masă. Îmi imaginez că acest domn este sălbaticul despre care vorbesc toți.

Celălalt confirmă.

— Este Growman, un luptător din lumea exterioară; din păcate n-a fost încă educat și are reacții necontrolate. Sper că vei înțelege...

— Da, l-am văzut la treabă, confirmă Glorinna, și mă văd silită să admit că nu te așteaptă o misiune ușoară... După cum mă privește îmi lasă impresia că ar vrea să mă violeze...

Simții că roșesc, iar succesivele tentative de a-mi impune o ținută demnă mă făcură și mai ridicol. Ea, totuși, păru să nu-și fi dat seama; dimpotrivă, cu multă naturalețe îmi strânse mâna...

— Fii binevenit printre noi, domnule Growman, murmură ea. Am avut însărcinarea să te pun la încercare, dar nu înțeleg să profit de pe urma asta imediat; dacă goliciunea mea este un izvor de tulburare, voi lua imediat măsurile necesare...

Și, o secundă mai târziu, era acoperită de o rochie lungă din stofă aspră. Cât de mult aș fi vrut să spun ceva simpatic sau ceva spiritual; în schimb, nu reușii să aud ieșindu-mi din gură decât un gâlgâit confuz.

— Nu cunosc bine lumea exterioară, continuă femeia, și nu mi-ar displace să mă întâlnesc cu tine pentru un colocviu. Eu, pe Arcă, mă ocup, în special, de raporturile sexuale și de distracții; este posibil ca experiența ta să-mi fie folositoare.

— Fiecare lucru la timpul său, Glorinna, interveni Hobi. Prietenul nostru are nevoie, întâi de toate, de o bună educație; în plus, trebuie să colaboreze cu savanții de la centrul biofizic și cu sociologii; noi, masterii, vom veni, fără discuție, după aceea... dacă va fi posibil. Oricum, nu cred că va refuza să te întâlnească, din alte motive; nu mi se pare insensibil la farmecul tău.

Roșii din nou și, în gând, îi trimisei pe amândoi la dracu'.

CAPITOLUL AL OPTULEA

Glorinna

— ...Liga Galactică își are începuturile în cel de-al cincizeci și noulea an al celui de-al Treilea Ciclu Epifanie. Spiritul îi iluminase dinainte pe profeți, și, când Universul cunoscuse frenezia distrugătoare a Războaielor Civile, multe suflete erau deja gata să părăsească lumea pentru a se închide în Arcă, prin analogie cu ce se întâmplase în Primul Ciclu Epifanie prin voia Tatălui. În timp ce violența purifica omul pentru păcatele sale, sufletele cele mai nobile se urcară pe astronava oraș, care fusese construită în mare secret, punând, astfel, la adăpost cele mai de preț realizări pe care știința umană a fost în stare să le descopere de-a lungul secolelor.

De atunci au trecut trei șute șaiszeci și cinci de ani și Arca, printre stele, continuă să călătorească așteptând ca Spiritul să-i dezvăluie începutul misiunii pentru care a fost creată.

Pe Arcă s-a dezvoltat, datorită completei izolări de lumea exterioară și a lipsei de conflicte de orice fel, o școală de savanți care a depășit realizările Erei Spațiale și ale Erei Stelare. După ecranajele protonice care asigurau astronavei-oraș completa invizibilitate fizică, magnetică și spectroscopică, a fost perfecționată centrala energetică și biofizică prin care s-a putut garanta celor aleși aproape nemurirea. Principiul derivat din studiile lui Suarez Arvelo asupra consistenței celulei nervoase...

Mă lăsaî legănat de aceste cuvinte care mă convingeau cam puțin: tatăl meu îmi inoculase în minte o neîncredere sănătoasă față de toți aceia care s-ar fi proclamat înțelepți, ghicitori... sau nemuritori. *Universul este făcut din lucruri care se cântăresc și se măsoară*, obișnuia el să spună, *dacă cineva afirmă contrariul, încearcă să controlezi cu vârful spadei tale dacă în burtă este închis sufletul sau alte ghidușii de genul acesta; dacă descoperi că te-ai înșelat nu uita apoi să-i ceri scuze*. Bietul tata! Cum s-ar fi comportat într-o situație similară? Ar fi șovăit în graniticul său iluminism în fata monștrilor care apăreau din senin și dispăreau în neant? Nu, el era dintr-o bucată și, probabil, ar fi găsit o cale de ieșire din această gherlă de scrântiți.

— ...Materia este compusă din atomi, la rândul lor formați din particule și mai elementare; numai cu puțin înainte de Războaiele Civile se puteau izola subatomii; cu ei, mulțumită Sintetizatorului construit de Murphy Camel, a fost posibilă punerea lor în legătură cu energia mentală și codificatorul de imagini al lui Grandhall. Această inovație reprezintă cea mai mare descoperire științifică de pe Arcă: posibilitatea de a crea materia exploatând gândul și particulele pe care astronava-oraș le absoarbe din spațiu. În acest fel, Eternii sunt în întregime independenți de lumea exterioară și au acumulat o putere pe care

până acum câteva secole teologii erau tentați să o atribuie doar lui Dumnezeu. Evoluția care a urmat a permis să se poată identifica persoanele care au calitățile necesare: masterii, adică cei care sunt capabili să controleze și să modeleze, la capătul unei severe discipline interioare, energia și structura propriilor gânduri. În felul acesta ei reușesc să creeze obiecte și creaturi complexe pentru nevoile curente; mai mult decât atât, îi fac pe frați să trăiască diferite experiențe formative cu scopul de a-i pregăti pentru Misiunea finală. Studiul evoluției cromozomice...

Nu puteam nega faptul că erau oameni civilizați, erudiți și foarte îndemânatici; explicațiile acelea absurde păreau veridice și – în mod sigur – mai mult decât suficiente ca să mă împrietenesc cu poporul fără nume, și n-aș fi fost uluit dacă mulți dintre vrăjitorii faimoși ar fi fost Eterni. Dar nu puteam, cu siguranță, să tragă pe sfoară un șef de bandă, un apărător al Rațiunii. Trebuia să găsesc punctul lor slab și să-i înfrâng sau să fug. Observasem că nu posedau arme, nici soldați. Înțelepții reprezentau unica ierarhie existentă; nu dispuneau de multe noțiuni strategice. Dacă aș fi găsit modul de a înrola o bandă mai călită în războaie...

leșii din bibliotecă printr-o ușă despre care aș fi jurat că se află pe peretele opus. În camera vecină îl găsii pe Hobi așteptându-mă răbdător. Interpretai privirea sa și mă grăbii să zic:

— Într-adevăr interesant, dar n-am înțeles totul; totuși, mi s-au limpezit multe lucruri, cred că o să-mi placă să stau aici.

El îmi mulțumi pentru apreciere.

— E numai începutul, Growman, observă el. Când vei fi depășit obstacolele inițiale te vei putea dedica ramurii culturii care se potrivește cel mai bine propriei tale naturi. Umanitatea din care provii a irosit și continuă să irosească un colosal potențial de minți geniale pentru că nu le oferă tuturor posibilitatea de a urma propriile înclinații. Copii care îmbătrânesc și mor fără să poată să-și dezvolte talentul, oameni distruși de sărăcie. Aici, în schimb, vei putea să te dedici în întregime creșterii tale interioare pentru fericirea ta și a celorlalți.

Confirmai cu un aer convins.

— Dar când voi afla?... Și dacă nu voi fi considerat demn de asta?

Greșisem. Masterul suspină și mă invită să-l urmez.

— Cum vei putea să înfrunți o existentă milenară dacă nu reușești să suporti câteva zile de așteptare? Te-ai convins deja că aici ești în afară de orice pericol; trebuie numai să ai încredere în noi și mai ales în tine însuși.

În *aer liber* soarele era acoperit de nori întunecați, iar pe străzile și în piețele de pe Arcă adia un vânt proaspăt, încărcat de ozon. După câteva minute, un tunet neașteptat prevesti ploaia care aduce cu ea grindina. Masterul plăsmui o umbrelă și mă adăposti.

— Am reprodus întocmai condițiile de mediu ale lumii exterioare pentru a

fi pregătiți să ne confruntăm cu ea – strigă Hobi sub zgomotul ploii. La fel ca atunci când ne-ai întâlnit la întrecerea din pădure. Noi ne antrenăm și îi antrenăm și pe frații noștri să suporte orice tip de întâmplare plăcută sau neplăcută pe care lumea exterioară le-o poate scoate în cale în timpul Misiunii noastre. Să cunoști pentru a încerca, să înțelegi pentru a iubi... Dar nu vreau să anticipez viitoarele lecții.

Într-adevăr, nu aveam deloc chef să mai înghit un supliment de pălăvrăgeli educative și nu-l încurajai să urmeze. Mă concentrați asupra orașului, asupra geometriei absurde a străzilor și a clădirilor ale căror vârfuri se pierdeau dincolo de nori, asupra imenselor piețe goale, drumurilor suspendate între o clădire și alta; totul îmi părea peste măsură, cu toate acestea mă simțeam sufocat ca în celula unei închisori. Unde erau hotarele între realitate și ficțiune? Era vorba numai de o gigantică punere în scenă ca să-mi înșele rațiunea. Nu, nu voi accepta niciodată toate acestea drept o lume a mea.

— ...Arca a fost concepută doar cu scopul de a salva civilizația de la barbarie. De aceea nu poate să rămână pentru totdeauna închisă în sine. Va veni o zi când umanitatea va ieși din haos și va urma calea progresului moral și cultural. Acela va fi momentul de începere a Misiunii noastre. Eternii se vor întoarce în lumea exterioară și se vor împrăști în Univers pentru a difuza civilizația pe care am avut-o în custodie în timpul exilului. În această fuziune între trecut și viitor se poate distinge aspectul transcendent al golului care...

Cuvintele îmi trecură prin capul saturat, fără să lase nici o urmă. Trecuse deja o lună, dedicată în întregime educației. N-am mai fost supus la alte încercări, dar să stai ore în șir în bibliotecă era și asta o probă teribilă. Reușisem, totuși, să-mi păstrez principiile de om iluminat în ciuda bombardamentului psihologic la care fusesem supus; totuși, nu găseam încă soluția pentru a ieși din această situație și începusem să mă îndoiesc de viitor.

Lăsați lecția la jumătate și ieșiți. Hobi, umbra mea omniprezentă, absurdă concentrare de altruism, îmi ieși în cale și îmi surâse... știa pur și simplu numai să fie disponibil.

— Nu mai pot! îi spusei, controlând cu greutate surda răbufnire interioară. Eu sunt un om de acțiune, nu rezist în această inerție continuă. Am pierdut șirul zilelor petrecute aici până acum.

— Pentru noi e o chestiune de secole, îmi aminti el cu un dulce reproș. Și încă nu se vede capătul. Oricum, te înțeleg și pot să-mi imaginez și ce anume îți lipsește. Te voi ajuta să o întâlnești pe Glorinna.

— Cea cu monștrii? observai alarmat. Vrei să mă supună la altă drăcovenie? Nu știu dacă...

— Cred că mi-am îndeplinit datoria față de tine, continuă masterul. Le voi

comunica înțelepților că nu-ți mai sunt util; ai învățat deja mult și ai nevoie de un tip diferit de ghid: Glorinna.

— Nu voiam să ajung la asta, declarai cu nesiguranță. Tu ai fost mai mult decât un maestru... Nu-mi găsi cuvintele și tăcui.

El surâse cu obișnuita seninătate dezarmantă și mă invită să-l urmez. Călătorirăm prin obișnuitul oraș pustiu și ajunserăm în fața unei clădiri cu fațada trandafirie; era deosebită de celelalte clădiri, și deasupra ei ardea un soare violent și cald; aerul era, în întregime, o reverberație de fulgere sângerii. Ne oprirăm.

— Aici este! îmi spuse Hobi. Te salut. Pentru noi, Eternii, nu există adio, ci numai un continuu la revedere. Mă vei găsi oriunde și oricând vei dori.

Îi strânsei mâna și îl privii în timp ce se îndepărta fără să întoarcă deloc capul. Aș fi vrut să-i mulțumesc pentru răbdarea și grija pe care le-a arătat față de mine; dar apropiata întâlnire cu femeia cu păr lung și negru îmi învăluise întreaga minte. Urcai treptele care duceau la un prag încrustat cu basoreliefuri de pietre sclipitoare: desene de trupuri încolăcite și de flori. Intrai și mă pomenii înfășurat într-o ciudată umbră moale ca vata. Cineva, într-un colț, râdea; un ușor fond muzical îmi însoți pașii până ce un zid de negură mă opri. Nici măcar nu încercai să ghicesc unde poate fi ușa.

— Sunt Growman! rostii pe tonul cel mai respectuos cu putință. M-a trimis Hobi.

Lângă mine se mișcă ceva. Îmi fu frică de un nou truc al masterei și rămăsei paralizat în așteptarea unui răcnet, unui șuierat sau oricărui alt accident neplăcut. Înceai să-mi imaginez ce animal oribil m-ar fi putut prinde cu ghearele și îmi impusei categoric să rămân nemișcat, de data aceasta chiar că nu m-aș fi opus... Dar când o figură delicată se insinuă în penumbră și se îndreaptă spre mine, tresării înspăimântat. O subțire spirală de lumină dezvălui o față cu păr de aur; un chip dulce și surâzător, un corp plâpând de copilă abia învăluit în lungi falduri de mătase transparentă. Șovăii.

— Scuzați-mă, murmurai cu voce gătuită. Credeam că o voi întâlni pe Glorinna... poate am greșit casa.

Ea îmi făcu semn să stau liniștit și, cu o delicioasă ochiadă de complicitate, îmi strânse mâna și mă conduse cu pași ușori spre un perete de întuneric care ne înconjură. Uitai de orice teamă și mă lăsai dus de val. Inspira tinerețe și dorință. Eram încurcat, nu știam cum s-o țin. Acel moale contact îmi transmitea un foc neconținut în vene. După câțiva pași tenebrele se evaporară și apărură o altă față.

Cele două fete păreau gemene, dar fu numai o impresie; în realitate, dincolo de o totală asemănare exterioară, noua venită era în întregime opusă primei: avea părul răvășit, un trup împlinit, agresiv, care părea că este gata să explodeze sub presiunea poftelor refulate, ochi ce inspirau maliție și desfrâu, buze rumene, roșii ca focul. Dacă una amintea puritatea virginală, cea de-a

doua era curtezana tipică a curților domnești.

În mine se rupse ceva. Cele două nimfe mă luară de braț și mă însoțiră până la o sală luminoasă, plină de globuri colorate și ușoare. Urcărăm pe diferite scări și mă pomenii înaintând prin acea mare de mingi care-mi ajungea până la brâu, într-o mișcare de unde evanescente care se spărgeau de pereții încrustați cu arabescuri ai sălii. Din locuri greu de precizat ajungeau până la mine diverse șușoteli, murmure catifelate, chelălăituri prelungi. Pe neașteptate, la dreapta mea, grămada de bile multicolore explodează, aruncând proiectile moi în toate direcțiile. Se ivi un tinerel gol (atât cât se putea vedea) care, cu un surâs de idiot, începu să înoate în acel lac absurd. Făcu doar vreo câteva și confuze semne cu brațul invocând un nume de femeie, pe traiectoria lui mai apăru și o veneră cărlionțată, cu pieptul pe jumătate ascuns de o cascadă de mărgele argintii. Cu un strigăt de excitație îl luă pe om de după gât, îl sărută cu aviditate și îl trase în jos într-un vârtej de bile evanescente.

Avusei impresia că înțeleg și nu mă mirai deloc când mâini ușoare îmi explorară corpul. Fata cea blondă suspină și căzu printre bile dispărând cu totul din fata mea. Imediat cealaltă fată o urmă. Nu mai stătui pe gânduri, îmi azvârlii cât mai departe hainele și mă cufundai în marea multicoloră stăpânit de poftă.

Acolo jos totul părea confuz, moale, o negură fragmentată de lumina opacă ce se strecura prin mingile transparente. Din puține mișcări ajunsei lângă una din ele și – demonizat de poftă carnale – îi sfâșiai puținele veșminte pe care le purta și o acoperii cu hrăpărețe mângâieri. Ea mi se abandona oferindu-mi gura întredeschisă. Dar cum schițai gestul de a o săruta, ea sări de lângă mine cu un țipăt ușor, cealaltă mă îmbrățișă pe la spate și mă mușcă în joacă de gât și de urechi. Savurai o clipă fiorii de plăcere și mă întorsei. Bâjbâii în van printr-o furtună de sfere, smulgând o petală de mătase care-mi rămase inertă în pumn și mi se păru că le văd fugind; le auzii râzând ștrengărește pe seama mea. *Nu poate fi tratat chiar așa un războinic*, gândii. Cu un urlet feroce le urmaii, reușii să prind una dintre ele și s-o trântesc la pământ. Începui s-o sărut cu nesaț, dar de data aceasta nu dădui decât peste pielea flască a unui sân lăsat. Cu un geamăt mă ridicai scârbit și mă pomenii față în față cu o femeie teribil de urâtă care mă măsură din cap până în picioare cu un aer provocator.

— Pleacă de aici, stricato! ordonai. Brusc ea dispăru, împreună cu mingile, cu șușotelile, cu nimfele, și mă pomenii cu tristețe dezbrăcat în mijlocul unui salon gol.

— Ai greșit încă o dată, Growman.

Mă întorsei furios spre Glorinna. Depășiseră orice limită și nu-mi mai putui stăpâni mânia.

— Aceste provocări sunt o jignire chiar și pentru sălbatici! șuierei.

— Pentru noi, Eternii, dragostea fizică, la fel ca și cea spirituală, nu este o

modalitate de a obține, ci, mai curând, de a oferi altora momente de bucurie, indiferent de aspectul lor exterior. Crezi, oare, că știința noastră nu ne-ar permite să avem întotdeauna tot ce este mai bun? Dar dacă ne-am subordona viața față de lucrurile frumoase, unde am duce apoi tezaurul de civilizație pe care l-am păstrat și sporit în atâtea secole? Bogăție bogaților, putere puternicilor, înțelepciune înțelepților, dragoste celor care, oricum, se bucură de ea?

— Nu mă interesează Misiunea voastră! replicai. Eu sunt cel ce sunt și vreau să dau și să iau când și cum hotărâsc. Nu puteți să constrângeți un om liber.

— Libertatea ta era de a muri în derivă prin spațiul cosmic; tot ceea ce ți s-a permis vreodată, acum ai din abundență, îmi explică femeia cu o vehemență care nu avea nimic din docilitatea lumii în care trăia. Dar chiar dacă n-ar fi fost așa, tu n-ai fi fost niciodată cu adevărat liber; ai fi depins mereu de pasiuni, de egoism, de nevoile momentului. Prin noi ai ocazia să te înțelegi pe tine, comparându-te cu lumea noastră.

— Atunci demonstrează-mi cum anume știi tu să mă înțelegi! o întrerupsei ajungând-o cu pași rapizi. O îmbrățișai. Citii în ochii ei speriați o rătăcire fugară și mă simții fericit. Nu eram o creație a fanteziei, o fantasmă care ar fi putut fi controlată și distrusă după bunul plac pentru neghioabele lor antrenamente... nu, eram o ființă supărător de vie. Și, poate, la urma urmelor, nici ei nu erau chiar așa de disponibili pe cât ar fi vrut să dea impresia. Zâmbii ironic și, triumfător, îi sfâșiai, fără nici o ceremonie, cămașa albă care-i cădea până la glezne. În goliciunea ei o găsi frumoasă și ademenitoare, aceeași viziune ca la prima întâlnire... În acel moment însă n-aveam prea mult timp să observ diferențele, trebuia doar să mă descarc. O mângâiai hotărât, atingându-i trupul în modul cel mai vulgar cu putință. Ea găsi de cuviință să nu se opună, reușind foarte repede să-și recapete seninătatea dintotdeauna, ca și cum ar fi fost și asta una dintre numeroasele probe la care se supuneau. Dar imediat ce devenii dulce, își schimbă atitudinea. O sărutai pe gât, pe umeri și, cu delicatețe, coborâi spre sâni. O strânsei în brațe și până la urmă deveni o femeie normală. Se crispa.

— Nu! gemu ea. Nu pot... nu așa...

O ignorai. Ne prăbușirăm pe podea și o posedai cu o vehemență care mă lăsa perplex. În viața mea am avut foarte puțin de-a face cu femeile și numai raporturi plătite, anonime... De data aceasta mi se păru cu totul și cu totul deosebit, minunat. Îmi uitai de ranchiuna inițială și vrusei să repet plăcerea imediat ce mă întreami.

— Oh, Growman, suspină după o eternitate Glorinna. De ce ai făcut-o? Nu trebuia.

— Nu a fost greu, observai eu satisfăcut. Și apoi, dacă nu-ți convenea, puteai să scapi de mine foarte ușor cu unul din trucurile tale.

Ea clătină din cap obosită.

— Nici unul dintre noi nu știe cum să reacționeze împotriva violenței, murmură ea. Pe deasupra, este pentru prima dată când mi se întâmplă să fiu posedată așa, împotriva voinței mele... de...

— De un om adevărat! adăugai triumfător. De un sălbatic. Și mă consider doar un umil vlăstar al neamului meu; tatăl meu a violat-o pe femeia care a devenit mama mea după o zi întreagă de război lângă trupul fără suflare al bunicului meu... Amândoi s-au tăvălit în sânge, murdărindu-se de sus până jos: o bună prevestire pentru mine.

— Oribil! se cutremură femeia, făcându-se ghemotoc lângă mine.

O luai de păr cu un gest energic și o obligai să mă privească în ochi.

— Asta-i lumea din care provin. Nu veți reuși niciodată s-o schimbați, nici măcar cu neghioabele voastre magii. Du-te la înțelepții tăi și spune-le că Growman a mai greșit o dată! Mă îmbrăcai cu gesturi nervoase și mă îndreptai hotărât spre ușă.

— Rămâi cu mine, te rog! mă imploră Glorinna cu vocea moale.

Nu mă așteptam. Credeam că de acum încolo voi fi condamnat, în schimb, această invocație schimbă cu totul previziunile mele; învinsesem, nu știam cum anume reușisem, dar era sigur că învinsesem.

Mă întorsei lângă femeie, așezându-mă cât mai aproape de ea. Ea își sprijini capul pe genunchii mei și își lăsă părul lung să alunece printre picioarele mele.

— N-am nimic să le spun înțelepților, poate că ei deja știu; dar este clar că eu sunt aceea care am nevoie să te cunosc... mă simt fără apărare, inutilă. În schimb, tu ești atât de deosebit, lași impresia că ești cinic și rece, în timp ce demonstrezi inteligență și pasiune. Pari un copil cu forța unui uriaș. Între Eterni lucrurile se desfășoară cu totul altfel, mi-e frică...

Îmi trecui mâna cu duioșie pe pletele-i curgătoare și așteptai în liniște, conștient că acum se hotăra viitorul meu.

— Când ai venit printre noi eram foarte speriați, continuă fata. Reprezentai primul contact, după aproape patru secole, cu lumea din care am fugit. Totdeauna am crezut că suntem în siguranță, în schimb ai apărut tu... Poate o prevestire...

O simții tremurând. Îmi îmbrățișă picioarele și clătină din cap.

— Noi, Eternii, suntem mereu singuri cu Misiunea noastră, trăim exclusiv pentru ea; să nu ne urăști dacă suntem constrânși să-ți impunem un mod de comportare care nu-i al tău.

— Eu sunt cel care trebuie să fie iertat, minții cu un rece surâs de satisfacție.

— Scuză-mă, te plictisesc cu această stupidă ieșire a mea, trebuie să te întremezi și să te odihnești, te-ai comportat ca un amant neobosit, observă Glorinna alungând orice urmă de melancolie. Acum ești oaspetele meu. Închise

ochii și imediat sala goală se transformă: lungi tapiserii acoperiră pereții, apărură ferestre întredeschise care dădeau într-o grădină înflorită de unde se auzea un melodios ciripit de păsărele; niște mobile de lemn umplură armonios spațiile libere și – în sfârșit – se formă la picioarele noastre un covor încărcat cu tot felul de bucate emanând un miros ademenitor.

— Întrece orice închipuire! exclamai întinzând mâinile după mâncare. Cu asemenea puteri nu știu ce altceva ai mai putea să-ți dorești. În altă parte te-ar considera o divinitate.

Mastera surâse și mă ajută să aleg bucatele.

— Departe de Arcă n-aș fi în stare să combin nimic. În plus, orice creație mă obosește. Mi-au fost necesari cam o sută de ani pentru a reuși să-mi stăpânesc fantezia și să mă sincronizez cu Sintetizatorul. Este necesară o disciplină mentală de fier, cea mai mică neatenție ar putea da naștere la deformări în obiecte, anomalii în structura lor moleculară și chiar durere fizică reală. Totuși, trebuie să admit faptul că suntem de mare ajutor fraților noștri: fără aceste creații n-ar fi capabili să reziste îndelung în activitatea lor de studiu și perfecționare. Și tu ai putea să devii ca mine, înțelepții susțin că posezi fantezie și energie suficiente, ai un creier tânăr, proaspăt și neuzat de excesive specializări intelectuale. Trebuie doar să renunți puțin la impetuositatea ta... nu va fi greu și te voi ajuta.

— Chiar crezi că voi fi în stare de așa ceva?

— Da. Poate îți vor trebui ani, dar vei reuși.

Mă prefăcui că fusesem convins cu ușurință și începui să mă joc cu sfârcurile negre ale femeii. Aveam cu totul alte proiecte, n-aveam chef să mă las târât într-un asemenea joc. Totuși, ea îmi plăcea și asta îmi cam încurca planurile de a-mi recăpăta libertatea. Începusem să-i înțeleg pe Eterni, să mă las pătruns de intențiile lor și – în felul acesta – devenisem mai optimist...

— Acum, după ce ai terminat faza de instruire teoretică, te poți opri la mine pentru practicile mentale, continuă Glorinna. Ți-aș fi recunoscătoare, pentru că acest lucru m-ar putea ajuta și pe mine. Am nevoie să mă simt umană, folositoare cuiva, vie.

Eternii nu știau să mintă, se înfățișau întotdeauna limpezi, transparentți, și în acel moment crezui că am înțeles totul despre ea. Îmi lăsai degetele să curgă de-a lungul gâtului moale până la piept.

— Oh, Growman, îmi pui la grea încercare cunoștințele de masteră! protestă ea cu dulceață.

Continuai să o mângâi, savurând cu oarecare răceală subtila formă de stăpânire pe care o stabilisem. Și apoi era grozav de frumoasă. O îmbrățișai și o trăsei spre mine.

— Acum suntem doar bărbat și femeie, șoptii eu, putând să notez cu satisfacție că unele contururi ale obiectelor din jur se risipeau. Când o sărutai, întregul decor se evaporă cuprins de o vâlvătaie tăcută.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Profetul

Traiul cu Glorinna și dragostea pentru ea era tot ce puteam face acolo, dar asta nu mă împiedică să cultiv cu insistență dorința de a fugi de pe Arcă repede și cât mai departe de grețoasa ei atmosferă de seninătate. Oricât m-aș fi străduit, o asemenea acțiune era imposibil de realizat fără să fac rău, în special ei. Cu toate acestea nici măcar o clipă nu-mi trecu prin gând să rămân la Eterni. Mi se părea că cineva aștepta de la mine să întreprind o asemenea operație și că eu aveam obligația morală să nu-l dezamăgesc pe acest cineva misterios. Poate că era vorba de spiritul tatălui meu, ale cărui învățături îmi reveneau foarte des în minte.

Oricum ar fi fost, când crezui de cuviință că am învățat destule, trecui la acțiune.

— M-am hotărât să accept intrarea într-o celulă de hibernare! afirmai. Glorinna tresări; ne găseam pe terasa unui turn foarte înalt, departe de obișnuita lume a Arcăi, un turn aparent izolat între nori albi de vapori.

— E încă prea devreme pentru o asemenea hotărâre! observă ea înfuriată.

— Sunt un luptător obișnuit să înfrunte realitatea, chiar și când nu este plăcută, nu sunt altceva decât un apărător al Rațiunii! continuai eu cutezător. Nu pot să împărtășesc modul vostru de a trăi, iar hotărârea mea nu cred că ar constitui pentru cineva o problemă, cu atât mai mult o amenințare. Voi dormi așteptând să capăt din felul de a trăi și a muri al lumii din care provin.

Cum prevăzusem, de altfel, ea se opuse; plânse, se rugă, încercă să mă convingă. Dar nu fu deloc ușor să-i rezist, mai ales când își manifestă dorința de a împărtăși soarta mea. O îmbrățișai, o sărutai și până la urmă se opri. Pe când coboram la sol, întreaga populație conștientă a astronavei fusese deja informată de alegerea mea, și două rânduri de oameni mă însoțiră la clădirea unde se aflau celulele.

— Spada mea, murmurai pe neașteptate, simulând un gând fugar, nici un om din bandă nu poate muri fără spadă: prietena credincioasă în atâtea confruntări... Dar nu o creație pasageră, o vreau pe a mea, aceea adevărată.

— Nu este vorba de moarte, îmi aminti cu tristețe femeia. O să vezi, într-o zi ne vom întâlni din nou...

— Peste o mie? Două mii de ani? Nu va mai fi același lucru.

Glorinna lăsa impresia că șovăie.

— Este o armă, ar trebui să cerem voie de la înțelepți.

— Nu este cazul, observai cu promptitudine. Vreau doar să am ceva care să-mi dea forța să merg până la capăt... Noi, sălbaticii, suntem condiționați de

aceste formalisme...

— Cum vrei! acceptă mastera lăsând să se întrevadă în privirea ei mahnită o scurtă, dar feroce luptă interioară. Și, puțin după aceea, o pasăre cu aripi aurii depuse la picioarele mele spada mult dorită. O prinsei cu putere, tremurând din toate încheieturile, și, cu mare greutate, reușii să mă stăpânesc. Verificai dacă pilele erau încărcate. Îmi prinsei arma la cingătoare și mă îndreptai spre locul de odihnă. Trecui așa prin fața celulelor transparente unde zăceau prietenii mei. Păreau adormiți. Scuturai din cap și mă dădui înapoi. Pe coridorul unde mă aflam nu încăpeau decât foarte puțini oameni: Glorinna și încă vreo zece persoane care mă însoțiseră cu asiduitate în timpul șederii mele pe Arcă. Foarte hotărât acționai asupra comenzii care declanșa reanimarea celor adormiți.

— Growman! interveni Glorinna. Nu trebuie, n-a venit ceasul să-i trezești.

Nu mă sinchisii de ce spunea femeia. Imediat pereții celulelor se încețoșară, în timp ce un zgomot insistent însoțea ieșirea prietenilor mei.

Cu toate acestea, nici unul dintre Eternii prezenți nu încercă să se opună: nu nutreau nici o suspiciune față de ceea ce făceam eu.

— Șefule, ce s-a întâmplat? întrebă Giò-giò, scrutând ca un tâmpit interiorul în care se afla.

Așteptai până ieșiră toți, surâsei cu tâlc Hilenei și le dădui de înțeles că nu era momentul să pierdem timpul cu pălăvrăgeli. Când își dădură seama de situație, îi arătai lui Osne pe Eterni.

— Bagă-i înăuntru! îi ordonai.

— Raraak! Stăpâne Growman! mârâi acesta și, cu o rotire de brațe, prinse întreg grupul, pe care-l împinse cu toată forța în celule.

— Dar, dragule..., observă uluită mastera.

În ochii draisterei sclipi un fulger. Mă prefăcui că nu-l observ.

— Scuză-mă, Glorinna! replicai. N-aș fi putut să rămân îmbălsămat atâtea secole. Doar sunt un șef de bandă, un luptător.

— Dar nu te gândești la Arcă, la Misiune?

Nu o lăsa să termine; cu un cui în inimă, o lovii cu pumnul și apoi o susținui în timp ce cădea leșinată la pământ.

— Ne va servi ca ostatic, le explicai eu în timp ce i-o încredințam lui Giò-giò. Acum urmați-mă și, indiferent ce s-ar întâmpla, să nu vă lăsați intimidați: sunt numai năluciri, unicul lucru real este această spadă! și o ridicai hotărât.

La apariția noastră, o rumoare confuză se ridică din mulțime.

— Nu suntem creații! urlai. Suntem ființe vii. Nu vă opuneți, și nu veți suferi nici voi, nici ostatica. Aceasta este o armă adevărată. Îmi însoții vorbele cu o lovitură puternică prin aer. Eternii se dădură înapoi și în piață încetă pe neașteptate orice zgomot.

— Șefule, ăștia nu prea vor să lupte, șușoti cu nedumerire stegarul. Au o mină așa de liniștită!

— Așteaptă să te întâlnești cu una din creațiile lor...

Dar nu se mai întâmplă nimic. Însoțiți de o liniște de mormânt ajunserăm la locul unde ne țineam armele și, fără nici o dificultate, intrarăm în posesia lor. Acolo apăru primul pericol. Hilena rămăsese mută și undeva mai la o parte, de-a lungul întregului drum, dar imediat ce puse mâna pe un pumnal se întoarse spre mine.

— Porc trădător! urlă ea în timp ce se aruncă asupra mea.

Încremenii stupefiat, neputincios în fața acelui pumnal, care se cufundă într-o pernă apărută din senin pe pieptul meu. Așteptai următorul atac al amazoanei, dar acum își descărca mânia și ura într-un plâns eliberator. Mă ocupai de Glorinna, care mă privea copleșită. Era mai grațioasă ca oricând, în ciuda chipului livid; și ea plângea și, imediat ce îi mulțumii pentru providențialul ajutor, își întoarse fața în altă parte. Nu puteam să trăiesc tot așteptând o a doua răbufnire de gelozie.

— Ține, Hilena, este al tău.

— Tu... tu ești...

— Sunt un om care a făcut totul ca să te salveze! o întrerupsei. Și indiferent ce s-a întâmplat, asta nu schimbă cu nimic promisiunea pe care ți-am făcut-o.

În timp ce o linișteam nu-mi putui stăpâni un neașteptat gând despre cu totul alte griji. Eliberarea prietenilor mei se făcuse cu o rapiditate incredibilă. Mă temeam că Eternii vor încerca să mă împiedice cu creațiile lor; în schimb, nu mi-au pus în cale nici un obstacol. Nu reușeau să conceapă violența reală. Nici măcar când era vorba de a se apăra pe ei înșiși.

— Trebuie să punem stăpânire pe Arcă! declarai cu entuziasm. Este una dintre cele mai mari astronave pe care Universul le-a văzut vreodată, și vom putea s-o capturăm fără nici o dificultate.

— Ce vrei să faci cu ea, Growman?

Înțelepții apăruseră pe neașteptate la spatele meu și atât de aproape de mine încât păreau și mai plini de prestanță. Instinctiv căutai în solidaritatea prietenilor mei un pic de siguranță.

— Ceea ce voi crede că este rezonabil, răspunsei până la urmă. Scosesem spada și o țineam la vedere. Dar ei nu păreau deloc impresionați.

— Arca nu cunoaște frica fizică așa cum nu cunoștea nici samavolnicia, minciuna și aviditatea de putere pe care tu le-ai adus printre noi, continuă vocea bătrânilor. Noi te-am salvat de la moarte sigură și tu răspunzi furând ceea ce nu este al tău. Să fie, oare, aceasta forța Rațiunii la care faci mereu apel?

— Vorbe goale! replicai fără să știu însă cum să procedez în continuare. Așteptam o reacție din partea lor, ceva teribil, dar ei se limitară să mă asculte.

— Noi, oamenii, așa suntem făcuți: încercăm să transformăm realitatea în favoarea noastră. Iar Arca îmi servește pentru o cauză nobilă: aceea de a face

să triumfe drepturile legitime ale draisterilor asupra uzurpatorilor. Cred că asta este mult mai rațional decât misiunea voastră.

— De ce, care sunt meritele deosebite pe care draisterii le-ar avea față de dușmanii lor, ca să fie ajutați?

Nu știi cum să răspund, și Hilena îmi sări în ajutor.

— Străbunii mei au colonizat Ramookul în epoca de aur și de bunăstare, au apărat adevărata credință și au dominat cu înțelepciune oameni și sclavi, declară ea. Drepturile noastre provin de la zei și de la Străbuni.

Înțelepții nu arătară nici cel mai mic interes față de aceste argumente și începură să mă privească din nou. Sub privirile lor severe mă simții aproape gol.

— Sunteți meschini și miopi, un umil compendiu plin cu toate mizeriile lumii din care proveniți, reluară ei. Ați merita să fiți aruncați în neantul din care ați venit. Dar nu o vom face, ar fi împotriva principiilor pentru care, de secole, trăim în exil. Civilizația pe care o apărăm de uitare este una și aceeași cu cea care v-a produs; voi sunteți produsul inițial și final al unui proces transcendentă din care noi reținem numai aspectele fundamentale. Nu putem deci să refuzăm noua experiență în care ați început să ne inițiați. Ia în stăpânire Arca, Growman, proclamă-te condotierul nostru și condu-ne așa cum îți dictează conștiința. Responsabilitatea pe care o accepți de bunăvoie este enormă; dacă te va zdrobi, noi ne vom întoarce și vom relua calea așteptării.

Încremenii, tremurând de frică, privind golul care până acum o clipă îi conținea; nu înțelesesem prea mult din acel discurs, dar ceva mi se părea foarte limpede: învinsesem.

— Este începutul Misiunii, șușoti, încă nevenindu-i să creadă, Glorinna. Și nu vor fi înțelepții aceia care ne vor conduce, ci tu.

Mă simții deodată ridicol. Băgai spada în teacă și încercat să arăt o atitudine normală.

— Încetează odată să mă privești așa! protestai eu pe un ton dur. Sunt stăpânul Arcei... Ce vă tulbură atâta? Întorsei spatele și mă îndreptai spre ieșire. Mulțimea fără număr care se îngrămădea în piață întrecea orice închipuire: sute, mii, zeci de mii... Toți Eternii mă așteptau în liniște.

Mă oprii pe trepte, sfâșiat între dorința de a fugi și cea de a-i domina. Căutai o sugestie la prietenii de lângă mine, dar mă izbii de chipuri și mai uluite, și mai descumpănite decât al meu.

— Acum ăștia ce mai vor? o întrebai până la urmă pe masteră.

— Ca tu să-i conduci! răspunse ea cu seninătate. Depășise starea inițială de rătăcire, în ochii săi nu citii nici ranchiună pentru păcăleala trasă, nici spaimă de viitor, ci o incompresibilă forță, o siguranță care contrasta cu îndoiala mea.

— Trebuie să-i conduc, spusei tremurând ca varga. Dar unde?

Arca întreagă apăsa acum pe umerii mei, cu întreaga sa încărcătură

umană, întocmai cum preziseseră înțelepții. Acum eu eram acela care trebuia să hotărască încotro să mergem și ce să facem, și foarte puțini își dădeau osteneala să mă ajute. Cei mai mulți, în schimb, așteptau lucruri mari: Eternii ardeau de nerăbdare să debarcăm pe vreo planetă și să ajutăm umanitatea suferindă; Hilena, deși rece, aștepta să se întoarcă pe Ramook și să-i strivească pe glenicși cu enormele puteri acumulate; Giò-giò se mulțumea doar cu răspunsul la ultima dintre nenumăratele sale întrebări.

— Bine! mă hotărâi eu să-i dau măcar lui satisfacție. Îți voi permite să cobori cu mine. Pe ce planetă vom ajunge de data aceasta? îl întrebai pe tehnicianul care stătea la comanda proiecteurului transmateral (unul dintre numeroasele dispozitive de pe Arcă, el permitea să debarcăm de pe orașul-astronavă fără ca acesta să fie nevoit să aterizeze).

— Tromax IV, domnule condotier! răspunse acesta reținându-se cu mare greutate să nu mă numească înțelept, titlul care mă aștepta după investirea mea drept condotier și pe care mă încăpățânam să-l refuz.

Numele nu-mi spuse nimic.

— Bagă de seamă să ne debarci într-un loc pustiu! îl avertizai, amintindu-mi de dezastrul de la ultima debarcare, când am coborât într-o piață plină de oameni; ne-au crezut demoni și ne-au atacat; cinci din suita mea au fost uciși, iar eu m-am ales cu o piatră în frunte. Cu această ocazie am descoperit că Eternii, dincolo de Arcă, încetau să mai fie aceiași, iar masterii nu mai puteau crea nimic. Însă acesta nu era decât unul dintre atâtea alte necazuri...

— S-a făcut! promise el, dar nu mă liniști deloc.

Pe placa de lansare luară loc zece persoane, obișnuiții misionari hotărâți să mă însoțească, indiferent de riscurile pe care aveau să le înfrunte. Renunțasem să-i mai rog să renunțe. Datoria de a mă gândi la siguranța lor, nu la a mea, nu mă însenina deloc. Murmurai o frază de neînțeles drept răspuns la diversele semne de salut și mă gândii, sporindu-mi și mai mult indispoziția, la Rimmel și la vocația sa religioasă; începuse să urmeze un curs de teologie tocmai când aș fi avut mai mare nevoie de un stegar... Osne prefera să se ascundă în continuare cu vreun master care îi oferea mereu mâncăruri rafinate, create ad-hoc. Glorinna stătea departe, ca să nu rănească sensibilitatea celeilalte femei... În concluzie, eram singur, cu neplăcuta senzație de a fi fost înșelat.

— Să mergem! bombăanii eu.

O clipă mai târziu proiecteurul anulă spațiul înconjurător și ne transportă într-o luncă dezolantă, sub un soare arzător în a cărui lumină, în numai câteva clipe, mă făcui lac de sudoare. *Cine mi-o fi făcut-o?* întrebai în gând.

— Pe unde o fi orașul? mă adresai apoi cu voce tare.

Îmi fu arătată o direcție. O urmai, dar numai pentru a mă opri în fața unei umbre istovite care mi se puse în cale. Ochii holbați, craniul umflat îmi dezveliră imediat prezența murdară a unui consumator de larba Transei. Dacă

eram aproape de un cimitir însemna că centrul locuit nu putea fi nici el prea departe. Mi se păru curios că nenorocitul îndrăznise a se arăta în plină zi... Dusei mâna la spadă.

— Ai milă, înger sau demon, orice ai fi, ai milă! se smiorcăi acesta.

Ne văzuse probabil răsărind în fața ochilor din senin și era normal să ne considere altceva decât simpli călători.

— Pleacă, bastardule! îl amenințai eu plin de dezgust. Du-te dracului la mizerabilii tăi!

— De ce-i tratezi așa pe cei asemenea nouă?

Mă întorsei către fetișcana care vorbise din spatele meu și, cu mare greutate, mă stăpânii să nu blestem.

— Acest nenorocit este un blestemat, un drogat destinat să moară din cauza viciului său. Prin moartea sa, planta se va înmulți apoi și va secera alte victime, îi explicai eu cu o liniște plină de suferință. Am văzut sate întregi pustiite din cauza acestor ființe de infern.

— Tu ai văzut vreodată infernul? mă întrebă ea.

Rămăsei cu gura căscată, fără să mai scot un cuvânt.

— Și atunci, cum de ești în stare să-i recunoști creaturile? continuă serafica fetișcană. Dacă-mi permiți, condotiere Growman, aș dori să mă ocup eu de acest sărman. M-am specializat în medicină.

— Nu cu mine, o, doamnă... Nu pierdeți timpul cu mine, se rugă drogatul, încurajat de acele cuvinte. Mergeți la soția mea, este gata să nască un copil... fiul meu, și nu vreau să aibă trista soartă pe care o avem noi, consumatorii de droguri... Ne-au constrâns să mâncăm planta aceea oribilă... nici unul n-a vrut, dar ne-au constrâns... se justifica nenorocitul. Îl observai cu alți ochi. Nu era zdrențaros, hainele sale aminteau bunăstarea antică. Mă întorsei s-o privesc pe Eternă, radioasă, pătrunsă în întregime de o mistică ardoare. Dacă aș fi refuzat-o, aș mai fi rămas condotierul Growman? N-am vrut să risc. Întorsei spatele, dându-i consimțământul meu.

— Ne vom instala tabăra aici! hotărâi cu mâhnire. Mă voi deplasa în oraș numai cu încă două persoane, nu vreau să trezim suspiciuni.

Ascultară foarte docili. Unii îl urmară pe drogat, alții începură să înalțe corturi care să ne apere de razele soarelui, iar alții se ocupară de pregătirea mesei de seară. Nu reușeam să-mi explic cum putuseră să renunțe la confortul lumii lor pentru a se umple de murdărie, sudoare, oboseală și, cu toate acestea, să rămână fericiți. Mă uitai spre cerul albastru și încercai să ghicesc unde se afla Arca. Știam că se găsea undeva deasupra noastră, gata să ne recupereze în caz de pericol, dar invizibilitatea aceea a sa mă făcea să nu mă simt în siguranță.

— Să nu luați nici o inițiativă! le ordonai celor ce rămăneau. Dacă vă interoghează cineva, spuneți că sunteți clerici în serviciul zeului Atmilia. Cred că asta ajunge, în general sunt respectați oriunde. *Dar vor fi fiind în stare să*

mintă? mă întrebai nedumerit.

Pornii urmat de Giò-giò și de alți doi oameni cu o mină aiurită; blestemam în gând soarele și soarta cea rea. După o oră de drum dădurăm peste o potecă pustie și – în depărtare – siluetele uniforme ale câtorva locuințe.

— Ce loc o fi acesta? Întrebă Giò-giò însoțindu-mă îndeaproape.

— Numele nu ne folosește la ceea ce avem de făcut.

— Și ce trebuie să facem? – insistă grăsanul.

Aș fi vrut să-i destăinui că nu știam nici eu, dar m-am temut de valul de întrebări cu care m-ar fi copleșit.

— Am chef să prăpădesc banii de argint aduși de pe Ramook! îi spusei eu cu un surâs ironic. A trecut o veșnicie de când nu ne-am mai îmbătat zdravăn. Mă îndoiesc însă că ne vor ajunge, deci ne vom mulțumi cu un chef strașnic.

El confirmă satisfăcut. Avea nevoie de foarte puțin pentru a se simți satisfăcut.

Orașul avea caracteristici umane, foarte asemănătoare cu centrele locuite pe care le cunoșteam. Cu multele cupole metalice, cu turnurile înalte încoronate cu antene parabolice, cu rampele de lansare îndreptate spre cer, amintea de trecutul îndepărtat, când, după câte își amintesc bătrânii, mii de astronave legau cu o urzeală invizibilă, dar vie, centrele din întreaga Galaxie. Acum platformele erau goale, hangarele pustii și gropile largi de pe suprafața lor dezvăluiau lenta, dar neconținută uzură a timpului și a omului. Mult mai recente apăreau, în schimb, zidurile de piatră care încercuiau construcțiile, căsuțele sărace și întunecoase din spatele clădirilor antice: un contrast strident între acele ziduri sclipitoare proiectate spre infinit și mizerabilele vizuini opace, bine ancorate în sol.

— Șefule, acela nu este drapelul glenicșilor?

Încă înainte de a fi fost întrebat încremenisem privind îngrijorat niște țesături de mătase galbenă, care aveau imprimate pe ele imaginea unei comete negre, unduind pe meterezele celor mai înalte turnuri. Ca și cum asta n-ar fi ajuns, aproape de porțile orașului se întindea o tabără militară de unde eram observați cu o vie curiozitate.

— Să fie, oare, posibil ca, din toate planetele Universului, să nu nimerim decât în Ramook! blestemai cu dinții strânși. *Dar nu poate fi, reflectai, căldura acestui loc contrastează prea evident cu frigul pe care l-am încercat în lumea draisterilor...* Dar, atunci, de ce acele steaguri?

Hotărâi să înaintăm; dacă ne-am fi întors, n-am fi făcut altceva decât să ne atragem alte necazuri, mai ales că printre luptători se găseau și lăncieri.

— Lăsați-mă pe mine să vorbesc! le ordonai. Grăuntele de siguranță care-mi mai rămăsese se împrăștia pe măsură ce ne apropiam. În tabără străluceau, pline de energie, două steaguri. Glenicșii trebuie să fi fost greșos de bogați dacă-și puteau permite să plătească două bande pentru apărarea unui orașel aparent fără importanță. Poate, în fața acelei desfășurări de forțe, chiar și

Hilena și-ar mai fi domolit nițel arzătoarea dorință de răzbunare.

— Cine sunteți și unde mergeți? Străjerul, cu pielea neagră caracteristică popoarelor australe, ne amenință cu lancea. Mari picături de sudoare îi alunecau pe obraz, suferea teribil din cauza căldurii. Asta îl făcea în mod sigur mai puțin maleabil, dar în nici un caz prea dornic să se plimbe.

— Growman, negustor de țesături; sunt în căutare de marfă! răspunsei imitând accentul glowsilor, o rasă de țigani cunoscută cât de cât oriunde. Străjerul râse, arătându-și dinții ascuțiți.

— Nu-i o minciună prea grozavă! râse el batjocoritor. Oricum, poți să mergi. Nu sunteți primii dintre foștii domni ai acestui loc blestemat care se întorc acasă. Norocul vostru este că nu ne plătesc la bază pentru capetele consemnate. Dacă vă interesează, glenicșii înrolează pe oricine este capabil să mânuiască o sabie; duceți-vă la clădirea unde se țin armele și, deseară, veți mânca în contul noilor stăpâni.

— Acești glenicși sunt chiar așa de puternici? mă informai cum n-am făcut-o niciodată.

— Dar din ce pustiu ai răsărit? observă mercenarul. Oare tu încă nu știi că domniile Cometei Negre au ocupat mai mult de douăzeci de sisteme? Sosesc principii și domnitori din toată Galaxia ca să ceară protecție și să le jure credință, iar cine nu se supune are zilele numărate. Urmează sfatul meu, *negustorule*, mergi și înrolează-te: plata este bună și nu peste multă vreme nici nu va fi nevoie să-ți riști pielea în bătălie. Privește la noi, de exemplu; ne-au lăsat aici să facem de strajă la câțiva zdrențăroși... dacă n-ar fi căldura...

Îi mulțumii cu o plecăciune și mă grăbii să trec mai departe, apăsător de un nor de gânduri, unul mai macabru decât celălalt. Crezusem că a fi condotier pe Arcă îmi va da posibilitatea de a crea un mic domeniu în vreun colț liniștit, să-mi pot constitui acolo o bandă, măcar să acumulez bogății pentru a-mi ține promisiunea făcută Hilenei. Chiar și numai pentru a aștepta ca glenicșii, ca atâtea neamuri care s-au impus prin violență, să dispară din cauze interne: invidie, răzbunări... În schimb, puterea lor sporea mereu, iar eu cădeam din lac în puț. Undeva trebuie să fie un zeu care avea ceva de împărțit cu mine.

Mersei fără o țintă precisă de-a lungul cartierelor noului oraș: case și căsuțe îngrămădite unele în altele, ulițe prăfuite unde se mișca o colectivitate de servitori, proxeneți, copii ai nimănui, insensibili la căldură și la murdărie. Voiam informații mai exhaustive decât cele furnizate de soldați și alesei, după multe șovăieli, o tavernă nu prea aglomerată.

Intrai și mă așezai cu ai mei la o măsuță izolată undeva în partea întunecoasă a localului. Pe zidul opus ardea, în ciuda căldurii, un foc la care se frigea o mare bucată de carne. De jur împrejur erau pereți de calcar înnegriți de fum, pe care un maniac trasase - zgâriind stratul cenușiu - lungi teorii cu numere și alte simboluri necunoscute. Îmi aruncaii privirea mai sus și-l înfruntai pe hangiul care se îndreptase imediat spre noi, vizibil nedumerit de croiala

străină a hainelor noastre.

— Cu ce vă pot servi, nobili călători? Avem vin din Insulele Fericite; pe deasupra, am paturi moi și curate pentru noapte, iar pentru cei ce doresc o companie pot...

— Hrană și vin! i-o tăiai scurt. Eu și servitorii mei suntem grăbiți. Dar nu mi-ar displace să vorbesc puțin cu cineva. Sunt negustor și caut un loc unde să deschid un magazin pentru mărfurile mele.

Obrazul colorat al interlocutorului se iluminează.

— Orice dorință a ta este și a mea! suspină el. Prin aceste locuri sunt rari călătorii, iar după pielea voastră albă se vede că nu sunteți de pe aici. Faceți parte din suita noilor stăpâni?

— Nu, chiar știu foarte puțin despre ei. Ce fel de oameni sunt? Vă obligă să plătiți multe taxe?

Păru uluit de întrebările mele, aproape contrariat, probabil era mai nerăbdător să afle vești, decât să le dea; oricum, se dovedi foarte abil în a-și ascunde contrarierea și răspunse cu supunere:

— Glenicșii vin de departe; nimeni nu-i cunoaște în realitate, chiar dacă toți vorbesc despre ei; se pare că poartă război după război, fără să sărăcească deloc. Prin popor circulă zvonul că ar fi capturat un demon din Vahalli și se servesc de puterea lui magică, înșelându-l cu sufletele demonilor învinși. Dar sunt pălăvrăgeli fără sens, de necrezut pentru un om de știință ca mine. Și sublinie ultimele cuvinte cu un surâs de superioritate și satisfacție. Crezui de cuviință că este bine să-i dau apă la moară pentru a-i câștiga încrederea.

— În ce ramură a științei v-ați specializat? Îl întrebai eu.

Ochisem bine. Hangiul își umflă pieptul, ordonă valeților să ne stea la dispoziție cu cea mai mare hărnicie, aduse un scaun la masa noastră, se așează și ne declară:

— Matematica sau, domnul meu, marea Matematică a antichității. Gândește-te că posed două cărți de hârtie plastică veritabile, dintre care una aproape completă; citindu-le cu atenție mi-am dezvoltat talentul. Rezolv adunări, scăderi, împărțiri și alte operații, fără să greșesc. N-o spun ca să mă laud, dar nici la curțile prinților nimeni nu știe să demonstreze teorema Triunghiului Dreptunghiular așa cum o fac eu.

Observați câte exerciții am rezolvat pe pereți... sunt roadele a ani și ani de studiu.

Era prea de tot, și mă grăbii să schimb vorba, dar tocmai atunci interveni un Etern.

— Văd că v-ați întrerupt calculul acela, spuse. Presupun că ați întâmpinat dificultăți în calcularea tangentei cu valoarea negativă.

Hangiul pâli, sări în picioare ca străbătut de un fior de neîncredere și-l privi cu ochii holbați pe cel care rostise acele cuvinte.

— Servitorul dumneavoastră cunoaște Matematica... - bodogăni.

Îl săgetai cu privirea și el tăcu.

— L-am cumpărat să mă ajute la socoteli, îi explicai iritat.

— Știți să continuați exercițiul? Întrebă hangiu, copleșit de întâmplare.

Cel interpelat clătină din cap în semn că da, ajunse lângă perete, luă o pietricică și începu să creșteze numere și simboluri ilustrând diferite pasaje. Urmă îndelung până ce, spre ușurarea mea, se sfârși spațiul liber de pe zid.

— Regret, conchise Eternul întristat. Nu pot să termin... dar dacă vreți, vă voi învăța cum să faceți hârtie din celuloză, așa veți scrie mult mai ușor...

— E fantastic! se entuziasmă hangiu. O adevărată minune!

— Mă cheamă Arangete! se prezintă celălalt cu umilință. Sunt un învățat de pe Arcă și...

Îl făcu să tacă, iar când, tocmai la timp, sosi mâncarea, îmi descărcai toată furia asupra bucatelor. Celălți mă imitară, iar hangiu rămase privind-ne extaziat, ca și cum am fi fost îngeri din cer. Când terminarăm, mă ridicai.

— Vreau să plătesc! declarai eu morocănos. Mă grăbesc.

Stăpânul tavernei se posomori.

— Așa curând? se smiorcăi el rotindu-și ochii mâhniți peste simbolurile de pe ziduri. De ce nu vă opriți pentru noapte? Măine aș fi încântat să vă conduc personal în bazar, se pot încheia afaceri bune... Fără să mai punem la socoteală că în jur sunt mulți dezertori din ultimul război: e periculos să călătorești. Peste trei zile va trece pe aici o caravană cu escortă. Nu-mi datorați nimic, va fi doar un mic omagiu adus companiei voastre. Vă rog...

— Regret! insistai eu neclintit. M-am hotărât deja.

Hangiu păru definitiv pierdut, scotoci frenetic în creier căutând ceva și - în sfârșit - păru că a găsit.

— Îl cumpăr! exclamă. Îl cumpăr pe servitorul dumneavoastră. Cât cereți pe el?

Propunerea mă găsi nepregătit.

— Vă rog din toată inima! mă imploră el. Afacerile dumneavoastră nu au nevoie de un geniu matematic, vă voi da cincizeci... o sută de bani de argint.

Suma mi se păru exagerată și teribil de ademenitoare.

Îl scrutai neîncrezător pe interlocutor, iar acesta înțelese imediat situația. Alergă repede, atât cât îi permitea burta, spre poarta localului, o închise și, puțin după aceea, se întoarse cu un chiup de lut, îl deschise și-i vărsă conținutul pe masă. Urmă un dans clinchenitor de monede rotunde. Luai una care era gata să cadă și o cântării: era bună. Pe fețele sclipitoare se vedeau foarte clar simbolurile lumii antice și o inscripție: Banca Centrală a Ligii Galactice, creditul zece.

— Sunt o sută de arginți! surâse hangiu satisfăcut. Au fost păstrate perfect, aproape ca noi. De trei generații familia mea are grijă de ele cu strășnicie. Un "da", și sunt ai dumneavoastră.

— Bine! spusei eu cu glas moale, apoi, sughițând pentru a mă corecta,

mă întorsei spre Etern. Ești de acord, nu-i așa?

Arangete confirmă. Grăsanul îl îmbrățișă.

— Vei fi mai mult decât un fiu pentru mine, casa mea va fi și a ta, iar dacă, într-adevăr, vei reuși să produci hârtie îți voi reda libertatea. Nu știu din ce lume veniți voi, dar aici se găsesc destui domni care ar plăti chiar și o mie de bani de argint pentru o foaie albă de hârtie pe care să scrie, să deseneze, să picteze.

Ridicai din umeri și-mi umplui buzunarele cu banii primiți. Îmi luai rămas-bun și îl trăsei la o parte pe matematician.

— Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic, la noapte te voi ajuta să fugi pe Arcă, punând în funcțiune proiectorul! îi propusei eu, simțindu-mă oarecum vinovat.

Dar el se opuse:

— Ne-am dat cuvântul, domnule condotier! sublime el foarte calm. Pe deasupra, mă simt fericit să-mi încep Misiunea cu acest om, mi se pare cinstit și plin de o nevinovată dorință de a-și spori cunoștințele. Puteți pleca liniștit.

— Bagă de seamă, să nu-ți scape nimic în legătură cu Arca! îi recomandai.

Eternul mă asigură că așa va face, iar eu mă grăbii să plec.

Ieșii din oraș ca un tâlhar, în timp ce soarele tocmai se stingea la orizont. Dar conștiința mea fu răvășită, în continuare, de alte și alte griji. Mă gândeam din nou la ceea ce spusese hangiul, fiind silit să recunosc faptul că mă grăbisem peste măsură: dacă, într-adevăr, Arangete știa cum se fabrică hârtia, ceea ce făcusem eu nu era deloc o bună afacere, iar acel burtos m-a dus de nas prea de tot cu poveștile lui despre numere. Hârtia valora cât o avere, se găseau chiar dintre aceia care erau în stare să vopsească în alb cărți foarte rare și costisitoare, păstrate din antichitate, numai pentru a-și da frâu liber propriilor manii literare. Cei mai puțin pretențioși foloseau piei de animale bine argășite, dar nu era același lucru: erau grele, miroseau urât și nici nu erau cu adevărat albe.

Mă gândeam mai ales la acei blestemați de glenicși, care-mi lăsau impresia că vor să devină stăpânii universului. Cine știe de unde procurau bani, arme și astronave ca să poată ajunge oriunde...

Încetai să mă mai necăjesc doar când ajunserăm aproape de corturile unde se instalaseră însoțitorii mei. Observai imediat prezența unei mulțimi apreciabile, persoane cu aspect inconfundabil. Grăbii pasul și mă aruncai în mijlocul gloatei, cu spada ridicată.

— Plecați de aici! Animale ticăloase!

Urmă un moment de panică, apoi se auzi vocea convingătoare a fetișcanei care îl ajutase pe drogat.

— Stați liniștiți, prieteni, iar tu, condotiery, de ce-i sperii pe oaspeții noștri?

Aș fi avut nevoie de o scuză ca să mă descarc, dar era prea de tot.

— Oaspeți? urlai furios. Aceste rebuturi umane? și arătai chipurile deformate care mă înconjurau, craniile umflate, pielea crăpată, ochii... nu, acei ochi trădau o lumină încă necunoscută simplilor drogați, un semn de speranță.

— Sunt numai niște sărmani bolnavi pe cale de a se vindeca! răspunse tânăra. În curând vor fi la fel de sănătoși ca tine.

— Ai vrea să mă faci să cred că boala produsă de larba Transei poate fi vindecată la fel ca oricare alta? întrebai neîncrezător.

— Nu este vorba de *o boală*, cum crezi, ci o formă de intoxicare, răspunse Eterna. O înveninare progresivă care se repercutează mai ales asupra sistemului nervos. Nu am putut încă examina planta care provoacă toate astea; totuși, nu mi-a fost greu să trec la dezintoxicare prin radiații și prin administrare de medicamente. Cei de aici, practic, sunt vindecați, peste câteva săptămâni nimeni nu va mai fi în stare să-i recunoască.

Mă gândii la disprețul pe care l-am avut totdeauna față de magii vindecători, cu descântecele și doctoriile lor grețoase. Nici unul dintre ei nu era văzut prea multă vreme în banda lui Krack, iar acum, această mică rușine ruina tot aceea ce construisem cu solide motive raționale. Trebuia deci să cred în formulele magice și în vrăjitori?

— La dracu, astea-s tâmpenii! conchisei iritat. Ne întoarcem pe Arcă.

Eternii din grup nu se opuseră, își strânseseră lucrurile, dădură ultimele indicații celor vindecați și mă urmară spre locul prevăzut pentru recuperare. Dar nu ne lăsară să facem prea mulți pași; gloata de zdrențăroși ne înconjură.

— O, îngeri binecuvântați, domni de bine, nu ne părăsiți; mai rămâneți cu noi, dați-ne posibilitatea să vă venerăm și să vă mulțumim așa cum meritați!...

— La o parte, la o parte, faceți loc! bodogăanii eu. Dar ei insistară; unul mai ales, individul întâlnit prima dată, se târî până la picioarele mele și le sărută.

— Tu ești cel care i-ai condus până la noi și le-ai permis să-mi salveze fiul, soția și pe mine... n-am decât o viață, te rog, cere-o și va fi a ta.

Mulți alții se grăbiră să-l imite, dar asta nu mă ajută, bineînțeles, să-mi alung gândurile îngrijorătoare care-mi zbârnâiau prin cap.

— Lăsați-mă să trec! protestai. Dați-vă la o parte, nu sunt ce credeți voi. Nimic, drogații plângeau, îmi sărutau încălțăminte, atingeau marginea mantiei; o scenă irațională și dezgustătoare.

— Dezvăluie-ne măcar numele tău! mă rugară câțiva. Pentru că am putea înălța un templu în care să te cinstim.

— Spuneți-mi Profetul! aruncai eu acolo, scoțând din gură primul cuvânt care-mi trecu prin cap.

Dădură impresia că se liniștesc, se retraseră, rămânând, totuși, pe brânci.

— Fie binecuvântat Profetul, salvatorul nostru! răspunse gloata de reînviați, și tot continuară așa până ce nu i-am mai văzut. Dar acel cântec

funebru îmi mai sună în urechi și când mă întorsei pe Arcă, și mă tulbură, între un coșmar și altul, timp de mai multe nopți.

CAPITOLUL AL ZECELEA

Muntele de aur

Glenicșii se extinseseră mult dincolo de domeniile Ramookului, și dacă puternicele domnii din Lavda, principatele din Ocsel și misiunile religioase din Antuarez n-ar fi reușit să-i oprească, era prea puțin probabil că i-aș fi putut opri eu, fie și cu ajutorul Eternilor – care erau pe cât de naivi, pe atât de inofensivi, cu Arca lor enormă, dar dezarmată – și numai cu o sută de arginți în buzunar. Dacă nu i-aș fi făcut acea promisiune Hilenei, i-aș fi ignorat cu desăvârșire... Nu puteam să fac abstracție de cuvântul dat, chiar dacă promisiunea era absurdă...

O sută de arginți pentru un geniu în matematică; însemna că m-am ramolit de-a binelea! Și mă consideram un negustor iscusit! Să vinzi un om... Aveam consimțământul său, e adevărat, dar m-am comportat întocmai ca vânzătorii de sclavi disprețuiți de strămoșii mei.

Și apoi acei zdrențăroși care voiau să mă înalțe pe altare; făcând din mine cu totul și cu totul altceva decât un apărător al rațiunii pure...

Mă zvârcolii în pat și, cu un suspin, îmi cufundai capul în perne. Nu reușeam să adorm. Nu reușeam să scap de acele gânduri pline de griji, iar destinul îmi apărea nesigur, confuz și deloc plăcut. Și mai era, cu toate acestea, ceva care îmi scăpa. Nu puteam să mă limitez la a vagabonda prin Galaxie tot vânzând la deștepti și așteptând o soluție de pe tărâmul celălalt!

Un oarecare, spunea tatăl meu când avea chef să povestească ceva, a găsit în pustiu un întreg munte de aur. Văzând acea binefacere a zeilor, omul începu să urle și să se zbenguiască prin nisip de bucurie. După ce și-a făcut cheful, se apropie de comoară și începu să-și îndese buzunarele, desaga, pălăria, în concluzie, luă cât putea duce. Când vru să se îndepărteze, totuși, își dete seama că rămânea acolo, la îndemâna primului trecător, o cantitate de aur mult mai mare decât cea adunată de el. Se întoarse deci, făcu alți saci din manta, din tunică, din cizme, din izmene... dar nimic, tot era prea puțin. Atunci construi din lemn un fel de sanie pe care o încarcă la fel de bine, cu gândul de a o trage după el. Nu i se păru suficient; după puțini și obositori pași, inima îi dădea ghes să se întoarcă la comoara părăsită. Și așa se întorcea luând încă ceva și încă ceva... De atunci nimeni nu l-a mai văzut, cred că este încă acolo. De fiecare dată, când termina de povestit, îl întrebam pe tatăl meu ce învățătură aș putea desprinde din asta. El îmi zâmbea și mă sfătuia să aștept până în ziua în care aș fi găsit un munte de aur. Ei bine, poate că l-am găsit, dar, la fel ca individul din poveste, nu știam cum să-l exploatez.

— Blestemată poveste! Înjurai eu renunțând la somn. Vreau să fac o baie – îi ordonai apoi Eternului care se îngrijea de bunăstarea mea. Acesta creă

imediat o cadă cu apă aburind. Mă cufundai în ea lăfăindu-mă când într-o parte, când în alta, fără să simt însă nici o ușurare. Ieșii, cu un mormăit de iritare, și o mână îmi întinse un cearșaf moale dintr-o stofă pufoasă. Ridicai privirea și dădui peste chipul plăpând al Glorinnei. Eram încurcat.

— Mi-au spus ce s-a întâmplat, suspină femeia, insensibilă la goliciunea mea, în timp ce eu simțeam din ce în ce mai apăsătoare lipsa ei.

— Aranjete a acceptat de bunăvoie, mă apărai eu anticipând un eventual reproș. Ea confirmă.

— Știu asta și găsesc că este un sistem foarte eficient de a ne infiltra în civilizațiile sălbatice și să le ajutăm fără să creăm suspiciuni sau dereglări. Toți îți suntem recunoscători, Growman, pentru că ne-ai îndrumat spre o asemenea metodologie. Dar sunt îngrijorată de ceea ce s-a întâmplat după aceea cu acei sărmani intoxicați: noi nu suntem purtători ai divinității, noi respectăm orice religie, pentru că oricare dintre ele duce, mai devreme sau mai târziu, la esența adevăratului Dumnezeu. Divinitatea absolută, cea pe care toți o căutăm, dar nimeni nu se poate amăgi că ar cunoaște-o cu adevărat. Tu însă ai deformat în mod irațional raportul dintre om și credință, lăsându-te dus de val într-o împrejurare oarecare.

— Ai dreptate, admisei, nu intenționez să fac rău nimănui... Voiam numai să scap de ei.

— Îți vei da seama cât de dificilă și delicată este Misiunea noastră, continuă mastera cu un surâs plin de înțelegere. Umanitatea este așa de ușor de manipulat, este suficient să apară un om fără scrupule, și milioane de oameni pot deveni instrumente docile în mâinile sale. Istoria oferă multe exemple în acest sens.

— Ca să nu mai vorbim de diferiții magicieni, vrăjitori și agitatori care populează Galaxia, convenii eu. Două trucuri acolo, și reușesc să trăiască asemenea unor prinți, pe spinarea gloatelor. Apropierea femeii îmi trezi poftele. Eram nervos și înainte de venirea sa, iar frumusețea ei zdrobea în mine orice voință de a rezista, și apoi eram, sau nu eram eu condotierul? Scăpai din mână prosopul și mă apropiai. Glorinna înțelese imediat și întredeschise buzele într-un suspin care mă înfioră de sus până jos; Eternii aceștia reușeau mereu să fie spontani.

Desigur că unul lipsit de scrupule ar fi putut să facă din acei zdrențăroși o...

Întinsei brațele spre ea. O îmbrățișai căutându-i cu aviditate gura...

De ce nu m-am gândit la asta de la bun început!

— Growman, ești un mare porc!

Hilena apăruse din senin, deși n-o așteptam. Renunțai la orice fel de justificare, rămânând nemișcat și gol în așteptarea restului scenetei. Draistera era îmbrăcată cu platoșa ei cu pajura pe piept și mă țintuia cu privirea amenințătoare...

— Mă... mă scârbești! continuă ea, dar nu recurse la spada care-i atârna la șold. Nu mai vreau să te văd... Și izbucni într-un hohot de plâns disperat.

— Hilena, murmurai. Ea dispăruse deja, însoțită de ecoul propriilor sughițuri. Îi dădui de înțeles Glorinnei că este cazul să renunțăm, luai în mână prosopul și ieșii la rândul meu.

— Hilena! strigai. O ajunsei din urmă și o prinsei de braț.

— Nu mă atinge! șuieră amazoana. Sau îți retez mâinile.

Le retrăsei cu promptitudine și mă oprii la o respectuoasă distanță.

— Ascultă-mă, în numele a tot ce am riscat împreună! Sunt un om, nu o bucată de gheață, iar ea era acolo... m-a provocat.

Nimic; Hilena continua să plângă și începu din nou să alerge.

— I-am văzut pe glenicși, îi spusei până la urmă, și femeia îngheță. În mod sigur era vorba de o zi a intuițiilor norocoase. Mă apropiai de ea și-i povestii evenimentele din prima zi, trecui, numai, peste trăsăturile drogaților; mă simțeam și așa mult prea ridicol.

— Puterea lor este în continuă ascensiune, și numai cu forțele noastre nu vom reuși niciodată să-i oprim, conchisei. Avem nevoie de Eterni, de știința lor și, mai ales, de încredere unii în alții. Glorinna este doar o femeie, iar eu n-o puteam ignora... Tu ai fost așa de departe de mine în aceste zile, așa de departe... Manevra avu succes; Hilena își mai păstră doar câteva momente clipitul înfuriat, apoi renunță și mă lăsă s-o prind de mână și să o sărut.

— Growman, cum aş putea să te cred?

— Trebuie să ai răbdare puțin timp, am deja planurile mele, și rezultatele nu vor întârzia să apară.

Tot vorbind, am condus-o într-o clădire vecină. Camera fără podoabe în care ne găseam mă făcu să regret absența unui master care să creeze un minimum de confort. Oricum, chiar și podeaua era suficientă. Dădui drumul la prosop și o îmbrățișai. Acum nu mai plângea. Căutai cataramele platoșei...

— Na apropiem de o planetă locuită, condotiere Growman!

Eternul se dovedise mai inoportun ca oricând; Hilena se roși și dispăru repede. Rămăsei singur, privindu-l pe tinerelul care-mi adusese vestea.

— Dar voi nu bateți niciodată la ușă? îl întrebai eu caustic.

Dar el nu înțelese și așteptă o explicație.

— S-o lăsăm baltă - i-o tăiai scurt - și hai să vedem această lume nouă. După tine, cum se îmbracă profeții?

Leviatang era bogat, și toți strâmbau din nas când vorbeau despre el. Leviatang și-ar fi vândut până și sufletul, dacă ar fi întâlnit vreun demon în stare să se măsoare cu el în bogăție și viclenie. Când mergea la templu, oamenii întorceau capul în alta parte, iar preoții și șamanii uitau să facă semne

de binecuvântare în direcția lui. Nobilii îl ignorau, cei cu nume unic îl evitau, iar plebea se amuza desenându-i pe zidurile casei diferite imagini vulgare. Cu toate acestea Leviatang menținea cu traficul său aproape întreaga planetă. Bisericele erau restaurate datorită donațiilor pe care le făcea din când în când, și, cu taxele abundente pe care le plătea cu regularitate, stăpânirea putea să-și permită mai mult decât o bandă în serviciul propriu.

Dar Leviatang continua să acumuleze comori în ciuda oricărei decențe și, ca toți negustorii norocoși pe care i-am întâlnit în ultimele zece zile, nu era bine văzut într-un univers care se prăbușea tot mai repede în abisul ignoranței și mizeriei. Desigur; nu era vorba de o persoană cucernică și generoasă, chiar dacă în palatul său erau expuși idoli și simboluri aparținând mai multor religii (toate lucrute, evident, în metale sau pietre prețioase). M-am convins curând că nici nu era excesiv de ospitalier, din moment ce, tot timpul cât am stat acolo, doi coloși cu pielea galbenă mă străjuiau amenințători, unul în dreapta, celălalt în stânga, gata să mă arunce afară la primul semn al stăpânului.

O situație care nu era nouă pentru mine: de mai mult de o săptămână luam legătura cu negustorii cei mai de seamă din Galaxie. Mă lăsați pe o enormă pernă de piele brodată cu felurite desene și așteptați. Negustorul pipăia cu insistență foaia de hârtie de culoarea laptelui pe care i-o înmănasem, privindu-mă în același timp cu ochi sfredelitori, cu dibăcia celui care știe să evalueze oameni și lucruri.

— Mi se pare destul de bună, admise după o veșnicie, în timp ce puneam foaia pe raftul de lemn negru care ne separa. Dar văd că nu-i decât o singură bucată.

— Cine poate să facă una, poate să facă și o mie, surâsei eu. După ce vom produce hârtia, va fi rândul cărților; după cărții vor urma instrumentele de scris, cerneala, editurile, și așa mai departe... Tu știi cât valorează un text scris și frumos desenat, nu-i așa? Și scoasei din sacul de voiaj un volum mare legat în piele.

Leviatang se aprinse, își reperi ascuțitele gheare de vultur și înhăță obiectul.

— Pe Avila sunt mulți care pot citi și scrie, preciză el cu satisfacție. Numai că trebuie ca aceste pagini să nu fie împotriva zeilor sau a preoților care-i cinstesc.

— Aceasta, în mod special, este o culegere de poeme din epoca de aur și de bunăstare, precizai eu. Ceea ce provine de la Străbuni n-ar putea ofensa divinitatea!

— Drept, suspină el făcându-și semnul crucii. Dar, spune-mi, câte asemenea cărți mi-ai putea vinde?

— Eu nu vând! răspunsei. Mai degrabă îți ofer [posibilitatea de](#) a produce direct lucrurile de care-ți vorbesc, și să le comercializezi cum dorești.

Eram deprins cu reacțiile cele mai neobișnuite în acel punct al dialogului,

iar Leviatang nu se deosebi de ceilalți. Albi, ordonă energumenilor să dispară și-mi murmură la ureche:

— Ești cumva vreun magician? Bagă de seamă că în acest caz prețul scade; pentru asemenea faptă aici ajungi pe rug.

Clătinai din cap.

— Nu, o, nobile domn al comerțului! Nu magie, ci numai știință și muncă: hârtia se obține din lemn și din alte substanțe, este un proces ale cărui secrete artizanii mei le cunosc destul de bine. Tu vei pune la dispoziție locul unde vom ridica laboratorul, instrumentele și capitalul inițial; eu mă voi ocupa de ce mai rămâne, și – bineînțeles – la lumina zilei.

— Ne vor mai trebui și niște oameni – observă el – pentru că sclavii și servitorii nu sunt persoane demne de încredere, în timp ce specialiștii sunt rari și costisitori...

— Eu îți voi procura și muncitorii, oameni liberi, bucuroși că pot servi o cauză lăudabilă și, mai ales, că vor fi plătiți rezonabil – îi explicai. Singura ta preocupare va fi aceea de a avea grijă să-mi trimiți o treime din câștig mie și o treime societății Krack.

Leviatang nu așteptă să termin și izbucni într-o văicăreală despre greutățile financiare, despre necazurile momentului, jaful tâlharilor... apoi se opri și mă privi.

— Ce naiba mai este și societatea Krack?

— Este vorba de o asociație de liber-comercianți, adică toți aceia care încheie afaceri cu mine. Un fel de investiție pe termen lung care să permită înviorarea progresului economic pe planetele dedicate comerțului.

— Citii neîncredere și suspiciune pe chipul interlocutorului meu, dar nu mă dădai bătut; mai trecusem prin momente asemănătoare, ele constituiau singurul mod de legătură cu dorințele Eternilor și cu mania lor de misionari.

— Fabricarea hârtiei de carte reprezintă doar un început, și nu o finalitate prin ea însăși. Când vei umple cu volume casele domnilor din toată lumea ce se va întâmpla? Prețurile vor coborî din cauza excedentului de marfă și câștigurile tale, oricât de însemnate, vor fi știrbite din cauza taxelor, a invidiei sau cine știe cărei alte calamități. Dacă, în schimb, le vei transfera spre alte activități de interes colectiv, vei continua să le sporești și să rămâi de neatins, pentru că vei fi util societății în care trăiești. În cel mai rău caz vei avea întotdeauna la loc sigur niște bani strânși pentru zile negre.

Leviatang intui miezul problemei, dar rămase nedumerit.

— Ce altceva ar mai putea construi artizanii tăi?

— Țesături, medicamente, mașini... și făcui o lungă înșiruire a bunurilor pe care Eternii le credeau necesare pentru dezvoltarea civilizației. Fără să uităm astronavele.

— Astronavele?

Asta îl dădu gata.

— Da, confirmă eu, un obiectiv care prețuiește cât toate celelalte. Totuși, pentru a ajunge la asta nu vor fi suficiente câteva fabrici mici: sunt necesare instrumente, minerale, tehnici de preparare, unitate de intenții și mulți bani, foarte mulți bani. Iată la ce va servi acea treime din câștig pe care o va gestiona societatea pe care o conduc. Tu nu riști nimic, o mizerabilă investiție inițială pentru un laborator, apoi...

Negustorul se ridică și-și aruncă privirea peste oraș prin perdelele care protejau camera de soare.

— Astronavele nu înseamnă numai bogăție, ci și putere, iar noi suntem oameni cu un nume unic... Crezi că nobilii ne vor lăsa să le construim?

— Suntem, întâi de toate, comercianți, îi amintii eu liniștit. Nu politicieni; pe deasupra, societatea Krack își va avea sediul departe de ghearele oricui ar vrea să ne amenințe. Dacă am fi mai mulți, am reprezenta ceva mai mult decât niște simpli oameni de afaceri, am putea condiționa viața a milioane de persoane! Am purta oriunde liniște și bunăstare, pentru toți cei care ar fi aliații noștri: nobili sau plebei. Gândește-te la asta, Leviatang, astăzi ascultă vocea istoriei! A fi surd acum înseamnă a fi exclus din afacerea care deja a strâns laolaltă vreo câteva zeci din cei asemenea nouă. Tăcui, mulțumind în gând Eternului care-mi pregătise discursul.

Negustorul rămase o clipă gânditor, apoi confirmă.

— Bine, Growman, m-ai convins! Dar acum gata, să nu mai vorbim despre afaceri, vino să-mi cunoști fiicele; sunt așa de rari musafirii încât fetele mele m-ar spinteca dacă nu le-aș permite să te întâlnească. Vom întocmi mai târziu un contract.

— Accept cu plăcere, spusei. Dar să nu mă iei drept mojić dacă nu voi zăbovi: trebuie să-i prind din urmă pe servitorii mei și să-i duc în locul pe care mi-l vei indica.

— Nu va dura mult, promise el.

Leșii din casa lui Leviatang abia în ziua următoare, abia ținându-mă pe picioare, cu capul greu, iar în buzunar cu o copie a acordului care stabilea că negustorul primea jumătate din câștig, iar cealaltă jumătate se împărțea între mine și societate.

— Codoș blestemat! reușii eu să îngaim după ce mersei o bună bucată de vreme prin aerul răcoros al dimineții. Astea nu erau fiice... ăsta ține un bordel în casa lui... mi-au dat să beau...

Cei doi Eterni care mă însoțeau mă sprijineau îngrijorați în timp se mă împiedicam pentru a nu știu câta oară.

— Profitul trebuia să fie împărțit în trei! blestemăi. Dar ei nu înțeleseseră: afacerile nu intrau în sfera lor de interes. O lăsați baltă; nu era prima dată când mă înșelau sau, cel puțin, credeau că au făcut-o.

Ajunserăm în locul de recuperare cu multe ceasuri întârziere față de ora stabilită. Giò-giò, văzându-mă, își clătină căpățâna cea groasă și rotundă:

— Te-ai îmbătat, șefule? mă întrebă el muștrându-mă din priviri. Evident, nu aștepta nici un răspuns.

— Stone e gata? întrebai la rândul meu. Cu gesturi egale îmi scosei tunică de negustor și mă înfășurai într-o manta albă cu marginile roșii. Dintre diferitele lucruri pe care trebuia să le fac, acesta era cel mai neplăcut.

— Aveți aici textul discursului, domnule condotier, murmură tânărul dându-mi un pergament. Pasajele mai importante sunt subliniate.

— Bine, confirmă eu, acum poți pleca.

Ajunsei lângă blocul de piatră tolănit pe iarbă și sării pe el. Acesta sfârâi așa cum făcea totdeauna când eram aproape de el și – fără să-i explic nimic – se ridică de la sol.

— Dar cum își dă seama încotro trebuie să meargă? întrebă Giò-giò.

— Întreabă-l pe el, râsei batjocoritor.

— Asistența se află dincolo de deal, îmi arată unul dintre însoțitori.

Mă instalai cum putui mai bine pe aspra suprafață a pietrei crăpate și bombănii dând un fel de ordin, mai mult ca să am ce face. Stone nici nu așteptă să termin și se ridică rapid în aerul cald al zilei; când fu la cota de o mie de metri țâșni spre orizont, riscând, la fiecare schimbare neașteptată a traseului, să mă piardă. Puțin după aceea reveni cu un larg ocol la locul de plecare, trecu pe deasupra lui, se opri cu balansări ușoare între coastele a două coline, într-un loc înțesat cu plăcile de marmură ale unui cimitir. Vreo cincizeci de chipuri scofâlcite își ridicară ochii spre mine.

— Profetul! strigă o voce, și curând numele meu era pe toate buzele.

Deschisei larg brațele ca și cum aș fi fost cuprins de inspirație.

— Dumnezeu este unul singur, și toți sunt cuprinși în Dumnezeu! declamai.

Ar fi trebuit să citesc predica pregătită de experții în teologie de pe Arcă, însă nici unul dintre ei nu înțelese cum anume trebuie să fie tratată gloata asta anonimă: oameni simpli, fără pretenții, care aveau nevoie de senzații tari. Iar eu nu aveam nici un chef să mă implic în Misiune.

— Acum, în sfârșit, puteți auzi cuvintele Profetului, care sunt ale lui Dumnezeu. Discipolii mei preferați v-au vindecat de boala care vă întuneca mințile și vă distrugea trupurile; acum sunteți purificați și puteți primi mesajul de salvare. Dar orice binefacere spirituală sau materială trebuie să fie meritată, îngrijită și înprospătată zi de zi, prin *muncă* și meditație...

Întâlnii privirea perplexă a Eternilor prezenți; probabil că ceea ce spuneam eu nu se prea potrivea cu ceea ce așteptau ei de la mine. Îi răsplății cu un surâs patern.

— Vă veți prezenta la negustorul Leviatang și veți spune că faceți parte din societatea Krack. Discipolii, frații celor care v-au îngrijit, vor fi tot timpul cu voi și vă vor explica ce aveți de făcut. Comportați-vă în așa fel încât să fiți demni de încrederea mea și amintiți-vă că puteți fugi de ochii oamenilor, dar

nu de ochii lui Dumnezeu sau de ochii Profetului său!...

O râgâială neprevăzută mă întrerupse, iar intervalul fu suficient să se iste niște murmure.

— Ascultă, o, Profetule! strigă o voce din mulțime. Mesajul cărei divinități se face auzit prin tine? Al Străbunilor, al Luminii din Mir, sau al Lunii Roșii?

— Dumnezeul meu și al vostru este totuna cu Universul! le declarai eu întorcându-mă la discursul pregătit. Numele nu are nici o importantă, contează numai spiritul în care trebuie să credeți!

Stone, sub mine, începu să vibreze cu nervozitate. Însemna că se hotărâse cu de la sine voie să se miște.

— Acum mergeți, fiilor, prezentați-vă la Leviatang și lucrați în sfânta pace! Veți beneficia gratuit de masă și casă, și o zi din cinci... nu, una din zece, pentru odihnă și rugăciuni. Eu vă binecuvântez...

Pietroiul se înălță cu mare viteză și zbură departe, abia lăsându-mi timp să mă lipesc de el și să mă apuc de puținele colțuri pe care mi le oferea. Nu era cazul să mă îngrijorez, avea des obiceiul, blestematul ăsta, să cocheteze plimbându-se la mare înălțime, dar apoi se întorcea liniștit pe Arcă (el o găsea întotdeauna), iar eu nu sufeream decât puțin de frig.

Îl lăsa să procedeze cum știa el. Eram prea satisfăcut ca să mai pot înjura. Aveam muntele meu de aur, și acum știam și cum să-l exploatez. Negustorii cei mai de seamă ai Galaxiei munceau cu frenezie, iar bogăția mea și a lor creștea mereu; poate câte unul mă mai înșela puțin la procente, dar nimeni n-ar fi fost în stare să ducă de unul singur cu sine întregul munte de aur. Poate că venise timpul să înrolez bande, să creez o putere în numele draisterilor și să închei în felul acesta socotelile cu Hilena. Și la urmă de tot, indiferent cum s-ar fi terminat această aventură, mi-ar mai fi rămas suficientă avere ca să mă pot gândi în tihnă la Growman. Da, tatăl meu putea să se simtă mândru de mine, indiferent unde s-ar fi aflat.

Surâsei și, încet-încet, așipii pe suprafața calduță a lui Stone; putea să hoinărească oriunde avea chef, eram în toane bune ca să-l pot înțelege și să-l tolerez...

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

Un oraș, un cavaler și o fantasmă

De când îmi începusem afacerea, Arca forfotea de activitate; aproape toți părăsiseră celulele de suspensie și în tot orașul-astronavă nu exista nici o cameră goală. Eternii lucrau cu frenezie pentru pregătirea diferitelor grupuri de misionari care trebuiau să coboare printre sălbatici. Fiecare avea o sarcină de îndeplinit, un program de respectat, un sacrificiu de împlinit (în afară de înțelepți, care dispăruseră în mod misterios). Singurii care nu făceau nimic erau Osne, pitulat cine știe pe unde, și Hilena care se consuma așteptând cu nerăbdare să se răzbune. Rimmel și Giò-giò, în schimb, se făceau luntre și punte numai să mă ajute cu ceva. Glorinna, la rândul ei, mă susținea făcând permanent legătura între mine și restul comunității. Nimeni nu mișca un deget fără să-l anunțe pe condotier. Iar condotierul începuse să fie nițel obosit.

— Ce-i asta? întrebai eu arătând hârtia plină de numere pe care mi-o înmânaseră.

— O statistică în legătură cu răspândirea drogului larba Transei, îmi explică un Etern cu o mină veselă.

— S-a făcut un recensământ al persoanelor intoxicate de pe planetele vizitate, interveni Glorinna; calculele dezvăluie o neliniștitoare legătură între prezența Ierbii Transei și aceea a glenicșilor. Acolo unde au ajuns glenicșii procentul drogaților a sporit cu trei sute la sută.

— Nu este un fenomen întâmplător, urmă celălalt Etern. Într-un anume fel, glenicșii, sau trupele de sub comanda lor, se dovedesc a fi purtătoare de semințe; nu știu cum de este posibil, dar așa se întâmplă; pe deasupra, am strâns mărturii ale intoxicațiilor care susțin că au fost constrânși să mestece rămurele de larba Transei.

— Bine, bine..., îl întrerupsei cu un suspin. Asta înseamnă că de acum încolo ne vom îngriji mai ales de planetele ocupate de Cometa Neagră; voi veți găsi mai multe suflete de salvat, iar eu mai multe mâini de lucru disponibile pentru afacerile mele.

— Și în privința aceasta ar mai fi o problemă. Am dori să te porți altfel când te arăți oamenilor ca Profet. Cu discursurile tale, cam trase de păr, ești pe punctul de a instaura o religie nu tocmai adecvată scopurile urmărite de noi.

— Este numai o chestiune de timp, îi promisei. Imediat ce societatea Krack va deveni suficient de puternică, și Profetul își va schimba complet stilul, până atunci puteți încerca să găsiți un Etern care să-mi semene și să mă poată înlocui; eu nu mai am forța să fac totul de unul singur, sunt istovit.

Femeia mă țintui cu ochii săi adânci, făcându-mă să mă simt încurcat.

— Scuză-mă, condotiere, că revin la ce-am vorbit mai înainte, dar ești sigur că te afli pe calea cea bună? Bogăția asta fără măsură pe care o strângi... știu că nu e pentru tine, dar este, totuși, o pacoste, servește pentru o răzbunare personală. Misiunea noastră...

Îi zâmbii.

— Îmi zici condotier numai când vrei să-mi faci vreun reproș, protestai. Dar vom lămuri altă dată și acest aspect. Acum plec, Profetul este așteptat; fă în așa fel încât să ne vedem la noapte, și vom vorbi despre toate în liniște.

— Nu, atâta vreme cât asta o îngrijorează pe Milena. Și ea are nevoie de tine!

Bodogăniile ceva nedeslușite; cele două femei se eliminau una pe alta, iar eu continuam să dorm singur. Nu era deloc plăcut. Iritat, îi chemai cu un semn pe Giò-giò și pe Rimmel care mă ajutau să mă îmbrac în tunica Profetului, apoi mă îndreptai spre colivia lui Stone.

Predicam în fața unei supuse mulțimi de circa o mie sau două mii de persoane; era ceva impresionant: toate acele chipuri radioase ațintite spre mine, magica atmosferă de salvare, totala adeziune la cuvintele mele... Pentru o clipă încercai plăcuta beție a puterii, a divinității: mă entuziasmai și abia la urmă le arătai unde să se ducă pentru a înainta pe calea desăvârșirii. Mă îndepărtai de locul adunării în cântecele și binecuvântările masei de oameni; mă simțeam ceva mai presus decât un om. Pe de altă parte, chiar Eternii, cu toată știința lor, vedeau în mine condotierul, ghidul absolut...

Îl lăsați pe Stone să-și facă binecunoscutele mișcări gratuite și savurai cu lăcomie senzația de superioritate care sporea în mine, până ce mușcăturile reci ale vântului mă obligară să fiu atent la ce era în jur.

Sub mine se desfășurau piscurile ascuțite ale unui lanț muntos.

— Stone, blestematule! urlai. Unde mă duci?

Dar Stone nu se sinchisi și continuă să zboare iute printre vârfurile înzăpezite și prin vălmășagul de nori închiși.

— Îngheț, îl rugai. De ce uneori mă ascuți, iar alteori nu?

Era inutil să aștept răspuns de la o piatră; mă chircii pe suprafața aspră și râsei de gândurile de mărire în care mă cufundasem cu o clipă mai devreme. Nu eram o divinitate! Eram doar un sărman nenorocit prins în gheare de-o absurditate a naturii! Indiferent care ar fi Dumnezeu pe care l-am jignit, sunt gata să mă căiesc – mă jurai. Voi construi un templu, da, un templu de marmură... dar, pentru Dumnezeu, vreau să mă întorc pe Arcă.

Întunericul din nori se desfăcu sub îmbrățișarea orbitoare a soarelui, gerul dispăru și începui să transpir. Dedesubt se întindea un deșert crăpat, apoi fu rândul câmpiilor, al pădurilor, imense păduri verzi, și, în sfârșit, într-un luminiș înconjurat de arbori, se ivi un oraș sau, oricum, ceva care semăna a oraș. Stilul arhitectonic îmi era complet necunoscut, nu-mi amintea nici de antichitate, nici de noile și rarele construcții. Din înălțime se vedea un șir de

piramide de pământ negru, în trepte, dominate de turnuri înalte cu ziduri rotunjite. Pe terasele construcțiilor se înșirau copaci stranii și două trunchiuri fără ramuri. Fiecare piramidă era legată de celelalte prin ziduri de racord între perimetrele exterioare. Peste tot străluceau la soare mari heleșteie pline cu apă limpede. Mai mult decât un oraș, părea o enormă grădină: dar unde erau florile?

Într-o piață izolată se aflau astronave burtoase, asemănătoare cu aceea care ne purtase departe de Ramook, iar pe străzi (trebuie să fi fost străzi pasarelele care legau diferite fortificații) se mișcau lent unele ființe, strânse în grupuri asemănătoare turmelor de oi. Priveam scena din înălțime, ezitând între curiozitate și o vagă senzație de teamă. Stone se zdruncină, așezându-se pe marginea unei terase unde mai întârziu câțiva indivizi. La apariția mea se întoarseră să mă privească, și mă pomenii în fața capetelor înformale ale oamenilor fără chip.

Pietroiul rămase nemișcat; nu-mi rămânea altceva de făcut decât să înfrunt cu seninătate orice s-ar fi întâmplat. Nefiind înarmat, mă gândii să mă folosesc de armele Profetului.

— Eu vă aduc mesajul de eliberare și de salvare! declarai pompos, deschizând larg brațele.

În acel moment mi-am amintit că planeta avea puține orașe și credeam că le vizitasem pe toate. Ridicai din umeri și-mi intrai din nou în rol.

— Așa cum stelele fac parte din univers, tot așa mințile voastre fac parte din Absolutul înțeles ca divinitate. Ascultați vocea celui care vă va conduce pe calea desăvârșirii, ascultați-l pe Profet.

Oamenii fără chip rămaseră încă o clipă, neștiind ce să facă, apoi începură să se retragă, iar – în cele din urmă – fugiră.

— Nu vă temeți! insistai eu, vestea mea este cea pe care o așteptați de secole. Dumnezeu vrea...

Un zgomot îndepărtat îmi atrase atenția. Scrutai cerul și observai o formă argintie coborând spre mine. Nu îi intuii natura: era prea mică pentru o aeronavă, și avea un ac în prelungirea botului ascuțit; nu-mi plăcea deloc felul în care îmi țintea pieptul. Lăsaî dracului modestia și începui să alerg de-a lungul terasei piramidei. Pământul, unde mă găseam cu o clipă înainte, explodează într-un vârtej de fragmente fierbinți și simții în spinare mușcătura dureroasă a unor schije.

— Stone! invocai zadarnic. Mânca-te-ar iadul... Stone!

Aruncai tunica pentru că mă împiedica în mișcări și fugii iute în direcția unei deschideri care se vedea în zidul de lângă mine. Dispozitivul mă urmări zbârnâind, și vedeam cu coada ochiului cum câștiga teren. Cu un geamăt, mă aruncai printr-un fel de fereastră ovală, izbindu-mă de partea cealaltă de o grămadă de țevi metalice. Instinctiv, prinsei una lungă de doi metri și continuai să alerg. Trecui printr-o ușă deschisă și mă ascunsei după ea; nu puteam scăpa

la infinit.

Obiectul zburător sosi imediat după aceea; nu pierdui timpul să-l studiez; cu amândouă mâinile îl izbii cu sete, iar acesta tuși, emise o ceață albăstruie și se turti de zidul din față. Când explodează, eram deja departe. Suspinai și privii în jur. Deasupra mea o scară ducea în lente spirale spre vârful unui turn. Nu mă lăsai împins de veleități de explorator și hotărâi să mă întorc: Stone mă băgase în acest bucluc, tot el trebuia să mă salveze!

Mersei de-a lungul coridoarelor reci de pe ale căror ziduri se scurgeau șiroaie de apă murdară. Eram cuprins de panică, fiind convins că sunt pierdut. În cele din urmă ieșii în lumina soarelui și mă grăbii să ajung pe o fortificație. În jur era multă lume, de aceea mă ascunsei după o clădire.

Nimeni nu mă observă și avusei, astfel, posibilitatea să-i cercetez cu atenție. Recunoscui oameni fără chip și consumatori de droguri în ultimul stadiu care, legănându-se cu mare greutate, se târau pe o pasarelă. La un moment dat, primul om din rând se desprinse apropiindu-se de o groapă proaspăt săpată; doi oameni fără chip veniră lângă el, îl prinseră și-l aruncară în groapă cu capul în jos. Umplură apoi cu pământ golul rămas, iar din sărmanul om nu mai rămaseră afară decât picioarele care se zbăteau din ce în ce mai slab. Mă cutremurai înțelegând ce erau de fapt arborii ciudați pe care-i văzusem din înaltul cerului. Nu mă putui abține.

— Blestemaților! urlai, ieșind din ascunzătoare. Eliberați-i pe acești nenorociți!

Înainte de a auzi zumzăitul care se apropia, începusem să mă căiesc pentru gestul meu necugetat.

Oameni fără chip își continuă opera, iar eu începui să alerg din nou, urmărit de niște aparate argintii. Dar de data aceasta nu mai eram singur. Stone apăruse repede din spatele unui turn și interceptă micuțele astronave. Nu recurse la tactici viclene, ci se aruncă direct asupra lor și le izbi fără prea multă grație. Urmă o sarabandă de explozii și o ploaie de fragmente metalice. Mă bucurai de cele întâmplare și, puțin după aceea, blocul de piatră se așeză alături de mine cu un zumzait plin de satisfacție. Amânai pentru mai târziu explicațiile, sării pe el lăsând în urmă cât mai repede ciudatul oraș cu oribilele sale ritualuri de înmormântare.

Nu mă simții în siguranță până când, mult mai târziu, pusei din nou piciorul pe Arcă.

— Șefule, unde ai dispărut? întrebă Giò-giò care mă aștepta răbdător în sala de aterizare. Unde ți-ai lăsat tunică? De ce sângerezi?

Probabil că prea multe întrebări îi răvășiseră minusculele minte, și de asta nu zise nimic când mă îndepărtai fără să-i răspund. Făcui vreo câțiva pași pe caldul covor din încăpere și privii chiorâș spre blocul de piatră pe care câțiva Eterni îl împingeau în colivia sa.

— Stone, mi-o vei plăti! șuierai în timp ce cădeam epuizat la pământ.

Zăcui la pat doua zile; un adevărat lux, având în vedere ritmul de lucru care îmi era impus. Dar nimeni nu îndrăzni să se îndoiască de faptul că, într-adevăr, mă simţeam rău. Până când făcui ce făcui şi reuşii să rămân între patru ochi cu Glorinna; atunci, ca pacient, nu mai avusei crezare.

— Am căutat oraşul acela - murmură mastera îndepărtându-se de mine - dar nu l-am găsit.

Nu despre asta aş fi vrut să vorbesc, însă vestea mă preocupă:

— Ce vrei să spui? Că am inventat totul? Chiar şi rănilile?

Ea surâse înţelegătoare.

— Fii calm, nimeni nu se îndoieşte de cuvintele tale, spun numai că acel oraş nu mai există. Zona pe care ne-ai indicat-o n-a fost niciodată locuită, iar vegetaţia este aşa de deasă încât face imposibilă o cercetare care să dea rezultate. Savanţii şi-au intensificat cercetările în legătură cu larba Transei: până acum o priviseră numai din punct de vedere terapeutic, dar dezvăluirile tale o pun într-o lumină nouă.

— Crezi că poate fi vreo legătură între acel oraş, oamenii fără chip şi larba Transei? întrebai.

— Este foarte probabil, admise Glorinna. Din fericire tu te simţi bine şi trebuie să-ţi iei în primire postul cât mai repede cu putinţă. Se întâmplă multe lucruri ciudate acolo unde ajung glenicşii. Unii dintre fraţii noştri au fost ucişi.

— Îmi pare rău.

— Ne-am pregătit secole întregi pentru martiriu, îmi aminti ea. Nici un sacrificiu nu mi se pare prea mare dacă Misiunea continuă. Acum trebuie să ne concentrăm eforturile pentru înălţarea laboratoarelor şi fabricarea cărţilor; nu vom realiza nimic durabil dacă nu vom învinge ignoranţa. Iar tu devii din ce în ce mai indispensabil. Astăzi, negustorul Minareo din Honey Bay, un om care controlează comerţul pe un întreg sistem, doreşte să te vadă; nu-l putem refuza.

— Ne-am mai întâlnit acum zece zile, ce mai vrea?

Un clopoţel mi se auzi în creier; mirosea a încurcătură.

— Vei descoperi singur, condotiery, noi te vom proteja cum vom putea mai bine!

Percepui o nuanţă deosebită în vocea femeii, un ton imperativ care contrasta cu blândeţea Eternilor; pe moment chiar mă îndoii de adevărata mea putere, dar numai o clipă mai târziu, Glorinna îşi recăştigase blândeţea.

Bătrânul oraş se înălţa spre cer ca o enormă ciupercă de metal; un singur

picioar, cu diametrul de două sute de metri și ceva, susținea platforma dreptunghiulară pe care se desfășura întreaga metropolă; palate de cristal aliniate după mărime și închizând între ele un spațiu destinat aterizării astronavelor. Totuși, de secole nu mai veneau navele spațiale, iar locuitorii, pe măsură ce se stricau ascensoarele, au plecat pe jos din orașul antic și au construit un altul nou sub platformă. Nici urmă de cristale, de forme aerodinamice, de acoperișuri, pentru că platforma era suficient de bine construită ca să-i apere de orice capriciu al naturii pe kilometri întregi. Să stai acolo jos, totuși, nu mi se părea deloc plăcut. Era suficient să ridici ochii și răsărea, dincolo de contururile pătrate ale pereților, imensitatea apăsătoare a metropolei antice.

— Dacă se va prăbuși? Îl întrebai instinctiv pe servitorul lui Minareo care mă conducea spre camera unde se afla stăpânul său.

Acesta nu-și ascunse nemulțumirea.

— Era tot așa și pe vremea când bunicul meu lucra în această casă, răspunse el. Și va mai fi tot așa încă multă vreme.

Nu obiectai. Totuși, mi se păru că observ în coloana care susținea baza orașului un ușor tremur și că aud un scârțâit sinistru de metal supus răsucirii. Dar poate că era numai vântul care sufla cu putere.

— Prietene Growman, mă simt nespuns de fericit că te văd!

Îi zâmbii în treacăt negustorului, un om subțirel, împodobit cu veșminte de lână aspră (nu-mi pot explica de ce toți marii satrapi ai comerțului erau fie prea grași, fie prea slabi). Ne îmbrățișarăm, dar nu putui să evit o clipă de ezitare. De ce m-a căutat din nou? Ascundea, bineînțeles, o capcană, dar nu-l puteam refuza pe posesorul unei flote (de astronave), al unui magazin subteran ticsit până la refuz cu obiecte antice, și care se servea de un generator de energie cum foarte puțini aveau pentru a-și ilumina propria locuință. Dacă n-ar fi fost monstruoșitatea aceea arhitectonică ce se legăna deasupra capului, m-aș fi simțit măgulit de această întrevvedere.

— Încă n-ai oferit nimic oaspetelui meu? observă bogătașul pe un ton de reproș adresat servitorului său.

— Politețea ta întrece orice așteptare - intervenii eu —, dar am fost nevoit să refuz; tocmai în acest moment țin post, după învățătura Profetului.

Era una din tehnicile prin care refuzam să servesc diferitele băuturi oferite, pentru a-mi păstra luciditatea atât de necesară în afaceri.

— Cunoscut puține despre Profet, zâmbi negustorul foarte mirat. Dar credința ta îți face cinste.

În cele din urmă se așeză pe un scăunel încrustat cu măiestrie și se încruntă la chip, ceea ce însemna că se terminase cu politețea. Într-o clipă, servitorul dispăru. Trebuia să fie vorba de ceva foarte serios. Mă așezai și eu, în timp ce o nouă rafală legăna încă o dată platforma.

— Ai fost om de cuvânt, Growman, începu negustorul încrucișându-și

măinile încărcate de inele. Maiștrii și muncitorii tăi au început să producă în timpul și în felul în care am stabilit; oameni ciudați, ca să fiu sincer...

— Muncitori cinstiți, subliniai.

El confirmă, jucându-se indiferent cu vreo câteva piese de aur din colierul care-i înconjură gâtul.

— Câteodată mă întreb ce mă împiedică să-i corup și să-i determin să-mi dezvăluie secretele lor. Aș putea, în felul acesta, să încasez eu procentele destinate ție și societății... Cum... cum zici că se numește?

— Krack, răspunsei.

Știam prea bine că Eternii nu erau coruptibili, și în mod sigur o știa și Minareo.

— Eu am încredere în persoanele bogate și inteligente, adăugai. Pe deasupra, mai știu că societatea căreia îi aparținem garantează mai mult decât un simplu câștig de moment.

— Da, este adevărat, admise negustorul. Am mai mulți informatori, și toți mi-au confirmat că te bucuri de încrederea celor mai buni oameni de afaceri din Galaxie.

— Nu chiar a tuturor, dar aproape – îl corectai eu făcând pe modestul.

— Cine lucrează cu tine de mai mult timp a realizat deja profituri exorbitante; forma de cooperare pe care ai stabilit-o, Societatea... nu contează; ceva de neimaginat, cu toate astea, funcționează. Permite să investești bogății în sectoare unde, de unul singur, nu te poți încumeta decât cu mari riscuri. Mi-ai promis până și construcția unui laborator în măsură să construiască astronave; nu s-a mai auzit așa ceva din antichitate. Cunoști cumva niște vrăjitori foarte puternici?

— Nici o vrăjitorie din lume n-ar fi în stare să facă astronave care să zboare – replicai eu —, altfel, cu atâția magicieni care se află în jur, n-ar mai exista nici o problemă cu transportul mărfurilor de pe o planetă pe alta. Cred, în schimb, că o pot face persoane instruite în știința trecutului, artizani îndemânatici, și mari resurse economice.

— E drept, conveni Minareo.

Pentru o clipă rămase cu gura căscată urmărind vibrațiile orașului suspendat; nu eram singurul neliniștit.

— Chiar dacă aceiași maeștri ar putea construi obiecte mai mici și mai rentabile...

— De exemplu? întrebai.

— De exemplu, arme.

Iată unde voia să ajungă. Mai devreme sau mai târziu era de așteptat. Încremenirăm în liniște o bună bucată de vreme. În sfârșit, bogătașul se posomori și adăugă:

— Îmi închipui că ai auzit deja vorbindu-se despre glenicși – simții o strângere de inimă —, se pare că mania lor de a cuceri i-a împins să-și facă

dușmani pe cei mai mulți dintre puternicii Galaxiei; de la emiratele australe la voievodatele de la graniță, tocmai se urzește o alianță pentru a-i zdrobi pe nobilii din Ramook. Se pare, precizez, se pare, că această formație, un eveniment unic în istoria omenirii, ar avea mari șanse să câștige... Se întrerupse ca și cum ar fi așteptat o intervenție din partea mea, care nu mai venea. Ei suspină și-și continuă discursul.

— Cât de curând vom avea un război diferit de celelalte. Vremurile se schimbă și trebuie să fim pregătiți, continuă negustorul. Se vor înfrunta armate enorme, sute și sute de bande, și se știe că armele lăsate de Străbuni au devenit, între timp, din ce în ce mai rare și mai costisitoare. Vor fi necesare spade și energie, tunuri, puști, drapele, platoșe pentru a înarma atâta lume... Mă gândeam că dacă învățații tăi sunt capabil să fabrice dispozitive atât de complexe...

— Armele nu fac parte din afacerea pe care o tratăm, i-o tăiai eu scurt.

Negustorul se strădui să lase impresia că n-a auzit.

— Glenicșii au acum zilele numărate, în timp ce Coaliția, acesta este numele alianței, ar plăti bine orice tip de armă furnizată; s-ar putea câștiga repede o avere întreagă și – pe deasupra – ne-am putea bucura și de sprijinul învingătorilor.

Îmi plângea inima, gândindu-mă la ocazia care mi se oferea, dar nici un Etern n-ar fi colaborat vreodată să producă instrumente care pot provoca moartea. Blestemai etica lor prostească și căutai cuvinte potrivite pentru a justifica refuzul.

— Eu nu am nimic împotriva Coaliției, nici împotriva glenicșilor, și le voi vinde și unora și altora cărți, țesături, generatoare termice și, mâine-poimâine, chiar astronave, dar nu voi alimenta în nici un fel nebunia omului care își ucide semenii. Un negustor, apoi, are nevoie de pace ca să poată vinde în liniște și în siguranță, în timp ce războiul înseamnă lipsă de bani, planete depopulate, taxe și impozite la nesfârșit. Te asigur, prietene, că este greu să faci afaceri cu unul care are spada în mână, chiar dacă tu ești acela care i-ai vândut-o.

— Argumentele sunt ireproșabile, domnule, demne de epoca de aur și de bunăstare!

Nu vorbise bogătașul, și de aceea sării în picioare alarmat.

— Cine-i acolo? murmurai.

O draperie fu dată la o parte și un om viguros, cam de treizeci de ani, cu un chip vesel și curat, cu o subțire beretă pe cap, își făcu apariția. Surâdea și – instinctiv – îl găsi simpatice. Înaintă spre mine cu dezinvoltură, ca și cum am fi fost prieteni de când lumea, și abia atunci zării o broderie galbenă pe pieptul său...

— Îți cer iertare cu umilință, Growman – se scuză Minareo, făcând o reverență. Inocenta viclenie a propunerii mele n-a avut alt scop decât să verifice dacă persoana pe care trebuia s-o întâlnesc este cea adevărată. Dacă-

mi permiți, am onoarea să te prezint lui Tfeo Glenix, noul domn din Honey Bay, care mă onorează cu prietenia sa.

— O prietenie care nu te împiedică să-mi vinzi obiecte la un preț de adevărat cămătar, adăugă nobilul făcându-mi cu ochiul.

— Spiritul lui Whadulal mi-e martor, o, stăpânul meu! protestă celălalt, prefăcându-se scandalizat. Tu știi că pentru tine mi-aș da brațul drept... dar banii de argint nu au inimă.

Abia reușii să urmăresc această trăncăneală cu iz polemic; eram în fata unui dușman pe care-l uram, în fața unui glenix, dar nu simțeam absolut nimic. Cum de era posibil? Dacă Hilena ar fi fost aici... Încercai să-mi amintesc întâlnirea cu Hirar, primul glenix cunoscut de mine; voiam să-mi redobândesc furia, ura de odinioară, în schimb, nu simțeam nimic. În acest timp Tfeo mă privea cu un aer viclean, ca și cum s-ar fi străduit să-mi citească gândurile. Nu părea deloc să fie unul dintre acei nobili plini de îngâmfare și aroganță, îmbrăcămintea sa răspundea mai mult unor exigente practice decât ornamentale. Dacă n-ar fi fost acea cometă galbenă brodată pe piept, ar fi putut fi considerat un burghez, un șef de bandă...

— Cuvintele dumneavoastră scot în relief o minte inteligentă, domnule Growman, ca, de altfel, și activitatea dumneavoastră comercială – spuse el invitându-mă să iau loc alături. Ați deschis multe laboratoare pe planetele controlate de familia mea: nu puteam să nu mă interesez de o persoană atât de întreprinzătoare și genială. Voiam să vă cunosc, iată de ce am cerut prietenului nostru comun să ne înlesnească o întrevvedere.

Mă pomenii confirmând, fascinat de nobil.

— La început credeam că sunteți un agent al adversarilor noștri, dar acum m-am convins că nu este așa. Și nu mă pot abține să nu vă admir: reușiți în acest moment să refaceți o țesătură socială care leagă unele de altele lumile din Galaxie; este ceva ce amintește de epoca de aur în care, după legende, toți oamenii erau înfrățiți prin bunăstare și cultură.

Încercai să neg, dar el insistă, sprijinindu-și cu un gest natural o mână pe umărul meu (nici un nobil n-ar fi atins vreodată pe cineva de rang inferior).

— Ați înlesnit difuzarea cărților care conțin difuzarea înțelepciunii antice, tocmai reactivați producția obiectelor care de secole nu se mai folosesc, și vă propuneți chiar să uniți eforturile economice de pe numeroase planete în ideea de a construi astronave: un proiect grandios care ar putea să deschidă pentru umanitate un mâine deosebit.

— Prea multe complimente, domnule, mă confundați – murmurai încurcat. Sunt doar un negustor cu mulți prieteni.

El nu mă lăsă să continui.

— Ceea ce faceți depășește cadrul unei simple activități comerciale, observă el. Altfel nu s-ar explica răspândirea religiei Profetului în aceleași lumi unde ajungeți voi; este cumva vreun prieten de-al dumneavoastră acest om

atât de adulat de lume?

Simții pe neașteptate cum mă fulgeră frigul pe șira spinării.

— Nu am un asemenea privilegiu – mă grăbii să-i răspund —; totuși, cred că-l cunosc bine... Are mari puteri și, pe deasupra, e plin de virtuți însemnate.

— Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc, suspină Tfeo. Chiar dacă eu consider că religiile și miniștrii lor se află prea departe de lucrurile pământești, sau prea falși și ipocriți ca să fie luați în seamă...

Se întrerupse, apoi adăugă:

— Gazda noastră, Minareo, nu este la înălțimea faimei de care se bucură.

— Străbunii îmi sunt martori! protestă acesta. Cum aș fi putut întrerupe plăcerea noastră de a tăifăsuși? Pariez că înainte de a se face seară domnul meu va dori să ne recite una din poeziile sale răsuflăte. Dar îmi iau revanșa pentru întârziere; veniți, am pregătit pentru voi un banchet după toate regulile artei.

Așa se și întâmplă. Mâncărăm, băurăm și ne bucurăm reciproc de plăcerea conversației. Vorbim despre artă, despre magie, despre femei, și-l găsim pe nobilul glenix mult mai simpatic și cordial față de cât mi se păruse inițial. Știa să ne întrețină, indiferent de subiect, știa să râdă și să ne facă să râdem, prietenos și elegant.

Spre sfârșitul cinei se lasă pe spate în fotoliul său din capul mesei și ne ceru să-l ascultăm. Observai că scoase din buzunarul hainei un mic volum.

— Prietene Growman – spuse el – realitatea în care trăiesc este sfâșiată de violențe și urâciuni nedemne de oameni, indiferent că sunt nobili sau plebei; dar este realitatea mea și nu pot să mă sustrag. În această lume cenușie, totuși, datorită ție, am găsit curajul de a crede în viitor. Glenicșii vor dispărea și ei, se va schimba culoarea stindardelor, alții se vor încăiera pentru a împărți între ei acest univers mizerabil, dar ceea ce este scris în această carte o să rămână. Este vorba de "Cântecul Stelelor", o operă antică, deosebit de valoroasă, din care s-au pierdut mai multe capitole. Din paginile sale țâșnește la suprafață spiritul neîmblânzit al civilizației care a împins omul timp de milenii să cucerească spațiul cosmic. Este o operă măreață, unică, și, datorită ție, am putut s-o citesc și să-mi hrănesc spiritul cu mesajul ei.

Îmi oferi textul și, în timp ce mă apropiam să-l iau, se aplecă spre mine și – cu naturalețe – îmi înfipse în tunică o broșă de sidef ale cărei vârfuri de un negru sclipitor formau o stea strălucitoare.

— Cu autoritatea pe care mi-a acordat-o Marele Tată al glenicșilor, eu te investesc cu titlul de cavaler al Cometei Negre declară el.

— Domnule, dar nu sunt demn...

Tfeo mă întrerupse cu un gest.

— Nu domnule, Growman, ci prietene; acum faci parte din categoria oamenilor cu două nume, poți să porți spada la vedere, fără să mai fii nevoit să o ții ascunsă. Cine te jignește pe tine, jignește toată familia glenicșilor! Oricum,

până nu vei depune jurământul de credință în fața Marelui Tată nu vei fi obligat să te lupți pentru noi, și rămâi încă liber să-ți duci mai departe afacerile după sănătoasele principii pe care le ai.

Nu știi ce să răspund, îl privii uluit și în ochii săi nu întrezării nici o urmă de falsitate, ci numai o reală admirație.

— Glorie lui Growman, cavaler al Cometei!

Minareo ridică paharul în sănătatea mea, iar eu mă făcui roșu ca focul. Primul lucru care-mi trecu prin cap fu acela că, în virtutea promisiunii făcute Hilenei, ar fi trebuit să mă sinucid, acum când devenisem un glenix. Mi se părea, totuși, mult mai absurdă ipoteza de a mă răzbuna pe oameni pe care nu-i cunoșteam, doar de dragul unuia pe care-l consideram prieten.

Tfeo, dând dovadă că este bine educat, lăsă să se scurgă în liniște minutele care urmară, apoi ridică potirul pentru un nou toast.

— Fie ca războiul să se termine cât mai repede cu putință și să ne rămână timp doar pentru a fi fericiți!

Mi se păru că simt o notă de tristețe în aceste cuvinte și încercai să-l consolez.

— Casa ta este puternică, vei avea mari posibilități să te umpli de glorie.

Nobilul clătină din cap.

— Tu ești norocos, Growman, chiar dacă ceea ce faci te apasă, tu ai mereu înțelepciunea de a construi o lume mai bună; numele meu, în schimb, îmi impune numai și numai să distrug. Unde ajunge familia mea se înalță furci și ruguri, se aud plânsete și țipete de durere. Coaliția este doar ultimul dintre dușmani, apoi vor mai urma și alții... Nu văd nici un fel de glorie sau satisfacție în toate astea.

— Ești prea sever cu tine însuși, interveni Minareo. Violența reprezintă un rău, dar și un preț care trebuie plătit pentru progres. Datorită neamului tău, Galaxia este pe punctul de a se uni într-un singur corp. Războiul de acum va fi ultimul!

Tfeo nu păru să-l audă și, întâlnindu-i privirea întristată, îmi amintii de bârfele despre Demonii Obscurității și alianța lor cu glenicșii. Platforma care se găsea deasupra capetelor noastre scârțâi, iar eu mă cutremurai. O atmosferă apăsătoare se așternu peste noi, iar seninătatea banchetului dispăru. Primul care reacționează fu nobilul.

— Să lăsăm toate necazurile; ceea ce contează acum este că ne aflăm între prieteni și împreună putem sfida tristețea – surâse. Să închinăm în sănătatea prieteniei și a fericirii!

Ne puserăm pe băut și încet-încet veselia reveni. La insistența stăpânului casei, Tfeo ne recită una dintre odele sale de amor; niște rime vesele în care speranțele și irealitatea se confundau în mod armonios cu vocea fecioarelor. Uitai de toate: de titlul primit, de jurămintele, de răzbunare, de Arcă...

Un zgomot de pași grăbiți rupse vraja care ne cuprinsese.

— Domnul meu, alarmă!

Toți trei priveam cu nedumerire la străjerul care dăduse buzna în cameră. Acesta înțelese imediat situația și se aruncă la pământ.

— Banda din Asberg și contingentul din sud au căzut într-o cursă! Au reușit să scape foarte puțini.

— Vărul Sigmet era cu ei, murmură Tfeo lăsând volumașul pe care-l citea.

— Este mort, domnule.

Nobilul sări în picioare.

— Cum este posibil? Pe această planetă n-aveam dușmani, cine a îndrăznit?

Mesagerul șovăi.

— Au fost atacați de o hoardă necunoscută, nu purtau drapele și erau conduși de un cavaler de rang mare. Cei care au reușit să scape susțin că l-au auzit urlând un nume...

— Care?

— Olaf Draister.

Glenix păli. Nu pierdui ocazia și mă grăbii să mă prefac îngrijorat.

— Este vreun dușman de-al vostru? îl întrebai.

— O nălucă, murmură celălalt clătinând din cap. O nălucă de-a trecutului. Regret că trebuie să întrerupem această plăcută petrecere, sper că vom mai avea și alte ocazii să ne întâlnim, Growman. Oricum ar vrea destinul, totuși, nu renunța niciodată la opera ta, toți avem nevoie de tine... Adio.

Ne îmbrățișarăm în liniște și-l urmării cu privirea până ce ieși; instinctiv dusei mâna la broșa de pe piept: o simții rece, îngrozitor de adevărată.

— Ești norocos, prietene Growman - interveni Minareo. Tfeo Glenix este unul dintre cei doi prinți moștenitori ai familiei, nu este exclus ca, într-o zi, să-i urmeze la tron Marelui Tată și să devină stăpânul Galaxiei.

— Dar Coaliția există într-adevăr? îl întrebai pe negustor, continuându-mi un gând încolțit puțin mai înainte.

— Da - confirmă bogătașul - reunește aproape toți domnii puternici din lumile cunoscute; dar tocmai în această putere a sa îi stă și slăbiciunea: sunt prea multe capete care vor să comande, în timp ce glenicșii nu au decât unul.

— Am înțeles, suspinai. În cazul acesta, prietene Minareo, aș îndrăzni să-ți cer o favoare enormă: vinde-mi două astronave, stabilește tu prețul, dar vinde-mi-le. Societatea Krack devine din ce în ce mai bogată, am nevoie să-mi trimit învățații în altă parte... nu vreau să mă prindă războiul aici.

— Consideră că sunt deja ale tale, consimți negustorul. Nu pot refuza cererea unui nobil cavaler.

Într-adevăr, nu se opuse, dar pretinse o cifră care până acum câteva luni ar fi fost de neînchipuit. Mă cufundai în noaptea adâncă și mă grăbii să las în urmă umbra amenințătoare a platformei care continua să se balanseze deasupra orașului cu case fără acoperișuri. Când ajunsei departe, în siguranță,

pe Arcă, evaluai la rece noul pericol, acea greutate care ar fi putut să mă strivească. Nu vorbii cu nimeni despre ce s-a întâmplat, dar noaptea dormii rău, frământat de coșmaruri cu orașe misterioase, comete negre și fantasme... Într-adevăr o noapte urâtă!

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

Separarea

Stone zăcea nemişcat în colivia sa, dar când mă apropiai emise un scârțâit ușor și se ridică vreo câțiva centimetri.

— Cum reușește să te perceapă, șefule? mă întrebă Giò-giò.

— Poate captează prezența ta prin intermediul radiațiilor extrasenzoriale, răspunse în locul meu Rimmel. Am auzit o explicație asemănătoare în biblioteca Eternilor.

— Fii atent să nu te ramolești cu atâtea idioțenii, comentai eu stăpânit de indispoziție.

Apoi, nu mai puțin iritat, mă întorsei spre pietroi:

— Ascultă-mă cu atenție, Stone, mai fă-mi o glumă cum a fost ultima și-ți garantez că Profetul nu va mai avea nevoie de o tribună pentru aparițiile sale!

Nu mai adăugai altceva; de fapt, eram sigur că mă înțelesese. Ordonai să se deschidă colivia și îl mângâiai cu o mână; el îmi răspunse frecându-se de mine ușor, în ciuda volumului enorm. Îl lăsa să se gudure și mă pregătii să ies.

— Bun-lucru, condotiery Growman!

Glorinna apăruse pe neașteptate, și văzând-o simții o strângere de inimă. De cât timp n-am mai stat cu ea? De mult activitatea mea devenise din ce în ce mai frenetică...

— Ieri, în timp ce te aflai în Honey Bay, au mai fost uciși încă cinci frați, printre care și Hobi – continuă femeia.

— De ce a coborât pe planetă? El era un master...

— Dorea să participe direct la Misiune, suspină Eterna. Tu știi că fiecare dintre noi se simte chemat să ajute omenirea; indiferent cât de mare ar fi prețul care trebuie plătit, nu ne dăm înapoi. Dar și mie îmi este la fel de frică... Nu vei permite ca sacrificiul nostru să fie inutil, nu-i așa?

Ridicai din umeri plictisit.

— Aștepti prea mult de la mine, îi amintii cu amărăciune. Sunt și rămân, în esență, un sălbatic, chiar dacă mă considerați condotierul vostru.

— Natura ta este diferită, chiar dacă nu vrei să admiți acest lucru, conveni Glorinna. Cu toate acestea nu pot să cred că te gândești numai la vanități și bogății; acum ai strâns suficientă bogăție ca să poți trăi ca un belfer mii de ani, dar continui să lucrezi și să-ți asumi riscuri la fel ca noi. Am încredere în tine, Growman!

Evitai să răspund, poate pentru că avea dreptate sau pentru a nu pierde timpul cu vorbe goale. Femeia nu păru că înțelege, și schimbă subiectul.

— Numărul drogaților crește, continuă ea. În ciuda previziunilor experților. E un fenomen foarte îngrijorător.

— Poate că au greșit și ei, observai. Nimeni nu cunoaște suficient problema drogului.

— Statistica este o știință exactă, îmi explică ea. Rezultatele greșite pot proveni numai și numai de la cartelarea necorespunzătoare a datelor. În acest caz special explicația apare imediat: larba Transei nu se extinde după o regulă naturală. Cineva, conștient, și la scară largă, constrânge oamenii să se drogheze; cineva care urmează cu credință armatele glenicșilor.

— Dar e o absurditate! răspunsei eu prea puțin convins. Despre ce poate fi vorba?

— Vom afla cât de curând, sper. Totuși, tu să fii atent, nu sunt excluse acțiuni criminale.

— Voi fi prudent – îi promisei, și-i făcui un semn Eternului de lângă proiectorul transmaterial.

— Nu povesti prea multe bazaconii sărmanilor aceia...

Au fost ultimele cuvinte pe care le auzii, apoi călătorii spre o altă planetă.

Mulțimea de oameni vindecați prin miracol acoperea tot spațiul neted dintre două coline. Erau în jur de cinci sau șase sute de persoane; nu lipseau nici copiii. Îngrijirea și hrănirea lor era, cu siguranță, o grea îndeletnicire pentru Eternii aflați acolo. Dar, cel puțin, pe această planetă nu va lipsi mâna de lucru pentru laboratoarele mele; ei vor învăța o meserie, iar eu mă voi îmbogăți peste măsură. Surâsei și deschisei brațele în semn de binecuvântare, în timp ce Stone aluneca elegant spre mulțimea de oameni cu privirile îndreptate în sus.

— Sunt Profetul! declarai cu voce tare, și vă aduc mesajul lui Dumnezeu... Ultimele cuvinte se stinseră într-un murmur: pe vârful colinei apăruseră figuri amenințătoare de oameni înarmați. Numărai repede vreo patru steaguri, printre care se distingeau acelea ale vampirilor din Crisdall și cel al glenicșilor. Pe o culme izolată mai observai și două tunuri. La un semn, soldații se desfășurară și încercuiră masa de oameni într-un inel de lăncii ascuțite. Un murmur de neliniște se iscă în mulțime.

— Eu vin cu vorbe de pace! urlai, dar nu cu prea multă convingere. De ce veniți cu armele?

Doi războinici cu lănci se desprinseră de trupă și se avântară spre mine; lănciile lor, în contact cu aerul, emiteau fulgere roșii. Aș fi avut timp suficient să fug, dar cum să mă fac auzit de Stone?

— Sunt Profetul! insistai; Dumnezeul meu este esența tuturor divinităților, cuvântul meu este de dragoste, mesajul meu poate fi cuprins într-un singur cuvânt: speranță!...

— Ești un șarlatan! strigă un cavaler care, cu vreo câțiva stegari, urma trupele. Ți s-a înfundat. Iar acești bastarzi se vor întoarce la mormintele de lângă care au fugit.

— O, nobile conducător! îi spusei pe un ton conciliant, aceștia sunt

vindecați, i-am salvat de drog...

— Un drogat rămâne pentru totdeauna un drogat, o ființă pentru totdeauna pierdută, și va fi tratat ca atare! râse batjocoritor războinicul. Legea glenicișilor, noii stăpâni ai acestei planete, mă autorizează să-i întorc de unde au venit, înainte ca boala blestemată pe care o au să-i contamineze și pe alții.

Un Etern își făcu loc prin mulțime și se îndreptă spre cavaler.

— Oamenii aceștia nu mai sunt intoxicați - îi explică el cu seninătate, nepăsător la armele amenințătoare. Intoxicația cu larba Transei se poate trata ca o otrăvire normală și... O lovitură de lance îi spintecă pieptul și Eternul căzu mort.

Trupele strânsesă cercul în jurul oamenilor înspăimântați; numai Eternii prezenți lăsau impresia că nu-și dau seama de situație. Surâdeau: după secole de antrenamente cu scopul de a nu se teme de violență, acum erau pregătiți pentru orice, chiar să înfrunte întunericul de dincolo...

— Opriți-vă! urlai, nu ne puteți ucide... Suntem dezarmați.

— Asta-i o greșeală de neiertat, râse războinicul de pe cal. În acest caz sunt dispus să-i cruț pe cei care acceptă să consume din nou larba Transei.

Făcu un semn, și câțiva din suita lui aduseră niște coșuri și răsturnară la pământ rămurele verzi încărcate cu frunzulițe plăpânde. Mai mult decât planta mă frapă chipul celor ce aduceau ramurile: figuri umane lipsite de linii, fără ochi, nas, gură... ca și cum un sculptor grăbit ar fi schițat fața uitând să-și desăvârșească opera.

Înghețai.

— Nu! Ceea ce pretindeți este inuman... Este împotriva spiritului care conduce bandele, onoarea.

— Taci, Profetule! mă întrerupse șeful agresorilor, tu vei fi primul.

Șovăii. Stone continua să nu bage în seamă tragedia care se întâmpla, și unduia serafic la o jumătate de metru de pământ; vârful lănciilor ostașilor îmi închideau orice posibilitate de a fugi, iar - pe deasupra - mai erau și tunurile de pe coline... Nu vedeam servanții, totuși.

— Hai, predicatorule, ce mai aștepti?

Mă grăbii să cobor de pe pedestal și mă apropiai tremurând de grămada de droguri. Era prima dată când vedeam larba Transei de atât de aproape; avea aspectul unei plante normale, dacă n-ar fi fost de o structură nefiresc de geometrică: rămurele cilindrice, frunze dispuse simetric, două câte două, rotunde, fără pete sau nervuri; unde era tăiată prezenta un țesut de cercuri concentrice. Bine, aș fi putut s-o gust, iar Eternii m-ar fi vindecat după aceea... dacă ar fi reușit să mă găsească.

— Curaj, sfântule! mă provocă nobilul. Dacă nu preferi oțelul spadei...

— Tu vei fi acela care vei muri, Glenix! Îți vorbește Olaf Draister!

Apăruse pe neașteptate pe vârful colinei; îmbrăca armura cu pajura de aur pe piept, călărea o pachidermă enormă care necheză. În jurul lui se opri o

hoardă de zdrențăroși înarmați cu sulițe mici, coase, furci, puțini aveau platoșe, nu dădeau impresia că s-ar pricepe la mânuirea armelor, pe care însă le arătau ostentativ... dar erau mulți. Cu un urlat se avântară pe coastă în jos ca un torent, cu acea furie pe care numai mizeria și disperarea pot să ți le dea.

Bandele lui Glenix se grăbiră să-și schimbe orientarea și se organizează în jurul propriilor steaguri, în timp ce mulțimea de drogați se risipea înspăimântată. Din amândouă taberele se trase cu pușca, iar stegarii se osteneau să respingă împușcăturile mișcând cu îndemânare steagurile; cei care aparțineau hoardei nu prea avură succes și – de aceea – ici și colo apărură pete de sânge. Fluviul urlător nu luă în seamă și, în ciuda celor mai elementare norme de tactică militară, în loc să exploateze situația numerică pentru a înconjura dușmanul, se năpusti asupra lui, ignorând pădurea de lănci, cavaleria și focul armelor.

Olaf Draister rămăsese deoparte pentru a urmări de la înălțime desfășurarea bătăliei. Ca orice nobil, probabil, nu voia să se amestece cu plebea aceea. Bătălia se termină repede. Gloata aceea de mizerabili, neîngrijindu-se de pierderile enorme, despică rândurile bandei și le risipi. După foarte puțin timp totul se terminase. Nici un prizonier, și prea puțini războinici care au reușit să fugă. Între aceștia se afla și Glenix. Dar asta aștepta Olaf: cu un strigăt, dădu pinteni pachidermei, care, în ciuda masivității sale, se dovedi extrem de iute. Doi lănceri încercară să-l oprească, dar sfârșiră în pulbere.

Am mai văzut ceva asemănător, aceeași situație, aceeași lovitură...

— Hilena! urlai și alergai spre locul unde cei doi nobili se înfruntau.

Era un duel inegal; pachiderma draisterei atacă adversarul și zdrobi cu picioarele calul acestuia. Stăpâna nu mai avu apoi nici o dificultate să străpungă omul trântit la pământ și zăpăcit de cădere.

— De unde ai luat banii să înarmezi gloata aceasta? o întrebai când ajunsei gâfâind lângă ea.

Mă simțeam jenat, prea mic în fața acestui animal care mă domina pufăind nervos, și simțeam o poftă teribilă să-l pocnesc. Hilena rămase șovăitoare, pentru o clipă temându-se să nu-i întărat animalul, dar numai o clipă.

— Growman! răspunse ea cu vocea deformată de coif. Ești un șarlatan, un bufon și un cerșetor mizerabil.

— Și tu o nebună sângeroasă, o inconștientă și o hoată – îi răspunsei cu o răbufnire de mânie necontrolată. Nu numai că ai prădat capitalul Societății Krack, dar apariția aceasta a ta în aceleași locuri unde operez eu ne va duce pe amândoi pe rug. Și un dobitoc ar fi în stare să facă legătura între negustor și Olaf Draister... Unde ți-e capul? Pe deasupra, cât m-au costat acești zdrențăroși care nu știu altceva decât să se măcelărească?

Ea, în schimb, își săltă monstrul în două picioare și mă pomenii sub copitele lui masive.

— Nu sunt o hoată! protestă amazoana. Bani aceștia servesc cauzei draisterilor, tu ai spus-o.

— Cât? insistai.

— Trei sute de arginți pentru mecar-elefant și două sute pentru fiecare om... Dar armele nu costă absolut nimic, le-am capturat de la glenicși.

— Dar sunt cel puțin două mii de persoane! observai eu contrariat. Nemernico, peste puțin timp pe această planetă vor circula atâția bani încât vor da peste cap întreaga economie!

Jur-împrejur se strângea o mulțime de oameni beți și violenți; eram silit să mă abțin, nu-mi plăcea deloc felul în care unii dintre ei mă priveau. Dacă și-ar fi închipuit numai că o amenințam pe binefăcătoarea lor, m-ar fi spulberat...

— Puteai măcar să-i plătești după, reușii să murmur, cu pierderile suferite ai fi economisit mai mult de jumătate.

— Greșești, Growman - mă ironiză ea cu perfidie. Am fost nevoită să le promit dublu după terminarea bătăliei, altfel ar fi dispărut imediat. Nu sunt așa naivă cum crezi.

Șovăii. Brațe moi mă strânseseră; mă întorsei și întâlnii chipul surâzător al unui Etern.

— E-n regulă, condotiery? mă întrebă el.

Confirmai, el păru ușurat și-mi arătă cum în vale consumatorii de droguri se strângeau din nou.

— Au nevoie de tine, îmi aminti. Mai ales după ce s-a întâmplat.

Fără să opun rezistență mă lăsaî condus la Stone, dar în capul meu se înșiruiau mii și mii de arginți. Pietroiul se ridică lent, și când mă aflai deasupra mulțimii dezordonate reușii să ies din această stare de deprimare. Trebuia să-mi intru în rol.

— Întoarceți-vă la mine, fraților! declamai cu vocea strangulată de o emoție autentică. Profetul este din nou cu voi. Răufăcătorii au fost zdrobiți de propria lor nesăbuință. Amintiți-vă, un rău nu produce altceva decât tot un rău...

Hilena mă mai privi câteva minute, apoi își adună mercenarii și se îndepărtă. Mă bucurai că se dovedise atât de vicleană ca să nu se lase prinsă de urmăritorii pe care glenicșii i-ar fi putut trimite în zonă.

Sau mă bucurai de posibilitatea contrară.

— Cum adică, Osne nu-i prezent? întrebai intrând în camera unde-mi strânsesem oamenii.

Ultimele evenimente impuneau o clarificare și aveam nevoie de prezența tuturor pentru a-mi putea atinge scopurile.

— Era foarte ocupat, răspunse Glorinna.

Mastera reprezenta toată populația de pe Arcă; Eternii, deși nu intenționau să-mi facă vreun reproș, voiau cu orice preț să împiedice ca, pe viitor, bogățiile acumulate și prin munca lor să mai servească poftelor de răzbunare ale Hilenei; și nu greșeau deloc.

— Nu contează – murmurai – trebuie să se supună hotărârilor noastre.

Mă așezai într-un fotoliu și începuși să vorbesc. Nu fu o discuție liniștită, dar, așa cum prevăzusem, persoana cea mai interesată, nobila Draister, nu se opuse prea multă vreme, iar ceilalți se limitară la observații și sugestii. Evident; Giò-giò puse mai multe întrebări; dacă nu i se răspundea imediat, el uita că le-a pus. Dar se termină cu bine. Acceptară planul meu și ne despărțirăm aparent înțeleși; când părăsii încăperea mă simții cu adevărat satisfăcut; îmi lipsea numai consimțământul lui Osne. Nu-mi fu greu să găsesc unde se cuibărise.

— Raraak! Stăpâne Growman, ce plăcere să te revăd! exclamă la apariția mea.

Știa să mintă bine, porcul, eu eram în măsură să disting, totuși, o vibrație de mulțumire în branhiile axilare, printr-o educație asiduă. Zăcea fericit într-o cadă cu apă murdară pe ale cărei margini două femele din aceeași specie cu el păreau că-l sorb din ochi. Pe podeaua enormă, printre dezordinea de perne și covoare, erau risipite cele mai neobișnuite delicatese.

Nu-i răspunsei la salut, căutai un loc unde să mă așez și-l privii surâzând.

— Te-am așteptat la adunarea bandei, îi amintii cu seninătate.

— Îmi cer scuze, stăpâne! suspină reptila. După o lungă meditație mi-am dat seama că și noi avem o misiune pe Arcă: să-i ajutăm pe Eterni să-l facă fericit pe aproapele lor... adică pe noi.

Îl răsplății cu o privire uimită și scosei spada dreptunghiulară cu putere minimă.

— Banda lui Krack se întoarce la luptă! declarai. Hilena este maniacă în a-i măcelări pe gleniciși, și am căzut de acord să participe la Coaliție sub numele de Olaf Draister. Noi îi vom furniza drapelul, o astronavă, o escortă și armele necesare. Eu, în acest timp, îmi voi continua activitatea de negustor și de Profet; dacă avem noroc și Coaliția învinge, problemele noastre vor fi rezolvate; în caz contrar, prin mine, aveți posibilitatea să vă salvați și să încercați altă variantă.

Osne se ghemuise pe latura opusă a căzii și privea neîncrezător când la mine, când la spadă.

— Un proiect excelent, stăpâne, într-adevăr excelent! murmură.

— Sunt mulțumit că-l aprobi, comentai. Astfel nu vei găsi nici un impediment s-o însoțești pe Hilena. Simțurile tale rafinate constituie o foarte bună garanție de siguranță; pe deasupra, te vei îngriji de casa de bani a bandei, pentru că nu veți pleca acolo cu mâinile goale, se înțelege. Rimmel își va relua postul de stegar și Giò-giò se va ocupa de artilerie: avem deja două bucăți.

El primi vestea cu un şuierat. Privi cu ochii întredeschiși spre bucate, spre femelele în călduri și clătină din cap cu un freamăt al nărilor.

— Nu pot...

Sării în picioare și, cu o lovitură precisă, îi tăiai un braț.

— Vierme greșos! urlai eu, în felul acesta răsplătești tu binefacerile de care te-ai bucurat în familia mea?

Fu luat pe neașteptate și nu reuși nici măcar să schițeze obișnuitul plâns de falsă durere. Încremeni privindu-și brațul cufundându-se în nămol, apoi își ridică ochii spre mine și mă găsi pregătit să-i mai aplic o lovitură.

— Stăpâne Growman! gemu el.

— Mi-ai fost ani de zile un laș, un leneș și un ticălos! mugii eu. Prezintă-te într-o oră în sala unde se află proiectorul transmateral, și bagă de seamă că, dacă voi fi silit, îți voi tăia capul.

leșii fără să mai adaug altceva; afară mă pomenii neașteptat de bucuros; de multă vreme simțeam nevoia să mă descarc.

La întâlnire toți se dovediră punctuali, gata să urce pe nava cumpărată de la Minareo. În acea împrejurare mă arătai trist și îndurerat; îi salutai pe rând cu obișnuitul salut: *aș vrea atât de mult să plec cu voi, n-am nevoie de eroi, ci de prieteni vii, ne vom revedea în situații mai bune.* Și le ținui un mic discurs care reuși să o miște până și pe Hilena.

La momentul potrivit, ea se apropie de mine și mă îmbrățișă cu pasiune, ne sărutarăm și, pentru o clipă, regretai sincer că mă despart de fata cu care trecusem prin ultima aventură.

— Nu mă trăda prea mult, murmură ea abia abținându-se să nu plângă. Dar, dacă trebuie, alege-o pe Glorinna să-ți țină companie.

— Voi ști să te aștept, minții.

— Activați proiectorul! se auzi vocea tehnicianului.

— Adio, prietenii mei! îi salutai îndepărtându-mă de careul de lansare. Păstrați un pic de glorie și pentru mine.

— Și tu păstrează-ne niște arginți, stăpâne, îmi răspunse caustic Raraak.

Apoi dispărură și mă trezii singur-singurel, liber să mă comport după placul inimii... leșii afară și trăsei cu putere aer în piept. Arca, în măreția sa, mi se păru și mai mare. Eram, într-adevăr, fericit? Sau poate mâna aceea de oameni plicticoși lăsase un gol în viața mea...

— Ai nevoie de mine, condotiere?

Glorinna, cu obișnuitul său tact, evitase să fie văzută de rivală. Acum, totuși, era aici.

— Da, suspinai. O luai de mână și uitai totul.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

Un an mai târziu

Dacă ar fi existat într-adevăr acel Dumnezeu al cărui profet devenisem, în mod sigur m-ar fi iubit. Trecuse mult de când prietenii mei plecaseră, și de atunci succesele mele se ținuseră lanț, ca predicator, negustor și condotier al Eternilor. Imperiul meu economic se întinsese peste cea mai mare parte a Galaxiei, iar puterea mea era depășită doar de cea a glenicșilor, încă implicați în lupta împotriva Coaliției. Pe teren religios eram cunoscut pretutindeni drept un om trimis de Providență și, datorită sincretismului pe care mi-l predaseră teologii de pe Arcă, nu întâlneam nici o dificultate de a fi acceptat de diferitele biserici. Eternii operau pe multe planete, cu hărnicia și dăruirea care le anima spiritul. Misiunea lor nu întâlnea decât o singură dificultate: recuperarea drogaților; cu toate eforturile depuse, larba Transei se răspândea și nu încetaseră atacurile oamenilor fără chip și ale altor bande misterioase în centrele de îngrijire izolate. Dar atenția mea era îndreptată asupra șantierelor din care va ieși prima astronavă a Societății Krack. Lipsea doar puțin până când aș fi devenit cu adevărat stăpânul absolut al lumilor cunoscute.

Da, totul mergea strună și începusem să mă gândesc, cu îngrijorare, la sfârșitul războiului, când glenicșii, probabil învingători, ar fi putut să-și dea seama ce este cu mine. Mai amenințătoare mi se părea întoarcerea Hilenei, cu setea sa de război, care n-ar fi fost câtuși de puțin diminuată de noua înfrângere. Eram destinat mereu să port grija altora.

De inimă rea părăsii cada de hidromasaj și acceptai cearșaful moale pe care un tânăr Etern surâzător mi-l întindea.

— Ce treburi avem azi de făcut? întrebai.

— O predică la catedrala din Sol'Naby și o întâlnire cu bancherii din Liga Misderica, răspunse secretarul.

În ciuda vârstei de câteva secole și a bagajului de cultură care îl făcea să-mi fie superior, nu ezita să mă servească întocmai ca cel mai umil servitor: Eternii aceștia nu crescuseră deloc...

— Și războiul?

— Coaliția se retrage în ultimele sisteme de pe partea exterioară a Galaxiei.

— N-ați reușit să luați legătura cu Hilena și cu ceilalți prieteni ai noștri?

— Trimișii noștri nu au transmis încă nimic până acum, afirmă el.

— Alte vești?

— Cinci frați au fost martirizați.

— Trebuie să vă retrageți din zonele semideșertice, mormăii eu. Nu putem permite să se piardă prostește niște talente care ar putea fi folosite cu

eficiență în întreprinderile mele. Nimeni n-ar îndrăzni să vă atace dacă ați fi aproape de oraș. Growman negustorul este respectat și temut în orice arie geografică... Anunțați-o pe Glorinna că sunt gata.

— Vă așteaptă - răspunse tânărul, deloc impresionat de nervozitatea mea.

Pe Arcă, eu ocupam, în mod obișnuit, două clădiri care găzduiau arhivele, trezoreria, birourile de contabilitate ale societății și un careu al proiecteurului transmaterial construit anume pentru nevoile mele de deplasare. Pe deasupra, în apropierea orașului, staționa permanent astronava mea personală pentru vizitele *oficiale* pe care le făceam în calitate de negustor pe la diferiți potenți.

Trecui prin mai multe camere, răspunzând la salutul mai multor persoane întâlnite (între masteri și secretari mai lucra o duzină de alți Eterni pentru mine). Glorinna mă aștepta lângă proiector. Ne sărutarăm, lungul an petrecut împreună ne unise într-o manieră ireversibilă; deși nu recunoșteam, totuși, mi se părea greu chiar numai gândul de a trăi fără ea.

— Ți-am pregătit textul pentru predica de azi, murmură femeia după ce mă îndepărtasem surâzând. Ideea principală se referă la pace și la necesitatea de a combate răspândirea drogului larba Transei prin mijloacele cele mai eficiente. Evită s-o mai lungești despre binefacerile comerțului cu negustorul Growman.

— Un sfânt trebuie să asculte, înainte de orice, propria voce interioară - o ironizai răvășindu-i părul.

Nu se opuse: părul său lung se revărsă dezordonat peste piept, acoperindu-i o parte a feței și, pentru o clipă, vrusei să trimit la dracu și catedrală și Profet și toate celelalte...

— Acum du-te - mă rugă Glorinna, desprinzându-se din brațele mele.

Ascultai, dar cu inimă rea, și puțin după aceea, purtat de Stone, zburam prin aerul rece al unei dimineți înnorate. Văzut din înaltul cerului, orașul sfânt Sol'Naby se prezenta ca o pădure de cupole aurii, minarete și mausolee împodobite cu statui de marmură. Catedrala, templul cel mai mareț din centrul locuit, domina pădurea pietrificată așa cum un stejar solitar domnește peste iarba unei pajiști; fusese construită în noaptea milenară în onoarea tuturor divinităților cunoscute și necunoscute; datorită universalității sale ea garanta coexistența pașnică a numeroșilor credincioși găzduiți de oraș: apărea deci ca o tribună ideală pentru Profet și pentru un Dumnezeu făcut anume pentru a strânge la un loc toate popoarele într-un singur crez.

La sosirea mea, mulțimea ticsită claie peste grămadă în piața din fața bisericii înălță un cântec de adulare. Eu trecui pe deasupra lor binecuvântându-i și, după un minut de gândire, alunecai lent printr-o imensă poartă. Înăuntru, mulțimea de credincioși era formată în cea mai mare parte din nobilimea planetei, dispusă, după rang, în cercuri concentrice în jurul altarului principal; apoi, mai departe, urmau demnitarii, personalitățile și bogătașii. Prostimea

rămânea, pe bună dreptate, afară.

— Profetul este cu noi! le aminti vocea baritonală a unui diacon cântăreț.

Cei prezenți se ridicară din jilțurile de lemn încrustat, pe care ieșea în relief heraldica neamului stăpânitor, și își aplecară capetele; acesta reprezenta gestul de maximă reverență care se putea pretinde oamenilor cu două nume.

Deschisei larg brațele și-i invitai să se așeze; în acel moment observai, în primele rânduri, uniforme galbene ale glenicșilor. Pentru o clipă crezui că-l cunosc pe Tfeo, dar imediat îmi dădui seama că tânărul îngâmfat, din mijlocul însoțitorilor săi, nu putea fi el: îi lipsea un braț... Ca înfățișare mi se părea cunoscut; chiar dacă citeam prea multă ură în ochii lui, prea multă răutate, n-avea rost să-l privesc mai departe.

— Să ascultăm glasul Profetului!

Era rândul meu.

— Dumnezeu închide în sine întreg universul - începui eu, incapabil să opresc șirul frenetic al amintirilor. Mă mărginii să repet mecanic cuvintele predicii tipărite pe manșetele tunicii: De aceea noi suntem în El, iar eu de la El sunt trimis pentru a căuta împreună cu voi calea spre desăvârșire. O desăvârșire care să fie pe măsura propriei voastre naturi și către care suntem toți chemați după posibilitățile fiecăruia, nobili sau plebei, bogați sau săraci.

Glenixul acela mă fixa cu insistență, ca și cum ar fi vrut să-mi sfredească sufletul cu privirea sa plină de cruzime. Dar unde l-am mai întâlnit?

— În antichitate umanitatea a cunoscut bunăstarea; pacea și absolutul erau mult mai apropiate de sufletul său. Ar fi fost suficient un mic efort... Cu toate acestea a fost preferată calea aspră și deosebit de grea a discordiei; ceea ce reprezenta binele omului a fost întors împotriva lui pentru a-i face rău: inteligență, spirit de sacrificiu, bogăție. Astfel a fost distrusă civilizația, provocându-se un întuneric fără margini în care s-au cufundat generațiile care au urmat. Acum, totuși, prin acest glas, Dumnezeu ne cheamă să ne întoarcem la opțiunile anticilor: astăzi este timpul de a alege între pace și război, între a construi și a distruge, între progres și barbarie. Așadar, încercați să-i determinați pe generali, pe falșii magicieni și pe purtătorii de ură să tacă și pregătiți drumul inimii voastre pentru înțelepciune și dragoste. Pentru că a sosit momentul așteptat de secole, știința străbunilor înflorește în mijlocul vostru, iar suferințele pot să fie transformate în bucurii. Abandonați instrumentele morții, intrigile și, mai ales, fugiți de amenințarea care întunecă orizonturile atâtor lumi: larba Transei.

Rămăsei nedumerit în legătură cu frazele pe care le citeam: ce legătură avea larba Transei cu toate astea? Pentru prima dată era menționată explicit în discursurile mele.

— Cine a exploatat această cumplită maladie pentru a-și menține puterea, să o lase; cine o răspândește, să renunțe la intențiile sale; cine o

impune, să se căiască...

Instinctiv îl privii pe Glenix: se ridicase și era gata să ajungă la ieșire urmat de cortegiul de curtezani... Hirar! Iată despre cine era vorba. Hirar Glenix, cel căruia, cu vreo câțiva ani în urmă, îi tăiasem un braț. Nu murise, așadar, și în mod sigur nu mă putuse uita! El știa adevărul despre Olaf Draister, Hilena și Growman. Mă simții în pericol, poate că travestirea nu era suficientă...

— Cartea substituie spada, și fie ca în această biserică, la fel ca în toate bisericile unde sunt cinstiți Zei sinceri, să răsunе un singur cuvânt: pace! pace! pace! – conchisei în grabă.

Catedrala se cutremură de ovațiile care urmară; văzui până și oameni care plângeau copleșiți de emoție. Aș fi vrut așa de mult să mă bucur de acest triumf, dar mă grăbeam să dispar. Îi binecuvântai o dată, de două ori pe cei prezenți, apoi, în timp ce ei intonau cântece, lovindu-l cu mâna de câteva ori pe Stone, reușii să-l conving să-și reia zborul.

Orașul dispăru repede acoperit de norii plumburii ai unui cer care nu promitea nimic bun, fiind încă apăsător de presentimente care se îngrămădeau în gândurile mele: ce făcea Hirar Glenix la Sol'Naby?

Zgomotul mă prinse nepregătit. Ridicai capul și văzui o astronavă minusculă țâșnind dintre nori, altele o urmară. Abia avusei timpul să strig, apoi urmă un fulger orbitor și Stone, sub mine, se fărâmiță în o sută de bucăți. Instinctiv, prinsei una înainte de a mă prăbuși. Fragmentul, totuși, nu resimți greutatea mea. Căzurăm amândoi, dar, cine știe cum, mica piatră frână coborârea. Urlai când simții cum mă zgârie niște ramuri care se frângeau. Una, mai groasă decât altele, nu vru să cedeze și – fără să-mi dau seama – mă pomenii atârnat în gol. Dedesubt, la vreo zece metri, solul ierbos al pădurii, iar deasupra un iad de explozii; resturile lui Stone luptau contra aparatelor zburătoare, prea multe ca să sper într-o victorie. Schijele minerale care spintecau aerul erau ajunse din urmă și pulverizate una după alta de raze înfocate. Nu așteptai cu mâinile în sân. Stone, poate, și-ar fi revenit vreodată la forma inițială, eu nu.

Mă agățai de trunchiul copacului blestemând traiul cel bun care-mi moleșise mușchii, alunecai în jos, lăsând ici și colo bucăți din haina de predicator și de piele însângерată. Atinsei pământul cu un zgomot înăbușit, tocmai în timp ce o explozie distrugea ramurile care mă susținuseră cu numai o clipă înainte. Eram plin de zgârieturi dureroase, cu toate acestea, văzând vreo zece microastronave care se năpusteau asupra mea sării în picioare și alergai. Cu ușurare descoperii că vegetația era suficient de deasă și putea, astfel, să le oprească de a emite asupra mea raze distrugătoare.

O navă mică, foarte iute, se înfipse într-un trunchi și explodează; celelalte se grăbiră să-și schimbe tactica: urcară deasupra coroanelor copacilor foarte înalți, gata să se năpustească în spinarea mea la prima deschidere mai mare. Și, inevitabil, un luminiș ierbos se deschise în fața mea. Mă oprii gâfâind, gata

să mă întorc în desișul pădurii, însă auzii limpede în spatele meu zumzetul unor aparate care-mi tăiau orice cale de retragere.

Nu-mi plăcea deloc să mor așa. De-ar fi fost măcar puțin soare, drapelul străbunilor mei, o spadă arzându-mi în mână, o fărâmə de vlagă pentru sfârșitul unui Growman! La dracu! *Un luptător trebuie să fie mereu pregătit să cadă în bătălie, dar nu este de conceput ideea de a se stinge în seninătate în patul său*, susținea tatăl meu. Iar el nu greșea niciodată. Cine știe dacă nu cumva mă privea? Ridicai din umeri și, cu un suspin, ieșii în lumină.

Privește, tată, privește-l pe fiul tău cum înfruntă moartea, fără lamentări inutile... Totuși, cum ar fi putut să mă vadă căzut, în această prăfăraie?

Părea o ceață verzuie, densă, care ascundea totul; cu mare greutate reușeam să-mi văd mâinile. Se formase pe neașteptate și răspânda o stranie senzație de căldură... Stone! Nu mă îndoii, era pulberea lui Stone, acel drag, bătrân, granitic bloc de piatră sfârâitor.

Înainte de a leșina percepii cum particulele de piatră se cristalizau în jurul meu sub forma unui gogolui protector; mai auzii încă vreo câteva explozii, apoi o violentă senzație de accelerare, și totul se sfârși.

— Aparatele acelea au încercat să mă omoare!

Au fost primele cuvinte care-mi ieșiră din gură când îmi revenii. Glorinna era aplecată deasupra mea.

— Nu te forța, dragule - murmură. Ai pierdut mult sânge, trebuie să te odihnești.

— Le-am mai văzut, insistai, și în ciudatul oraș terasat... Trebuie să fie o legătură cu larba Transei și, poate, chiar cu glenicșii.

— Sunt anumite lucruri pe care va trebui să le afli, murmură femeia deloc surprinsă de observațiile mele.

Dimpotrivă, părea cu totul altfel... Cu toate că eram epuizat, îmi dădui seama că nu era Glorinna dintotdeauna, *femeia mea*. Semăna din nou cu ființa superioară pe care am întâlnit-o prima dată pe Arcă.

— Cercetătorii au reușit să afle adevărul despre larba Transei.

— În sfârșit! subliniai, de luni de zile tot așteptam un rezultat la analizele lor.

— Există o explicație și pentru asta, continua Eterna. Orice experiment încercat era sabotat cu regularitate, fiecare rezultat obținut contrasta cu cele anterioare și trebuia, de fiecare dată, să o luăm de la zero.

— Sabotaje? întrebai nedumerit. Și cine, oare, să fi făcut asemenea acțiuni aici, pe Arcă?

— larba Transei. Nu este o plantă, așa cum se presupunea; ea reprezintă rezultatul final al evoluției unei ființe raționale străine de lumea noastră.

Structura sa biologică este mult mai complexă decât se credea; de fiecare dată când învățații încercau să analizeze celulele vii, acestea se comportau în așa fel încât întruchipau ideile cercetătorilor. Asta presupune o conștiință de grup și un sistem de comunicare la nivel microscopic de neînchipuit: celule dotate cu inteligență! Cu siguranță nu aparțin Galaxiei noastre. Mai mult decât atât, plantele astea sunt construcții artificiale, casele lor: produse ale unei civilizații superioare față de a noastră din mai multe puncte de vedere. Credem că larba Transei încearcă acum să invadeze planetele cunoscute și poate că orașul pe care l-ai văzut este una din bazele lor.

— Așadar, aparatele acelea care m-au atacat sunt opera ei – conchisei eu perplex.

Glorinna clătină din cap.

— Nu suntem în fața unei creaturi tehnologice, îmi explică ea. A atins un înalt nivel de inteligență, dar pseudovegetalul în care trăiește este cea mai mare creație materială a sa. larba Transei se bazează pe colectivitatea microorganismelor raționale, și pentru a intra în competiție cu ființele mai complexe este silită să le aservească, să le exploateze și, în paralel, să se hrănească din țesuturile lor. Imaginează-ți pe cineva care are numai creier, fără mâini, stomac sau alte organe, numai creier... Este evident că va deveni un parazit rafinat. Probabil astronavele de care vorbești au fost construite de alte ființe.

Nu-mi plăcea tonul folosit, părea impersonal, ca și cum ar fi fost vorba de un subiect care nu ne privea.

— Oricum, inteligentă sau nu, avem instrumentele necesare pentru a o combate – observai eu. Și acum, că o cunoaștem mai bine, o putem șterge din univers, sau cel puțin din partea care ne interesează.

— Am încetat peste tot să-i mai îngrijim pe drogați, suspină femeia. Când am intervenit, credeam că ne aflăm în fața unei forme simple de intoxicare; acum știm adevărul și nu putem face nimic. Eternii sunt împotriva violenței și nu vor să intervenim direct într-un război între două civilizații.

Mă cutremurai.

— Ce nebunie mai este și asta?! exclamai sărind în picioare. Cum poți să permiți ca atâția nenorociți să se transforme în hrană pentru acel parazit scârbos? Vorbe în vânt. Acceptă privirea mea acuzatoare, fără să cedeze, cu seninătate.

— Când te-ai mai preocupat de acești nenorociți, Growman? întrebă mastera. Ție îți ajungea mâna de lucru și o piață bună de desfacere pentru afacerile tale. Problemele umanitare ne priveau doar pe noi. Dar nu te teme, nu înțelegem să asistăm cu indiferență la dispariția urmașilor propriei noastre istorii; vom acționa însă conform principiilor Arcei pentru a-i salva: încercăm să stabilim un contact cu nucleul principal al Ierbii Transei pentru a-l convinge să accepte o conviețuire pașnică. În ultima analiză pare evident că nu este

motivată de sete de putere sau de cucerire, ci numai de cruda lege a supraviețuirii.

— Vorbești despre ea cu admirație! observai înciudat. Misiunea voastră are în vedere și acest... sau acești paraziți?

— Te deranjează așa de mult să știi că sunt și alte ființe demne să primească ajutorul nostru? replică ea. Sper că înțelepții vor reuși să împace aceste creaturi diferite.

— Înțelepții... - suspinai. S-au întors, nu mai sunt condotierul vostru.

Mă simții deodată foarte obosit. Mă întinsei, rănilor mă ardeau, și toată lumea pe care o construisem în jurul meu era pe punctul de a se dărâma; de altfel, nici nu puteam pretinde să dureze la infinit. Avem depozite, fabrici, magazine, bogății răspândite peste tot; așa fi putut să mă retrag liniștit în vreun colțișor îndepărtat și să-mi duc în tihnă restul zilelor, făcând abstracție chiar și de larba Transei.

— Este altceva, Growman - adăugă Glorinna. Războiul s-a terminat, ultimele resturi ale Coaliției au fost zdrobite... Hilena și ceilalți prieteni ai tăi nu se află printre supraviețuitori, nu cred să mai fie în viață.

Simții căldura mâinilor sale.

— Regret, murmură ea.

Mă simțeam istovit de moarte. *Un șef de bandă nu plânge*, îmi impusei cu duritate. Dar nu voiam să mă dau bătut. Găsisem muntele de aur și nu eram în stare să-l duc cu mine: rămăsesem acolo să ciugulesc minuscule firișoare... Nu! Un Growman, un apărător al Rațiunii nu se putea comporta ca propria lui caricatură.

— Azi am crezut că mor, șoptii cu greutate. Totuși, sunt încă viu. Poate că tocmai asta îi face pe oameni diferiți de Eterni. Noi, eu, pot să schimb realitatea. Îmi spuneți că larba Transei este mai bună, că umanitatea trebuie să dispară ca să-i cedeze locul... iar eu vă spun că nu! Nu am nevoie de Misiuni, sau de înțelepciune; pentru a trăi, de multe ori este suficientă o iluzie. Muntele de aur este al meu, l-am găsit și nu-l voi lăsa, ne-am înțeles?

Glorinna nu înțelesese. Îmi mângâie chipul transpirat.

— Poți să rămâi pe Arcă, alături de noi - îmi zise cu glasul dulce. Vei fi, în continuare, condotierul meu.

— Growman nu va ceda! urlai. Voi lupta împotriva aceluia monstru, și Stone mă va ajuta. Străbunii mei mă vor ajuta. Tu mă vei ajuta. Poate va fi ultimul lucru pe care-l voi mai face...

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

Întoarcere

Ramookul nu se schimbase; obișnuitul vânt înghețat mătura cu o meticuloasă regularitate pajiștile înghețate transportând fragmente de zăpadă pietrificată; cerul era cenușiu, la fel ca pustiuul din jur, iar departe, foarte departe, se vedeau lanțuri muntoase de un alb imaculat, aspre și tăioase. Totul era întocmai ca acum câțiva ani... dar a trecut, într-adevăr, atâta timp?

— Aici larba Transei a nimicit șaptezeci la sută din populație, îmi aminti Glorinna. A fost o nebunie să venim, nici unul dintre frații trimiși pe această planetă nu s-a întors. Încă ai timp să fugi.

Scuturai din cap hotărât. Dacă Eternii nu voiau să mă ajute, o vor face gleniciții: ei nu puteau să-și lase imperiul abia cucerit... Dacă semănau cu Tfeo, cu siguranță că nu puteau.

Ieșii de sub protecția astronavei și coborâi pe rampa care ducea la sol. Orașul nu era mai opac decât peisajul, și nu era ușor de distins între luncile dezolante care-l înconjurau, dacă n-ar fi fost sutele de steaguri care-i împodobeau zidurile: galben-auriu și negru erau culorile care dominau acum Galaxia.

Pe podișul plin de pulbere se aflau vreo zece astronave cu fuselajul ros de scurgerea vremii. Ceva mai departe observai un corp de armată care tocmai pregătea de luptă un tun de mare calibru, probabil pentru a ține sub control astronava mea. Și mai departe se vedeau focurile unei tabere militare. Vântul aduse râsete stinse de luptători, miros de mâncare... Străbătut de un fior, văzui un dispozitiv de tortură înălțat de curând și în grabă: susținea cadavrul unui om plin de sânge. La picioarele sale întârziu doi vampiri acum sătui.

— Aș vrea ca tu să rămâi la bordul navei împreună cu ceilalți Eterni - îi ordonai masterei, dar constatai că mă ostenesc degeaba. Ridicai din umeri, controlai ca broșa reprezentând cometa neagră să fie bine fixată, apoi pipăii spada ascunsă cu grijă în tunică și-mi făcui curaj. Atunci să mergem, și fie ca Profetul să ne aibă în grijă!

După numai câțiva pași, doi soldați, sesizați de prezența mea, mă opriră; strângeau în mâini niște satâre de oțel, arme primitive dar nu mai puțin eficiente decât o lamă cu energie. Declarai pe un ton sigur:

— Anunțați-mă la Marele Tată sau la prințul Tfeo.

Soldații rămaseră nehotărâți, probabil fuseseră înrolați abia în ultimele luni ale războiului. Fără să ezit scosei din buzunar un pumn de arginți și le umplui palmele.

— Ești cumva Growman negustorul? - întrebară cu ochii sclipind de uimire.

Confirmai, și ei se dădură în lături cu respect, făcând semn celorlalți luptători care veneau din urmă, să ne lase să trecem. Nu-mi plăcea deloc să am faima celui mai bogat om din Galaxie. Am acționat cu hotărâre împărțind la toți surâsuri și bani. Când am ajuns la porțile orașului golisem deja trei pungi și câștigasem o escortă de o sută de soldați entuziasmați... *De câtă vreme nu-și mai primiseră simbria?* Gândul acesta mă frapă; *glenicșii să-și fi epuizat rezervele de bani?*

Se întâmplă ceva care întrerupse marșul meu triumfal. Soldații se opriseră, apoi, cu un murmur surd, se retraseră pentru a face loc unei echipe de oameni al căror chip amintea un țesut cenușiu, zbârcit, care înfășură țeste lipsite de trăsături.

— Sunt oamenii fără chip despre care vorbeai? mă întrebă Glorinna.

Nu-i era frică, se arăta senină și liniștită, iar strângerea sa de mână îmi dădu curaj.

Noii veniți ne înconjură și, fără un cuvânt, ne însoțiră dincolo de ziduri. Nu se vedea țiipenie de om, casele păreau pustii, cufundate în liniște; singurele prezențe erau numeroasele corpuri atârinate la răscruci în spânzurători improvizate. După culorile uniformelor îmi dădui seama că era vorba de floarea nobilimii din Galaxie, ultimele resturi ale Coaliției... da, glenicșii nu se vor mai teme de nimeni pentru mult timp. Un gând mă făcu să mă cutremur: și dacă printre aceste chipuri îl voi recunoaște pe cel al Hilenei? Nici nu mai îndrăznii să ridic privirea...

— Prietene Growman, ce plăcere să te revăd!...

Tfeo îi opri pe oamenii fără chip și ne ieși în întâmpinare surâzând.

— Când mi s-a spus că te afli pe Ramook, nu-mi venea să cred. Dar unde te conduceau dumnealor? Asta este exact direcția opusă față de cea care duce la palat! După cum pronunțase *dumnealor* mi-era clar că nu-i erau simpatici nici lui și asta mă bucură și mai tare.

— Este tocmai ce aș dori să aflu și eu, domnul meu - răspunsei. Dar dumnealor se pare că nici nu vorbesc, nici nu înțeleg.

— Nu toți vorbesc - îmi confirmă Glenix - dar, de înțeles, înțeleg foarte bine. Acest om este sub protecția mea și vine cu mine! adăugă apoi întorcându-se spre escortă și, hotărât, mă luă cu el.

Abia atunci o observă și pe Glorinna.

— E vreo concubină de-a ta? se informă el.

— Nu - răspunsei eu, roșindu-mă la față - este o prietenă, mă ajută în afaceri...

— Oricum, ai gusturi bune - și făcu o reverență în fața femeii, în semn de omagiu.

Merserăm repede până când războinicii fără chip nu mai fură decât o amintire, undeva, în spatele nostru. Aș fi vrut să pun multe întrebări, dar șovăii; nu știam încă prea bine cum voi fi primit, iar curiozitatea mi-ar fi putut dăuna.

Mă limitai să-l felicit pentru victoria repurtată, dar nobilul se întristă.

— A fost un război teribil, admise el și-mi arată macabrele podoabe din răscruci. Atâtea cruzimi inutile, iar ei, poate, au fost cei mai norocoși pentru că au murit luptându-se, în timp ce mulți alții...

— Înțeleg, răspunsei. Dar acum s-a sfârșit, de acum încolo va fi altfel, chiar dacă mă tem că alte două necazuri ne pasc. De data aceasta aș vrea să vorbesc cu Marele Tată... Te asigur, este o chestiune de viață și de moarte. Dacă tu ai putea să mă ajuți...

Tfeo păru că se întristează foarte tare.

— Voi face cum vrei tu, acceptă el. Totuși, înainte de asta ți-aș fi recunoscător dacă ai vrea să accepți să-mi fii oaspete. Nu ne-am văzut de o veșnicie, și atâtea s-au schimbat.

Palatul părea, față de celelalte case, întocmai ca un gigant de piatră față de resturile de la masa lui. Arhitecții și-au pus în valoare toată măiestria lor pentru a-l face cât mai posomorât și oprimant, ca și cum domnii din Ramook ar fi vrut să construiască o fortăreață-închisoare, nicidecum o locuință. Celelalte ziduri exterioare se desfășurau de-a lungul unui perimetru greu de definit, iar crenelurile de lavă închisă la culoare par niște colți pregătiți să devoreze. În unghiuri, masive turnuri dreptunghiulare supravegheau acoperișurile clădirilor din jur cu meterezele lor întunecoase, care permiteau să vezi, dar nu să fii văzut. Totul sugera o putere nemăsurată.

— A fost construit de draisteri, ne explică însoțitorul nostru, neamul care a stăpânit aceste ținuturi înaintea noastră... Oribil, nu? Dar, cât de curând, vom construi în altă parte capitala noastră, locurile astea ne amintesc prea multe ticăloșii.

Trecurăm printr-o poartă dominată de o cometă de piatră sub care se vedea desenul unei pajuri. În curtea interioară se aflau câteva zeci de oameni înarmați care ne priveau cu niște chipuri plictisite. Nici unul, văzându-l pe prinț, nu îndrăzni să ne oprească, iar el ne conduse spre o scară laterală întortocheată care urca de-a lungul zidurilor unui donjon izolat. La margini, lângă o ușă cântărind greu din cauza podoabelor de bronz, doi războinici de strajă se dădură la o parte și ne lăsară să intrăm.

— Aici este vizuina în care-mi place să mă retrag singur – declară nobilul arătându-mi o cameră ascunsă în penumbră, pe ai cărei pereți, rafturi grele susțineau cărți, pergamente și inscripții în rame gravate (îngrămădite toate într-o dezordine absolută); singurele mobile erau: un pat de campanie, o veioză cu energie solară și o măsuță înconjurată de patru scaune.

— Mă retrag totdeauna aici când vreau să meditez, când am chef să fiu singur; de vreo câteva luni aici este casa mea. În altă parte aerul pe care-l

respir miroase a moarte...

Fraza întreruptă mă făcu să întrezăresc și alte dificultăți ale planului meu. La invitația sa mă așezai și chibzuii dacă era sau nu cazul să-i dezvălui imediat ceea ce știam despre Iarba Transei. Tfeo îmi inspira încredere, însă îl cunoșteam așa de puțin. Șovăii.

— În această perioadă, Marele Tată nu se simte bine – continuă celălalt, ca și cum mi-ar fi ghicit gândul. Dacă ai probleme importante să-i propui, poți să-l consulți pe consilierul său: unchiul Minor. Este vorba de o persoană nu...

Un urlet de durere îl întrerupse și el se grăbi să închidă singura fereastră a încăperii.

— Sunt prizonierii din subteran – se justifică el, evident jenat. Unii dintre ei sunt răniți și...

Ce se întâmpla pe Ramook? Mă așteptasem să găsesc o mulțime de oameni sărbătorind victoria și sfârșitul războiului, cântece, veselie; când colo, am întâlnit liniște și dezamăgire; se respira un aer greu, un aer de cimitir. Și prințul era altfel; după ce trecuse prin greutăți, se comporta ca și cum ar fi avut ceva foarte delicat să-mi spună, ceva care-l apăsă.

— Îl cunoști pe Profet? Îmi șuieră el la ureche.

Tresării.

— Da, cel puțin așa cred. Era un sfânt.

— Ai spus *era*. Înseamnă că au dreptate cei care susțin că Profetul este mort?

Mă cutremurai. Cine putea să susțină o asemenea bazaconie? Chiar dacă de câteva zile. Profetul nu mai apărea în public, nimeni n-ar fi putut pune în circulație zvonuri despre moartea sa, afară doar de cazul că ar fi cunoscut cursa pusă la cale...

— Nu știu de unde primești asemenea informații, răspunsei. Oricum, eu sunt sigur că trimisul Domnului se află încă printre noi; dacă tu crezi că este necesar, voi pune oamenii mei să-l caute.

— Mi s-a spus că el și discipolii săi sunt capabili să-i vindece pe drogați, observă Glenix cu voce scăzută. Am încercat de multe ori să-i dau de urmă, dar atât el, cât și oamenii lui, au dispărut.

Deci Eternii începuseră să se retragă; oare când va pleca și Glorinna?

— Căile credinței sunt întortocheate și greu de descifrat pentru străini, afirmai eu stăpânindu-mi cu mare greutate spaima interioară. Și puțini sunt aceia care cred fără să vadă; eu îți garantez că Iarba Transei a fost deja învinsă.

Interlocutorul se îndoi de cuvintele mele. Se plimba nervos în jurul mesei privind când la mine, când la însoțitoarea mea.

— Vreau să mă încred în tine, prietene Growman – murmură el. Trebuie neapărat să salvez pe cineva anume... Am nevoie de Profet și de lucrarea sa, indiferent care ar fi prețul.

Începui să mă simt mai bine, crezusem că am fost descoperit.

— Nu-i nevoie de miracole, îl liniștii eu, și poate nici de Profet. Drogații se vindecă la fel ca ceilalți bolnavi.

El mă scrută neîncrezător.

— Nici un magician din Galaxie nu s-a priceput să-i vindece pe cei intoxicați cu larba Transei; numai Profetul și cei din suita lui sunt în stare, dar acum au dispărut... poate sunt morți.

— Te-am asigurat că nu, îi amintii. Chiar aș fi dornic să știu cine răspândește asemenea zvonuri.

— Hirar, fratele meu, are multe defecte, dar nu-l credeam și mincinos.

— Fratele tău, murmurai, nu are cumva lipsă un braț?

— Da, admise Tfeo. L-a pierdut cu ani în urmă, luptând împotriva draisterilor.

Brusc, fragmentele unui mozaic neclar se combinară în mintea mea și începui să pricep o parte din adevăr. Dacă Hirar era la curent cu tot ce pățisem, trebuia să fiu atent și să păstrez un oarecare raport cu larba Transei. Sau cu alți gleniciși. Poate cu Tfeo? Nu, nu puteam crede. Nimeni nu s-ar fi priceput să mintă atât de mult și atât de bine. Trebuia să-l întâlnesc pe Marele Tată cu orice preț, prevenindu-l în legătură cu infamul complot care se urzea în familia sa.

— Prințul, fratele tău, se află acum în palat? întrebai.

— Desigur; îl cunoști?

— Vreau să fiu sincer, nobile domn - mărturisii. M-am certat cu Hirar, cu puțin timp în urmă... probleme economice... ne-am aruncat în obraz vorbe de ocară. N-aș vrea să-l întâlnesc atunci când vom merge să-i vorbesc Marelui Tată.

— Te înțeleg, suspină celălalt. Fratele meu iese mereu în evidență prin violență și îngâmfare, chiar și mie îmi este foarte greu să mă înțeleg cu el... Voi face în așa fel încât să nu fie de față.

— Iar eu mă voi îngriji ca persoana pe care o ai la inimă să fie îngrijită și salvată, îi promisei. Glorinna a fost eleva Profetului, și la bordul navei mele se află medicamentele necesare.

Mastera tresări la vorbele mele. Mă ținui cu privirea și, pentru o clipă, crezui că mă va refuza. Eternii încetaseră de a mai combate boala provocată de larba Transei, pentru ei asta însemna o acțiune violentă, contrară spiritului care îi anima. Ea rămase mută. Îi citii în ochi o tensionată luptă interioară: să mă salveze pe mine, sau să-și salveze conștiința? În sfârșit, confirmă. Nu mă părăsise.

Tfeo, deși nu se ușurase, îmi strânse mâna; îl oprii în timp ce încerca să îngenuncheze.

— Nu știu cum să mă achit față de tine, declară cu vocea strangulată de emoție. Pentru a doua oară în viață mă ajuți.

— Vei avea destule posibilități, îi răspunsei surâzând. Acum trimite-o pe Glorinna, însoțită, la astronava; în acest timp să aduci aici persoana pe care vrei s-o salvezi. Locul acesta mi se pare potrivit pentru îngrijire; evităm, astfel, să apară curiozități de prisos printre ai tăi. Îmi. Închipui că este vorba despre o femeie.

El confirmă și se grăbi să iasă cu Eterna. Părea fericit ca un copil căruia i se dădea înapoi un cățeluș pe care-l crezuse mort. Când am rămas singur în turn, clătinai din cap cu îngăduință gândindu-mă la romantismele care-l stăpâneau pe prinț. Tatăl meu s-a străduit îndelung la vremea sa pentru a mă convinge că inima era cel mai rău dintre sfătuitori, și nu puteam să nu-i dau dreptate. Ridicai din umeri și mă concentrau asupra mutării următoare: să-l conving pe Marele Tată al glenicșilor să se înfrunte cu larba Transei... M-ar fi ascultat? Era greu de crezut că o plantă ca aceea poate să ascundă o minte diabolică în stare să amenințe imperiul său... O conjurație de care nu era străin chiar unul dintre fiii săi. Trebuia să mă creadă, într-un fel sau altul.

Un zgomot de pași grăbiți mă vesti că sosește cineva; mă întorsei spre ușă, unde mă pomenii în fața Hilenei Draister.

Era cu totul altfel decât amazoana trufașă pe care o văzusem plecând la război; nu mai avea acea privire pasională, hotărâtă, nici acel mers vioi. Era slabă, extenuată, cu pielea galbenă întinsă pe craniu, pupile înroșite, stinse, ca să nu mai vorbim de un reflex de maximă suferință. Se dovedea clar, în ciuda machiajului abundent, că se afla sub acțiunea Ierbii Transei.

Tfeo o susținea de braț: pe Hilena ca și cum ar fi dus o bătrână speriată, sprijinită de propriul baston. Întârzie până mă recunosc, apoi, încruntând ochii cu îngrâncenare, se crispă și încearcă să șoptească ceva.

Nobilul Glenix nu-și dădu seama de schimbare și o ajută plin de bunăvoință să intre.

— Nu te lăsa înșelat de aparențe, murmură el. Acesta este cel mai frumos boboc pe care Ramookul l-a cunoscut. Am crescut împreună; ca niște mânji sălbatici zburdam prin deșert la vânătoare de iepuri, prieteni întâi, pe urmă îndrăgostiți; numai crudul destin a vrut ca familiile noastre să se războiască. Acum, poate, căile noastre se vor uni din nou, dar trebuie s-o salvezi, mi-ai promis-o!

— O voi salva, mă grăbii să-i răspund în timp ce simțeam că mi se pune un nod în gât. O voi salva, chiar dacă asta mă va costa viața.

El surâse ușurat.

— Ai auzit, Hilena! Domnul este Growman, un prieten, te va îngriji... Totul va fi ca înainte: eu și tu...

Pentru o clipă, reacționează cu vechea ei forță.

— O draisteră nu va fi niciodată recunoscătoare unui glenix, șuieră ea cu vocea slabă. Și nici nu va accepta vreodată ajutorul unui mizerabil. Îndepărtă brațul care o susținea și se îndreaptă spre mine cu pași șovăitori. Tu... ne-ai

vândut!...

O prinsei când era gata să cadă și o târâi până la un scaun.

— Nu vorbi, doamnă, îi șoptii dulce. Nu te obosi, sunt numai un umil negustor, dar asta nu mă împiedică să-i ajut pe cei care se află la necaz.

— A fost o întâmplare că am recunoscut-o printre prizonieri, interveni Tfeo. Nu-mi dau seama de ce i-au constrâns să mănânce iarba aceea oribilă. Unii dintre căpitani așa înțeleg să rezolve problemele legate de supravegherea... Când mă gândesc la faptul că aş fi putut s-o întâlnesc pe câmpul de luptă și s-o omor. Mi-aş fi transformat existența într-un infern.

— Nenorocirea face parte din trecut, îl încurajai. Acum să ne gândim la prezent. Informează-te dacă Glorinna se întoarce cu medicamentele; n-aş vrea ca vreun soldăţel...

— Am înțeles, conveni nobilul. Îi ies în cale. Veghează tu lângă ea.

leşi. Cu un suspin, prinsei amândouă mâinile Hilenei și le dusei la piept.

— N-am timp să-ți explic ce se întâmplă, îi spusei apăsător. Nimeni de aici nu știe cine sunt eu cu adevărat, aşadar încearcă să nu mă trădezi. Nu-i vorba de mine, aici se pune la bătaie chiar viitorul omenirii. Ai încredere, iar când te vei vindeca îți vei da seama de adevăr. Dacă nu te supără, încearcă, totuși, să fii amabilă cu prințul, el este altfel decât ceilalți.

— Nu voi face niciodată pe găsculița cu un porc ca Glenix! râse batjocoritor femeia.

O obligai să stea jos.

— Nu, nu așa, te rog – murmurai. Și, liniștit, îi explicai situația. La sfârșit ea se arătă contrariată, mă privi cu ochii săi stinși și izbucni în plâns. O îmbrățișai.

— Ah, Growman, a fot îngrozitor... În fiecare zi o trădare, o cursă, atâtea morți. Și peste tot, acei îngrozitori războinici fără chip, acele minuscule astronave care ne vânau. Am văzut cum familii întregi, cu un trecut glorios, se stingeau în sânge. Cineva trebuie să plătească!... Nu numai pentru draisteri, nu numai pentru înfrângere, ci și pentru ura pe care o port în mine... glenicșii trebuie să plătească!

Chipul uscat al femeii vibră de o mândrie nepotolită. În ciuda momentului nepotrivit, simții că o doresc și că o admir la fel ca în primele zile petrecute în deșert. Dar mai putea fi vorba de răzbunare într-o lume lipsită de nobili?

— Și ceilalți prieteni ai noștri? Știi unde sunt?

— Nu, după ultima bătălie ne-am risipit; sau sunt morți... sau se află în măruntaiele acestui palat. Știu că aici se află închiși mii de prizonieri, oameni condamnați să se transforme în hrană pentru larba Transei.

Mă cutremurai.

— Nu te mai gândi la asta, nu te mai gândi. S-a sfârșit, o liniștii. Oricum ar fi, Tfeo va veghea asupra ta.

Ea se lăsă pe spate cu un suspin firav.

— Da, când eram tineri ne-am iubit, era un paj în casa mea, voiam să fugim împreună... El m-a salvat din masacrul acela de pe Ramook... Dar nu-l pot iubi, este un glenix. Chiar dacă îmi pare rău, va trebui să plătească la fel ca ai săi.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

Marele Tată

Erau două luni pe cer, doi ochi de gheață care lasă impresia că sfredelesc inima. Pe turnuri străluceau mari grămezi de lemne cuprinse de flăcări, limbi arzătoare care risipeau negura cât se schimbau străjile. De ce mă aflu în acel loc blestemat? Cunoșteam o mie de alte feluri mult mai plăcute de a-mi petrece noaptea, mijloacele nu-mi lipseau... Mi-era frig și mantaua dintr-o țesătură subțire nu-mi prea era de folos. *Tată, spre ce eroisme stupide mă împinge numele pe care mi l-ai dat?* Era inutil să aștept răspuns de la cineva, el era de găsit numai în mine. Scrâșnii din dinți și-l urmau hotărât pe Tfeo de-a lungul curții care ne separa de o intrare secundară a palatului. Foșnetul unei bătaii de aripi îmi îngheță sângele în vene, doi războinici cu lănci ni se alăturară cu armele lor lungi pregătite să lovească, apoi îl recunoscură pe nobil și se grăbiră să dispară în noapte. În sfârșit, când ajunserăm la porțile larg deschise ale unei intrări, mă întorsei neliniștit să privesc turnul unde le lăsasem pe cele două femei. Vom ieși oare vii din vizuina glenicșilor?

— În acest moment Marele Tată este doar în compania consilierului său – mă liniști însoțitorul, arătându-mi salonul gol cufundat în beznă. I-am vorbit despre tine și a acceptat să te primească. Bagă de seamă să ai răbdare cu el, a pierdut mulți copii în război și... e cam deprimat.

— Îi înțeleg durerea, convenii eu. Dar te asigur că mesajul meu justifică aceste precauții.

Urcară pe o scară ai cărei pereți erau împodobiți cu drapele și steme ale bandelor și neamurilor învinse, acum doar niște simboluri stinse ale unei faime pierdute pe câmpul de luptă. Cine știe dacă pe acolo nu era și drapelul meu... Nu era cu puțință, îl lăsasem pe o astronavă destinată să se consume într-o goană nebună prin Univers...

— Unchiul Minor este umbra vie a tatălui meu, de când am început să ne extindem – continuă nobilul —, poate că o să ți se pară ciudat, dar pe el trebuie să-l convingi...

Se întrerupse pentru a lămuri doi străjeri fără chip care ne baraseră drumul.

— Sunt așteptat de Marele Tată! le porunci el pe un ton dur.

Ei se dădură la o parte, și înaintară pe un coridor unde persista un puternic miros de mușchi. Mă alarmai: îmi aducea aminte de ciudatul oraș cu terase. În încăperea următoare lăncezeau, cu un aer somnoros, mai mulți servitori și concubine. Nici unul nu păru să fi observat trecerea noastră, doar un valet sări în picioare și deschise o ușă ascunsă de o draperie; îl auzii anunțând numele noastre cu voce molcomă, apoi se întoarse repede ghemuindu-se între

ai săi.

— Mare Tată - murmură respectuos Tfeo aplecând capul —, a venit cu mine Growman, un cavaler al Cometei, negustor și prieten al familiei noastre.

Bătrânul zăcea tolănit pe un tron enorm, din piele neagră, în mijlocul încăperii. În ciuda palorii chipului și tremurului brațului stâng, dovedea că are un corp pe care nu-l gârbovise bătrânețea. Își înălță cu greutate capul spre noi și încercă să-și ascundă o grimasă de durere, cu un gest de politețe.

— Vino, fiule, vino la mine, și tu și prietenul nostru Growman. Este bine cunoscută faima sa de om bogat și întreprinzător.

Se opri, respirând cu greutate, apoi se întoarse spre o figură aplecată grijuliu asupra sa privindu-l ca un vultur gata să se repeadă asupra cadavrului unui animal. Era înfășurat complet într-un veșmânt cenușiu care-l acoperea din cap până-n picioare. Fără să-mi ridic privirea intuii prezenta ostilă a unei creaturi răufăcătoare... chiar și aici se simțea mirosul de putregai și de mucegai.

Acela era deci Minor, consilierul; nici nu se întoarse pentru a ne privi, dar, într-un fel sau altul, probabil că trăgea cu coada ochiului spre noi. Cu gesturi măsurate întinse o cupă domnului îndurerat; acesta îi sorbi conținutul și, cu un suspin de ușurare, se întoarse spre noi.

Îngenuncheai, sprijinindu-mi mâinile pe podea.

— Ridică-te, cavaliere - mă invită bătrânul glenix. Să ascultăm veștile importante anunțate de Tfeo.

Era rândul meu; încercai să fac abstracție de figura posomorâtă a lui Minor.

— Mare Tată, începui șovăielnic. Mi-am cântărit îndelung vorbele pe care le rostesc, cu toate acestea le simt cum îmi scapă pe limbă aidoma boabelor de orez uscat. Scuză-mă că am avut îndrăzneala să apar în fața ta în aceste momente triste, dar un pericol amenință întreaga omenire, și numai tu, domn peste domni, cu puterea și înțelepciunea ta poți salva Ramookul și toată Galaxia de dușmanul de moarte care s-a cuibărit printre noi...

Minor înălțase brațul să mă întrerupă, apoi își apropie capul de bătrân, ca și cum i-ar fi sugerat ceva, iar acesta mă țintui cu o ciudată privire iscoditoare.

— Spune-mi, Growman, te referi, poate, la individul numit Profet, care înveninează sufletele popoarelor împotriva casei mele?

— Eu îl cunosc pe Profet, mă grăbii să răspund tulburat. Și te asigur că nu l-am auzit niciodată proferând cuvinte ostile glenicșilor. Acest sfânt propovăduiește dragostea, pacea, munca, refuzul de a consuma larba Transei.

Consilierul mă opri din nou și se întoarse spre bătrân, aplecându-se încă o dată asupra lui. Marele Tată confirmă și adăugă:

— Atunci vorbești de Olaf Draister, impostorul misterios care mi-a asasinat atâția fii trăgându-i în viclene capcane.

Nu-mi prea venea la socoteală: prea multe și ciudate întrebări... Mă

întorsei îngrijorat spre Tfeo și-l văzui nedumerit. Unde voia să ajungă cu aceste aluzii? Îmi revenii și mă pregătii sufletește pentru și mai rău.

— Nu-l cunosc pe acesta, domnule...

— Ești un mincinos, Growman!

Hirar ieșise din spatele unei coloane și mă arăta cu degetul, acuzator.

— Tu ești Olaf Draister, tu ești Profetul, tu ești șeful bandei lui Krack care a luptat pentru draisteri și continuă să-i servească pentru a distruge imperiul nostru. Cât despre tine, frățioare, cum de îndrăznești să aduci un asemenea scorpion în fața Marelui Tată? Nu cumva târfa de draisteră ți-a sucit mințile de nu-ți mai dai seama pe ce lume te afli?

Înghetașem. Ar fi trebuit să reacționez cumva, dar simțeam că-mi fuge pământul de sub picioare. Ticălosul acela știa prea multe lucruri, mult prea multe.

— Cum de-ți permiți să insulti un prieten al familiei? interveni Tfeo cu fața roșie. Retrage-ți cuvintele... sau...

Celălalt izbucni cu răutate într-un râs batjocoritor:

— Nu cumva vrei să scoți spada în fața Marelui Tată?

Prietenul meu încremeni, șovăi o clipă și se întoarce spre bătrânul glenix cu un aer de reproș:

— Ți-am adus în față un supus loial și sincer, o persoană demnă să stea la curtea ta. De ce ai permis o asemenea bufonerie? Growman reprezintă viitorul stăpânirii noastre asupra Galaxiei.

— Cer numai să fiu ascultat, murmurai cu prudență. Apoi mă puteți acuza de orice nelegiuire. Spada atârna în teaca ascunsă și încet-încet o pipăii cu mâna foarte aproape de cureaua cu care era legată. Trebuia să mă lase să vorbesc, trebuia...

Bătrânul domn gemu, și Minor se grăbi să-i mai dea o cupă și să-i sugereze să ia o atitudine:

— Tfeo, garantezi pentru acest om? întrebă el cu greutate.

— Cu propria viață, declară fără șovăire cel întreat. Și atunci mă căii că nu l-am informat pe el despre adevăr; în felul acesta, acum, îl dărmam pe moștenitorul legitim al tronului. Desfăcui cureaua și simții în mână căldura plăcută a mânerului.

Celălalt se gudură. Ridică brațul ciung.

— Aceasta este amintirea pe care *supusul loial și sincer* mi-a lăsat-o! spuse el cu mânie. Dar cuvântul meu de până acum echivalează cu celelalte afirmații auzite; prea multe sunt minciunile acestui om, așa că trebuie să ascultăm și alte mărturii.

Făcu un gest autoritar și pe o ușă intrară împinși de la spate niște indivizi pe care n-aș fi vrut să-i întâlnesc...

— Șefule, ce faci aici? întrebă Giò-giò frecându-și ochii de fericire că mă vede.

— Raraak, stăpâne Growman! îmi zâmbi Osne, nu înainte de a se fi prosternat la pământ în fața nobililor. Sper că nu te superi fiindcă am spus adevărul acestor domni.

Rimmel, în schimb, pricepu imediat ce se întâmplă și nu zise nimic; mă fixă, și citii în ochii săi un apel disperat. O ușoară urmă cenușie sub ochi era mărturie sigură despre acțiunea drogului. Și grăsanul (dar nu așa de evident) manifesta aceleași simptome. Osne, dimpotrivă, părea bine hrănit și arătos. Trădarea fusese cu folos, din câte înțelegeam.

— Ce-i cu înscenarea asta? protestă Tfeo. Cine sunt acești indivizi?

— De ce nu-l întrebi pe prietenul tău credincios? îi răspunse pe un ton caustic fratele. Sau poate vrei să auzi de la una din slugile sale toate amănuntele parvenirii acestui individ, incredibila ascensiune a unui plebeu soios care nu a ezitat să se servească de magie, corupție și de intrigi pentru a deveni scandalos de bogat, în timp ce ființe cu suflet curat și de viță nobilă își pierdeau bunurile și chiar viața pentru cauza pe care o serveau. Nu îndrăznesc să cred că ai aflat ceva despre adevărata fire a acestui om; nici nu-i greu de priceput cum un poet și un visător a fost îmbrobodit de șiretlicurile și uneltirile acestui trădător care, printre altele, a mai fost și amantul femeii din cauza căreia ai devenit ridicol. Vorbește, Osne, spune tot ce știi.

Reptila se târî la picioarele bătrânului de pe tron, evitând cu grijă să treacă pe lângă mine.

— Fie ca zeii să aibă grijă de tine și de casa ta, glorios întemeietor al unui neam de eroi! începu Raraak. Și ascultă cântecul trist al unei slugi constrânse împotriva voinței sale să-l urmeze pe Growman, cel care îndrăznește să se înfățișeze cu perfidie înaintea ta în calitate de aliat. Am fost adversarul tău, este adevărat, și m-am luptat cu armatele Cometei Negre, nu pentru simbria mizerabilă pe care o primeam, ci pentru onoarea cuvântului dat și credința în stăpân... De mai multe ori am apărat cu propriul meu piept drapelul bandei lui Krack, ignorând durerea și rănilile...

— Încetează, idiotule..., îl întrerupsei cu răceală. Acum, cu mâna ascunsă sub manta, strângeam mânerul spadei. Deschisei distribuitorul de energie.

— Nu-i cazul să-ți mai risipești saliva.

Înălțai cu hotărâre capul spre Marele Tată.

— Ceea ce a spus Hirar este adevărat. N-am nevoie de scuze: am abuzat de încrederea prințului și sunt gata să-mi plătesc vina; nu pretind decât un singur privilegiu: să fiu ascultat.

Eram înconjurat de o insulă de liniște înghețată. Toți mă priveau cu ostilitate, inclusiv Tfeo. Dar nu mai aveam timp să lămuresc lucrurile. În încăpere intraseră punctuali războinicii fără chip, cu armele în mâini: nu mi-ar fi permis să termin discursul. Ochii Marelui Tată mă opreau ca un zid de netrecut, se citea în ei doar suferința; nu mai era în stare să înțeleagă. Mă mai întrebai încă o dată de ce naiba am lăsat o viață fără griji pentru a încerca să conving

un moșneag tâmpit de durere, doi prinți (cu unul având de a face pentru brațul tăiat, cu celălalt pentru o femeie) și un consilier cu chipul de nepătruns... Ridicai din umeri: *n-aveam altă soluție decât spada*.

— Iarba Transei pe care o dați prizonierilor voștri nu este numai un drog care vă permite să-i umiliți și să-i distrugeți pe dușmani, le spusei eu.

Minor se aplecă grăbit deasupra suveranului, iar acesta, tremurând, ordonă străjerilor să mă ia din fața lui. Mă prefăcui a accepta inevitabila mea soartă, îi lăsa să se apropie și pusei tăișul să vorbească în locul meu. Trei luptători fără chip se prăbușiră la pământ, vărsând niște bale cenușii din rănilor proaspete, și-i împiedicară cu trupurile lor pe ceilalți. Cineva urlă, și mă pomenii în fața lui Tfeo.

— Scuză-mă, murmurai, apoi încălcând orice principiu cavaleresc, îl lovii în burtă cu un picior. Evitai o lance care şuieră la înălțimea gâtului și reușii să ajung dintr-un salt lângă bătrânul de pe tron. Îl trăsei de manta pe consilier, rostogolindu-l pe trepte în jos. În timp ce cădea, întrevăzui prin vâlul care se dădea la o parte un chip fără trăsături: nici ochi, nici buze, nici nas.

— Trebuie să mă ascultați! strigai în zarva iscată. Îl prinsei pe bătrânul glenix de părul lung și alb, silindu-l să aplece capul. Ridicai spada deasupra gâtului său, pregătindu-mă să lovesc. Dați-vă înapoi! urlai din nou, sau Marele Tată va muri!

Cei prezenți încremeniră.

— Acum scoateți-i afară pe călăi, ordonai cu o seninătate extraordinară. Să nu rămână aici decât prinții și dragul unchi. Ceilalți, afară!

— Vei plăti scump această ultimă jignire, Growman! mă amenință Tfeo străbătut de fiori de neputință. Cruță-l pe tatăl meu și-ți garantez o moarte rapidă.

— Afară! insistai. Simțeam cum bătrânul domn gâfâia, cum în jur vibra o spirală de ură, cum arma din mână cântărea greu... iar eu eram surprinzător de calm.

Luptătorii se retraseră, târându-i cu ei pe prizonieri. Când auzii ușa închizându-se, slăbii strânsoarea în care-l ținusem pe bătrân și acesta, cu un surâs astmatic, se lăsă pe spate cufundându-se în spătarul tronului. O picătură de sudoare îmi udă degetele, o ștersei și observai o pată de culoare roz: multe alte romburi își găseau acum locul în mozaicul din gândurile mele.

— Vreau să spun ceea ce știu, le amintii amenințător, apoi faceți cu mine ce vreți.

— Nu-ți va fi prea comod, şuieră Tfeo. Nici o minciună nu va reuși să te salveze.

— Eu mă voi răzbuna primul! interveni fratele. L-am căutat pe acest bastard prin tot universul, dar acum este al meu...

— Iar tu, Minor? îl întrebai pe omul cu figura cenușie încremenit în tăcere. Nu ai și tu vreo propunere grațioasă pe care vrei să mi-o faci? Sau ți-e greu să

vorbești, având în vedere că tu nu ai o gură la fel ca toți ceilalți.

Observația aceasta îi frapă pe cei doi tineri, o mică ezitare, ce este drept, dar suficientă pentru a capta atenția.

— Da, da, pentru că deși voi nu știți nimic, nobili moștenitori, nu faceți altceva decât să găzduiți în cuibul vostru tocmai produsul final al unei ființe inteligente destinată să domine Galaxia. Nu glenicișii vor fi aceia care vor domni, ci ea: larba Transei.

— Ce venin tot împrști? Întrebă Tfeo.

— Încearcă să ne inducă din nou în eroare cu limba lui ascuțită, explică Hirar. Știm prea bine că unchiul nostru este mut printr-un dar al divinității. Numai Marele Tată îl poate asculta.

— Desigur, pentru că amândoi împărtășesc aceeași soartă - comentai eu. Și el consumă larba Transei!

— Nu! Nu este adevărat! interveni gâfâind moșneagul. Sunt bolnav, o suferință a vârstei... Minor mă îngrijește.

Îl prinsei cu brutalitate de păr și-mi petrecui mâna cu violență pe sub sprâncene; mi se lipi de degete o ceară mirosind a ambră și pusei în evidență pielea uscată, parcursă de vene cenușii.

— Este semnul acțiunii drogului, le spusei. Într-un stadiu avansat. Probabil că medicamentele care i se administrează au doar scopul de a întârzia acțiunea asupra creierului. Dar Marele vostru Tată este un drogat.

Suveranul se smiorcăi, tar eu profitai de uluirea generală și continuai:

— Am fost orb că n-am înțeles asta din prima clipă. Am bănuț totdeauna că unul dintre voi răspândește această monstruozitate pe planetele cucerite, dar nu mi-am imaginat că tocmai ducele suprem al glenicișilor poate fi o creatură a lor. Acum înțeleg ce pact oribil ați făcut: pe de o parte larba Transei vă furnizează astronave, bogății furate din cine știe ce îndepărtate civilizații și luptători pentru cuceririle voastre, de cealaltă parte voi, mizerabililor, în schimb, sacrificați ființe omenești, nenorociți pe care-i capturați pe câmpul de luptă sau în altă parte. Oameni constrânși cu forța să devină întâi gazde ale sporilor, apoi oameni fără chip, ca drăgălașul de unchi.

Dintr-un salt mă depărta de tron și-i tăiai calea consilierului care voia să fugă.

— Iată aici secretul darului făcut de providență!

Îi sfâșiai veșmintele și le arătai capul inform al lui Minor.

— Nu-mi dau seama de ce chiar și el s-a supus unei asemenea infamii, conchisei obosit. Credeți, oare, că larba Transei, după ce va distruge întreaga civilizație, vă va cruța? Iar eu, naivul, tocmai la voi venisem cu propunerea să ne unim forțele și s-o distrugem...

Tăcui și, pentru o bună bucată de vreme, în încăpere nu se mai auzi altceva decât smiorcăitul încet al Marelui Tată. Mă simțeam istovit, inutil. Cu un surâs amar depusei spada la picioarele lui Tfeo.

— Acum faceți cu mine ce vreți, m-am săturat să mă comport ca un salvator.

Prințul îl privi pe unchiul său cu neîncredere; în sfârșit, învingând uluirea care-l copleșise, îl strânse cu mânie și-l scutură.

— Ce i-ai făcut tatălui meu? îl întrebă apoi, gata-gata să-l lovească pe loc cu spada.

— De ce ați ajuns așa?

— Nu poate să răspundă, îi aminti Hirar. Pentru a vorbi cu el trebuie să-ți apropii urechea de fruntea sa: în felul acesta drogul transmite niște vibrații asemănătoare sunetelor.

Tfeo se retrase uluit.

— Dar tu... de unde știi?

— Eu vorbesc adesea cu unchiul, precum și cu alți oameni fără chip – îi explică liniștit fratele. Growman a spus adevărul, dar nu întreg. Iarba Transei este un pluriorganism cu o putere imensă: miliarde și miliarde de indivizi uniți într-o singură conștiință care stăpânește o mare parte a universului. Totuși, chiar în această imensitate a sa constă și limita ei: nu are un corp fizic, nu are articulații... poate numai să gândească, nu să opereze; fără o formă de viață mai complexă care să o găzduiască, Iarba Transei ar fi condamnată la moarte, de una singură nu poate nici măcar să se hrănească. Din acest punct de vedere se pare că oamenii sunt cele mai bune gazde pe care le-a găsit vreodată. Analiza lui Growman este fără cusur. Cu toate acestea a uitat un amănunt, un factor din care am tras o concluzie diferită de a lui: sclavii plantei își pierd orice capacitate de reproducere și, în felul acesta, este inevitabil ca, după câteva secole de *exploatare* a unei constelații, ea să fie silită să emigreze în căutare de gazde noi. Pentru a evita asta, ea are nevoie să cruțe măcar o parte din potențialele sale victime pentru a-și garanta cel puțin o posibilitate de supraviețuire. Glenicșii reprezintă garanția lor pentru viitor. Am realizat o alianță: planta ne ajută să stăpânim Galaxia, iar noi îi procurăm oamenii cu care să se hrănească după criteriile și metodele pe care le alegem noi. Nu mă întreba când și cum a început, poate că noi nici măcar nu veniserăm pe lume; oricum, familia a făcut această alegere și noi nu mai putem da înapoi. Am aflat doar că bătrânii noștri s-au sacrificat de bunăvoie, ca unchiul Minor, pentru a sfinți pactul. Marele Tată a fost menținut la un nivel mediu de intoxicare pentru a garanta continuitatea puterii.

— E... monstruos! se cutremură Tfeo, alb la față.

— Acum glenicșii sunt stăpânii incontestabili ai tuturor sistemelor. Asigurăm peste tot pace, stabilitate, unitate guvernamentală. Este vorba de o eră nouă, de un mâine mai bun...

— Câți plătesc pentru succesul nostru? Câte victime ne pretinde nouă aliatul nostru? murmură fratele.

— Cei pe care i-am ucis în bătălie, delicvenții, bolnavii, rasele inferioare,

handicapații, persoane care, într-un fel sau altul, vor fi eliminate... Toți ceilalți vor rămâne teferi și se vor bucura de progresul pe care-l asigurăm noi; larba Transei este o entitate rațională care a absorbit timp de milenii știința a nenumărate civilizații. Cât de curând, amintirea antichității va înflori din nou, aducând strălucire imperiului nostru.

Ceva se schimbă în atitudinea prințului Tfeo. Îi dispăru de pe chip strâmbătura prin care își manifesta repulsia și păru interesat de subiect.

— Bătrânii noștri chiar s-au sacrificat de bunăvoie pentru asta?

— Da, neamul Cometei Negre a fost primul care a plătit viitorul pe care noi, tinerii, îl vom dăruia umanității. Trebuie numai să urmăm pe calea arătată de destin; tu și eu...

— Un moment, intervenii îngrijorat, ce absurdități îndrugați? Vă gândiți să omorâți milioane de oameni numai pentru a vă garanta un tron spurcat...

Mă pomenii cu spada lui Hilar la o palmă de gât.

— Fii calm, Growman, râse el batjocoritor; un apărător al Rațiunii trebuie să fie mai puțin emotiv... Vei fi unul dintre cei care vor putrezi pentru un mâine mai bun; mai întâi, totuși, va trebui să-mi restitui brațul pe care mi l-ai luat cu vreo câțiva ani în urmă.

— Sunteți nebuni! protestai îndepărtându-mă. Nu aveți dreptul să hotărâți... Universul întreg se va revolta.

— Înaltă brațul drept, negustorule!

Mă simții pierdut. Oricât m-aș fi forțat, n-aș fi găsit cuvinte capabile să-mi exprime clocotul interior. Doi străjeri mă prinseră de braț și mă purtară la îndemâna ciungului.

— Libertatea de a-și alege propriul destin... - bodogăanii în timp ce-mi sfâșiau o mânecă. Nu, nu au dreptul!

— Nu acum!

Hilar își opri lovitura în aer și-și țintui fratele, cu un fulger de bănuială în ochi.

— Tu ce mai vrei? întrebă nervos.

— Tatăl nostru trebuie să fie acela care va decide soarta acestui mizerabil - îl rugă Tfeo, arătându-l pe moșneagul fără simțire prăvălit pe tron. El este la comandă, sau cumva te consideri deja succesorul lui?

Celălalt își băgă spada în teacă, șovăind, cu un surâs crud pe buze.

— Ai dreptate, frate poet, el va fi acela care va hotărî. Dar nu te amăgi în alte privințe; dacă ți-au ascuns pactul, înseamnă că nu au avut prea mare încredere în tine. Eu voi fi viitorul împărat, iar căsătoria cu o draisteră nu-ți va servi la nimic. Duceți-l de aici!

Mă târără spre ușă. Apoi, înainte de a dispărea din fata ochilor glenicișilor, vrusei să-mi joc ultima carte:

— Dacă vă place așa de mult larba Transei, mâncați-o voi, cu Marele vostru Tăticuț, bastarzilor! Și aduceți-vă aminte că nu veți reuși niciodată să

construiți paradisul fără banii mei. Niciodată!

CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA

Din închisoare

Celula în care stăteam era atât de mică încât nu permitea celui arestat să se culce, să se așeze sau să se odihnească în nici un fel. După mai multe încercări am descoperit că singura poziție cât de cât comodă era aceea de a mă sprijini oblic cu picioarele și șira spinării pe cei doi pereți opuși. Cu toate acestea, mă puteam considera un oaspete norocos: Giò-giò și Rimmel, în celula din față, nu aveau la dispoziție, amândoi, un spațiu mai mare decât al meu! Glorinna și Eternii de pe aeronavă erau, în schimb, îngrămădiți ceva mai încolo. Dacă scoteam nasul printre bare îi vedeam parțial. Am fi putut chiar să vorbim, dacă din galerii, care dădeau impresia că se pierd în măruntaiele pământului, n-ar fi răsunat un cor continuu de horcăieli și de văicăreli.

— Câți prizonieri sunt închiși aici? îi întrebai pe oamenii mei.

Rimmel mă fixă cu ochii lui mari, triști, brăzdați de mii de firisoare de sânge, și clătină din cap.

— Mulți. Imediat ce am ajuns pe Ramook ne-au dus la un nivel inferior al castelului și am numărat vreo cincizeci de celule cu zeci de prizonieri fiecare... Și poate ca mai există și altele mai jos.

— Acești blestemați de glenicși au prevăzut că vor avea mulți dușmani.

— Palatul era al draisterilor, îmi aminti stegarul.

— Ah, da... - confirmai, gândindu-mă cum trebuia să se fi simțit Hilena în casa străbunilor... Ar mai fi putut oare să se înțeleagă cu nobilul îndrăgostit de ea? În fond, erau plămădiți din același aluat.

— Acum suntem pierduți! se văicări Rimmel în timp ce încerca să-și elibereze un braț prins între spatele lui Giò-giò și barele de fier. Mi se pare că am ceva în cap, care împinge, împinge...

— Ți-e rău? îl întrebai.

— Nu încă. Totuși, mă tem de o criză de abțință: am văzut oameni într-un stadiu avansat de intoxicație care-și dădeau cu capul de pereți. Mi-e teamă... Se spune că vom deveni oameni fără chip.

— Nu-i momentul să dezarmăm, îl liniștii. Curând cei de pe Arcă vor veni aici și ne vor salva.

— Într-adevăr? murmură Giò-giò, al cărui trup părea că explodează în acel spațiu strâmt.

Un surâs amar îi înflori pe buze. Grăsanul acesta inocent, cu întrebările lui prostești... Va avea necazuri, mai devreme sau mai târziu...

— La început era o senzație plăcută, continuă Rimmel. Rămurelele aveau un gust dulce, și imediat după ce le mestecai te simțeai ușor, senin... aș vrea atât de mult să am o bucățică aici, între dinți.

— Eu, între dinți, l-aș vrea pe scârbosul de Raraak – replicai. Dar dacă-mi va pica în mână... Lăsați amenințarea să se piardă în atmosfera apăsătoare a subteranului și mă îngrijii mai departe de prietenii mei. Nu disperați – îi încurajai – sunt sigur că vom reuși. Cu asta însă nu convinsei pe nimeni. Nu-mi rămânea decât să aștept ca Marele Tată să-și revină și să hotărască moartea mea. După cum mă purtasem cu el, nu mă prea așteptam să fie milostiv cu mine. Pe de altă parte, eram predestinat să mor pe această planetă.

O umbră se puse între mine și lumina unei lămpi agățată pe coridor; sării ca un arc, izbindu-mă cu fruntea de sus și căzând la loc blestemând.

— Am venit să te salutăm, Growman.

Nu văzui pe nimeni, apoi zării o ceață subțire care luă încet forma unora dintre bătrânii cu aspect hieratic, impunător.

— Înțelepții! mă bucurai. Au venit să ne elibereze.

— Regretăm, dar nu-i așa cum spui tu.

— Doar n-ați vrea să ne lăsați aici? mă plânsei.

— Când ți-am încredințat conducerea Arcei și a fraților noștri credeam că am întâlnit omul promis de textele antice – continuă Înțelepții. Dovedeai curaj, șiretenie, hotărâre, ignoranță impertinentă și o bună doză de egoism; dar mai ales, erai fiu al timpului tău. Reprezentați ceea ce trebuia să suplinească bunătatea, știința, altruismul Eternilor. Trăiam de prea mult timp în exil ca să putem înfrunța singuri povara Misiunii. Pe deasupra, Stone, creatura care te însoțea, ne spunea mult, o poveste întreagă. Dar ne-am înșelat. Omenirea nu este încă pregătită, iar noi suntem incapabili s-o ajutăm fără să devenim instrumente ale îngâmfării, lăcomiei...

Nici larba Transei nu ne poate primi, evoluția ei a împins-o să se debaraseze total de sentimente, de bine și rău ca poli de referință pentru acțiunile sale. Trebuie să ne întoarcem pe Arcă și să așteptăm: însă înainte de asta am ținut să-i salvăm pe frații noștri și să te salutăm. Cu foarte mare greutate ne-am mai putea revedea în lumea asta. Adio, Growman!

Nu putea să se termine așa!

— Medicamentul! îi implorai. Medicamentul, ca să-mi eliberez prietenii.

— Sporii Ierbii Transei, chiar dacă lipsiți de conștiință individuală, posedă, în ochii noștri, aceleași drepturi la viață ca și voi. Ne pare rău.

Mă prinsei de bare și le zguduii cuprins de mânie.

— Ipocriților! le strigai. Sunteți doar niște ipocriți; nu veți fi niciodată pregătiți pentru *Misiunea* voastră, niciodată, nici măcar peste o mie de ani. Voi fugiți, da, fugiți de natura umană, fugiți de libertate, fugiți de greșeli... de realitate. Vă veți simți perfect doar când veți ajunge ca ea: larba Transei!

— Cu cine te cerți, șefule?

Mă pierdui încurcat în privirea inocentă a lui Giò-giò și, moale, căzui în genunchi.

— Nimic, suspinai cu greutate. Probabil am adormit și am avut un

coșmar.

— Nici nu-i nevoie să visezi, coșmarul îl trăim acum – spuse Rimmel cu vocea gătită de disperare. Capul se va umfla pe măsură ce drogul va lua în stăpânire creierul și vom simți oasele craniului sfărâmându-se lent până ce pielea va ceda și tot ce este înăuntru se va revărsa afară. Dar nu mori... nu, mai rămâi în viață cu țeasta transformată într-un dovleac fleșcăit. Apoi... nu știu.

Aș fi vrut să-i explic că apoi ar fi plantat în pământ ca un arbore; cu timpul, și cu atâtea îngrășăminte, ar fi avut un cap nou...

— Nu-ți fie teamă, îl asigurai. Nu ne vor face rău: am prea mulți bani ca să fiu tratat ca oricare altul.

— Strălucită deducție, observă Hirar intrând în câmpul meu vizual. Sper să nu te enervezi pentru că te-am întrerupt, dar fostul tău servitor – și-l arată pe Osne care aproape se târa pe lângă el – era destul de îngrijorat: susținea că te bucuri de sprijinul unor demoni puternici, de aceea am venit să mă conving.

Mă abținui să înjur fără rost și așteptai să descopere fuga Glorinnei. Prințul însă nu trecu mai departe; Raraak, în schimb, trase cu coada ochiului de-a lungul coridorului, își dădu seama de ce s-a întâmplat și îmi surâse.

— Stăpâne Growman, zise el cu un straniu joc de priviri amicale, l-am sfătuit fără modestie pe nobilul glenix să fie milostiv cu tine. Desigur, i-ai făcut un mare rău... dar dacă ai putea să-i demonstrezi recunoștința ta anticipată, cu generozitatea care te caracterizează, el ar putea uita și te-ar ierta.

— Adevărat – confirmă Hirar, mângâindu-și cu nervozitate brațul ciung. Peste puțin timp Marele Tată se va trezi, iar eu aș putea renunța să mai cer torturarea ta... Doar știi câte cheltuieli trebuie să susțină un pretendent la tron!

Clătinai din cap.

— Dacă este vorba de o răscumpărare – afirmai urmărind o iluzie imposibilă – atunci va trebui să-mi garantați viața atât mie, cât și prietenilor mei; stabiliți voi cifra.

Glenix se repezi amenințător spre celulă.

— Știu cum să intru în posesia comorilor tale ascunse, una câte una, și nu mi-ar displace nici măcar...

— Desigur, precizai eu. Numai că torturile cu care mă ameninți s-ar putea să fie mortale. Dacă voi crăpa înainte de a deschide gura?

— Iarba Transei vrea capul tău – îmi aminti nobilul —; susține că știi deja prea multe. Te asigur că se poate muri în mai multe feluri, iar calea cea mai rapidă este și cea mai convenabilă.

— Poate, dragul meu nobil – interveni Raraak cu glas mios – ar fi bine să-i amintim încăpățânatului nostru prizonier că este inutil să mai sperie că-i va veni în ajutor pietroiul său cel viu, închis acum într-o cușcă de oțel în palat.

Iată unde era Stone! Nici el nu putea face nimic pentru mine.

— Bine, acceptai. Cer eliberarea prietenilor mei și o moarte rapidă pentru

mine.

Printul surise:

— Onorabilă propunere, Growman!

— Sunt un realist, precizai cu amărăciune. Pe deasupra, cred că vreo câteva milioane de arginți ar putea reda libertatea credincioșilor mei tovarăși.

Cifra făcu să sclipască ochii nobilului. Nu mă încredeam în ei, știam prea bine că singura mea speranță era să trag de timp, nimic altceva. Giò-giò și Rimmel erau condamnați, Hilena își găsise printul cu ochi albaștri, iar Glorinna se afla acum în siguranță pe Arcă. Numai eu rămânea să ies din scenă în cel mai bun mod cu putință... fără să sufăr prea mult.

— O asemenea propunere cred că poate să fie luată în considerație – confirmă Hirar, care-și palpa brațul ciung cu o insistență din ce în ce mai mare.

Eram convins că, într-un fel sau altul, ar fi avut el grijă să încarce notele de plată în aceeași măsură.

— Îmi trebuie niște garanții, îi declarai.

— Singura garanție pentru trădători este moartea!

Tfeo apăruse în fața celulei și își înfrunta fratele cu spada în mână. Așadar ai venit să te înțelegi cu acest șarpe?

— Încerc numai să recuperez bogățiile lui în avantajul nostru, răspunse cu răceală ciungul. Asta este cu totul altceva decât ce ai pus tu la cale...

În recea atmosferă tensionată care urmă, mă așteptam, cu satisfacție, ca cei doi prinți să se sfâșie între ei, și abia îmi dădui seama că un braț al lui Raraak îmi aruncase în celulă un pumnal încărcat cu energie. Observai privirea vicleană a lui Osne și mă grăbii să ascund arma sub picior. Duelul fu înăbușit în fașă, chipuri informe se îngrămădiră în spațiul îngust al coridorului și-i despărțiră pe combatanți. În sfârșit, ajunse acolo și figura cenușie a lui Minor, care se apropie de capul lui Hirar; acesta albi la față și se întoarse spre mine furios:

— Unde sunt cei din suita care te-a însoțit? răcni el. Crezi cumva că vei scăpa? Nici tu, nici ei, nimeni nu va scăpa!

Mă prefăcui mirat.

— Credeam că au fost închiși într-o celulă ceva mai în față.

Minor se lipi de barele de fier ale celulei și, cu un gest, mă invită să mă apropii. Cu îndărătnicie pusei urechea pe forma abia schițată a capului său. Contactul fu un amestec de repulsie și curiozitate: vorbeam pentru prima dată cu larba Transei.

— Știu că ai fost ajutat de Eterni – îmi spuse sau, cel puțin, așa simții răsunând în craniul său printre horcăieli domoale. Știu că speri să te ajute. Știi să ajungi în orașul lor?

Negai. Aș fi vrut să mă îndepărtez, cu toate acestea eram fascinat de acele sunete cavernoase. Mi se păru că dialoghez cu o ființă fără timp, imuabilă, supraomenească.

— Știu că spui adevărul, continuă consilierul. Citesc excitație, dar nu minciună în vocea ta. Tu știi că cei doi prinți vor să te omoare... În nici un chip nu s-ar răzgândi; iar eu n-aș vrea să mă lipsesc de mintea pe care o ai. Vei mânca din fiii mei și vei deveni întocmai ca mine.

Îmi dădui seama că voia să mă transforme în om fără chip; gândul mi se păru natural, aidoma căldurii emanate de lama de sub piciorul meu; noroc că aveam tălpile foarte groase...

Minor se desprinsese de mine și imediat doi străjeri îmi întinseră o rămurea cenușie. O luai și le zâmbii celor doi glenicși.

— Îmi pare rău, băieți, după cum vedeți nu veți mai avea nici o posibilitate să vă răcoriți.

Hirar blestemă și se întoarce mânios spre unchi.

— Mai întâi va trebui să-i recuperăm banii, protestă el.

— E un sfârșit demn de el, replică Tfeo cu amărăciune. Nu va primi nici un medicament și poate va plăti toate infamiile pe care le-a comis...

Mă așteptam să izbucnească în plâns. Dar nu el, ci Raraak îmi atrase atenția: trecuse de la starea de euforie controlată, pe care o manifestase în primele momente, la o evidentă stare depresivă, ca și cum i-ar fi stat pe inimă soarta mea... Dar o fi având inimă?

— Ei, bine, domnilor! exclamai. Poftă bună! Mă îndoiesc să mai avem vreodată posibilitatea de a fi împreună...

Mă ghemuii cum știai mai bine în strimtul cavou pentru a gusta drogul. Rupsei cu grijă un firicel, părea fragil, era – probabil – un vlăstar, un adevărat deliciu pentru cunoscători. Toate privirile se ațintiră asupra mea și, cu un instinctiv sentiment de pudoare, le întorsei spatele și începui calm să ronțai un petic de mătase din cămașă, în timp ce ascundeam planta în sân. Cei prezenți așteptară într-o liniște religioasă și mă văzui nevoit să înghit toată dantela înainte ca ei să plece.

— Șefule... – murmură Giò-giò cu o mutră dezamăgită. De ce ai făcut-o?

Râsei batjocoritor și-i invitai pe cei doi prieteni să vorbească mai departe, spre a-mi îngădui să arunc resturile țesăturii fără să mă simtă santinelele.

— Le-ar trebui altceva să păcălească un Growman, murmurai în cele din urmă.

— Peste un sfert de oră va fi suficient să te privească în față, pentru a-și da seama că nu ai mestecat drogul – observă Rimmel. Mulți s-au eschivat la fel ca tine, dar apoi i-au constrâns.

Le arătai cuțitul.

— Rămâne de văzut unde vom fi peste un sfert de oră.

Îmi trebuiră ore până să tai barele celulei, iar când sfârșii consumasem

deja pilele cu energie ale pumnalului. Acum, dacă aş fi împins cu spatele, aş fi reuşit să-mi fac loc; rămânea de văzut, totuşi, ce va fi după: cum i-aş fi înfruntat pe cei doi războinici fără chip care erau de gardă? Dar în situaţia în care mă aflu, chestiunea era pură speculaţie filozofică: trebuia să acţionez şi gata! Aşteptai ca santinelele să treacă pentru a nu ştiu câta oară prin faţa celulei mele şi continuai să mă las stăpânit de speranţe. Imediat ce trecură, sării în picioare şi împinsei cu putere. Zăbrelele trosniră şi se prăbuşiră la pământ cu un zgomot infernal; urlai şi sării afară, gata să-mi câştig o meritată şi rapidă moarte.

Cei doi zăceau la pământ, într-un lac de plasmă cenuşie.

Căutai o explicaţie la oamenii mei, iar aceştia îmi arătară ceva.

— Ca drogat copleşit de vise, îmi pari foarte agresiv – observă surâzător Tfeo.

Ridicai pumnalul cu prudenţă în poziţie de apărare. Nobilul clătină din cap şi se grăbi să vâre spada în teacă.

— Nu, Growman, am venit aici să te ajut, dar din câte se pare n-am fost primul. Iată medicamentul, mai bine zis o parte din ce-a pregătit femeia ta pentru Hilena.

Luai sticluţa cu lichid şi încremenii nedumerit: întâi Osne, acum el... prea mulţi voiau să mă salveze!

— Cum se simte Hilena? Întrebai în timp ce mă îndeletniceam să tai zăbrelele de la celula prietenilor mei.

— Se simte foarte bine, îmi spuse prinţul. Dorea să vină şi ea, dar n-am vrut să-şi rişte viaţa. Acum ne aşteaptă cu vreo câţiva prieteni pe astronava ta: trebuie să fugim!

Giò-giò şi Rimmel ieşiră pe brânci din cavou, cu un suspin de uşurare. Fără să le explic nimic le dădui să înghită câteva sorbituri din medicament, apoi îi susţinui în timp ce se ridicau, sprijinindu-se istoviţi de lănciile luate de la străjeri.

— E timpul să mergem, spuse Tfeo şi-mi întinse o spadă. Nu va fi deloc uşor să scăpăm de aici.

Strânsei arma şi mă simţii un altul. Îl privii în ochi pe nobil şi el îmi răspunse la fel. Îmi era imposibil să înţeleg de ce se comporta aşa: se gândea la banii mei, la larba Transei sau la o răzbunare cu totul personală? Dar merita, oare, să cercetez? Un pas uşor mă făcu să mă întorc.

— Salve, condotiery Growman!

— Glorinna! Tu aici... – murmurai spre femeia care-mi ieşise în cale. Credeam că Eternii au plecat cu înţeleptii.

— Am ales să rămân cu tine, pentru totdeauna. Nu mai sunt o Eternă, îmi explică ea înăbuşându-şi neliniştea. N-aş mai fi suportat acel exil auriu, celulele de suspensie... Am chef să trăiesc, să mor ca orice altă fiinţă omenească... şi te iubesc.

O îmbrățișai copleșit de emoție, o strânsei cu putere și uitai de orice altceva. O ușoară atingere pe spate mă trezi la realitate.

— Aveți dreptate, să mergem – confirmai cu hotărâre. O spadă, o femeie, niște prieteni... deodată mi se păru că sunt un zeu. Nimic nu m-ar mai fi putut opri.

Tfeo ne conduse printr-un coridor secundar până la marginea unui puț înnegurat care cu o parte se pierdea în măruntaiele pământului, iar cu cealaltă urca spre etajele superioare ale palatului. Când mă mai obișnuii cu întunericul reușii să observ unele trepte neregulate așezate de-a lungul zidurilor.

— Pe aici am putea să ajungem la o ieșire fără pericol, ne explică nobilul. Trebuie doar să fim atenți să nu alunecăm.

Făcând semn că am înțeles, mă pregătii să urmez grupul. Dar pași noi, neașteptați, ne siliră să ne oprim. *Prea multă lume pentru un loc ca acesta*, mă gândeam tocmai în clipa când mă pomenii față în față cu intrusul.

— Stăpâne, stăpâne, unde ești?

Osne ieși dintr-o galerie, și când ne văzu, încremeni. Strângea în brațe mai multe arme care căzură cu zgomot la pământ. Nu fugi, ci, cu un vizibil efort, ne tăie calea.

— Nu pe aici, stăpâne Growman, vă așteaptă...

Întâlnind privirea mea se opri înspăimântat și ridică mâinile.

— Raraak! stăpâne, am venit să te eliberez... Privește, am găsit până și drapelul lui Krack.

Abia putui să-l ascult: cu un grohăit mă năpustii asupra lui și lovii cu sete. Dacă aș fi nimerit gâtul reptilei i-aș fi curmat viața inutilă. El însă nu-mi dădu o asemenea satisfacție, se feri și sări înapoi câțiva metri.

— Ai milă, în numele vechii prietenii care ne leagă, ai milă!

— Ticălosule! mormăii, cum îndrăznești să apari în fața mea? Ai trădat, mi-ai terfelit numele, ai...

Și a doua lovitură nimeri în gol.

— Am fost constrâns de evenimente, se smiorcăi Osne. Un mizerabil expedient pentru a câștiga timp... Ne capturaseră și eu nu eram decât o biată ființă din altă lume decât a voastră, prinsă la strâmtoare de oameni. Dar nu uita că te-am ajutat imediat ce am putut să o fac.

— Nu uit nici măcar că i-ai ciripit lui Hilar tot ce știai... Chiar și adevărul despre Olaf Draister era un expedient?

Îmi dădui seama cu tristețe că ura mea se potolea foarte repede. Ar fi trebuit să-l omor imediat, acum începuseră să intervină prea multe gânduri; era vorba de a treia persoană care-mi sărea în ajutor: prețuiam chiar atât de mult?

— De ce nu trebuie să fugim pe aici? Îl întrebai arătând puțul.

— Oamenii fără chip ne așteaptă, suspină Raraak ușurat. Minor a poruncit ca prințul Tfeo să fie supravegheat. Știu că ai fugit și vor să vă elimine pe toți

dintr-un foc. În felul acesta Hilar ar deveni singurul pretendent la tron... Urmașimă, eu știu cum am putea să ieșim teferi de aici.

Nimeni nu fu de altă părere și hotărâi să mă încred în reptilă.

— La prima mișcare suspectă...

— Fie ca Profetul să-mi fie martor, surâse el. Acum luați armele pe care vi le-am adus; oricum, pentru a vă liniști, eu voi rămâne în mijlocul vostru, iar curajosul Giò-giò o va lua înainte.

— *Tu* ne vei conduce, îl corectai. Iar eu îți voi sta în preajmă.

Ne cufundărăm în labirintul subteran, deprimați de întuneric și de triste presentimente. Numai Rimmel, care-și găsisese steagul, părea mulțumit.

— Cu el în mână merită să mori, murmură el.

Evitai să-i răspund cu o urare mai bună; la urma urmei era încă sub influența plantei.

Merserăm îndelung printr-un canal care se făcea din ce în ce mai strâmt și mai umed. Curând dădurăm într-un coridor mai atrăgător, dar reptila se încăpățână să ne ducă prin galerie.

— Unde se ajunge pe aici? întrebai.

— Direct la palat, cred – răspunse Osne. Nu e bine să ne întoarcem: acolo ne așteaptă sute și sute de luptători... În schimb, pe aici dăm într-o curte secundară, lângă bucătării.

Mă oprii din mers. Nu venisem pe Ramook ca să fug prin bucătării! Aveam o răspundere față de mine. Îl aveam pe Tfeo de partea mea, iar, pe deasupra, mă simțeam așa de singur...

— Să mergem la palat! hotărâi.

Marele Tată nu este încă definitiv sclavul drogului, aveam medicamentul și am fi putut să-l convingem să lupte împotriva Ierbii Transei, fie ce-o fi. Pe de altă parte, dacă fugeam, tot nu ne folosea prea mult: mai devreme sau mai târziu ne-ar fi descoperit.

— Sunt alături de tine, prietene Growman – se entuziasmă Tfeo. Ai rostit cuvinte demne de sufletul nobil pe care l-am întâlnit cu ani în urmă; pe deasupra, ideea ta nu e chiar atât de irealizabilă pe cât pare. Am câțiva prieteni în bandele instalate în jurul orașului, șefi valoroși, demni de încredere, oameni care nu-și primesc simbria de luni de zile și care-i urăsc pe războinicii fără chip... dacă am reuși să vorbim cu ei, să-i convingem de pericolul care ne paște... Da, avem încă multe posibilități să reușim.

— Asta va fi misiunea ta, hotărâi. Va trebui să ne împărțim: în timp ce tu vei acționa în exterior, noi vom acționa în interior, dar înainte de a fi prea târziu. Eu voi duce medicamentul pentru tatăl tău. Probabil va trebui să mă lupt cu unii din familia ta, și fără tine îmi va fi mai ușor.

El înțelese și se întristă:

— Crezi că va fi necesar?

— Voi încerca să evit – îi promisei – dar nu pot face abstracție de faptul

că este în joc destinul umanității; numele contează mai puțin.

Nu mai adăugai altceva, ne strânserăm mâinile și-l urmărim cu privirea în timp ce dispărea de-a lungul galeriei.

— Fără mine riscă să se piardă, ne aminti Osne îmbufnat.

Ridicai din umeri și-l rugai să ne arate drumul spre palat. Puțin mai încolo galeria se lărgi și începu să urce până ce se transformă într-o scară, cu trepte de piatră albă, la sfârșitul căreia se revărsa o lumină firavă printr-o ușă întredeschisă.

— Rămâi în spatele nostru, îi ordonai Glorinnei, și indiferent ce s-ar întâmpla, pune capul în pământ și aleargă.

Femeia confirmă, iar dacă îi era teamă făcu în așa fel încât să nu se observe. Îi zâmbii și, cu un semn, îl invitai pe Rimmel să activeze steagul.

— Înainte! pentru Krack, ca în timpurile de demult.

Și îi îndrumai să urce spre palat.

În clădire așteptau câțiva oameni fără chip. Când ne văzură ridicară puștile și traseră. Stegarul nostru fu mult mai iute decât ei, și câmpul protector devie împușcăturile care se înfipseră în pereți aruncând bucăți de tencuială. Dintr-un salt ajunsei aproape de ei și-i tăiai din numai câteva lovituri. Stăteam bine, așadar.

— Osne, blestematule – strigai întorcându-mă spre el – nu face pe vicleanul, te vreau aici, lângă mine!

Reptila bodogăni ceva despre spiritele răului care-l urmăreau pretutindeni și, cu strângere de inimă, veni lângă mine. Cele patru brațe ale sale, toate înarmate, îmi asigurau, cel puțin, spatele.

În depărtare răsună lugubru glas al unui corn, urmat de un tropăit de cizme în camerele vecine; o lance mică îmi atinse ușor pieptul și se înfipse în spinarea lui Raraak; mă bucurai de acest tardiv act de justiție divină și mă grăbii să curm viața colosului care o aruncase.

— Growman – gemu rănitul – eu te protejez pe tine, dar protejează-mă și tu.

— Prostii – îi răspunsei ironic – știu prea bine că ai puține puncte vitale, pe care poți să ți le aperi și singur.

În spatele nostru răsunară pașii rapizi ai urmăritorilor. Trecurăm peste un prag închizând ușile în spatele nostru.

— Și acum, șefule? murmura Giò-giò cu un aer rătăcit.

Nici măcar larba Transei nu l-a vindecat de obiceiul de a pune întrebări stupide. Iscodii cu privirea camera fără ieșiri în care eram ascunși: un fel de magazin pentru scaune și bănci. Îl întrebai din priviri pe Raraak. Reptila încetă să-și mai lingă rănilor și clătină din cap.

— Nu cunosc această latură a palatului; totuși, sunt convins că ne aflăm unde trebuie.

Ușa închisă începu să scârțâie. Ne descoperiseră ascunzătoarea.

- Activați steagul la maxim! le ordonai.
- Dar se va prăbuși totul, îmi aminti Rimmel.
- Steagul! urlai eu, iar el ascultă.

Ne lipirăm de ziduri în timp ce energia câmpului protector se descătușa într-o strălucire de descărcări electrice. Pe tavan apăruseră imediat mii de crăpături. Se deformă. Apoi se prăbuși. Spre norocul nostru, arhitecții prevăzuseră branduri subțiri. Leșirăm de sub moloz aidoma unor fantasme și ne grăbirăm să construim un fel de scară cu mobila rămasă intactă. Când intrarea dispăru într-o vâlvătaie enormă, noi eram deja în camera superioară, iar eu, ca un bun strateg, făcui în așa fel încât turnul improvizat să cadă. Acum ne bucuram de un oarecare avantaj față de războinicii care ne urmăreau. Leșirăm trecând peste resturile podelei și dădurăm într-un coridor pustiu, târând-o pe Glorinna, care părea complet zăpăcită de atâta violență. Îmi dădui seama că am greșit luând-o cu mine; de multe ori dragostea îl orbește pe om... Ne întâl nirăm cu un grup de paji speriați, vrură să strige și mă văzui silit să-i măcelăresc.

— Dacă ar fi aici Stone! gândii cu voce tare. Cu el ar fi fost ușor să ajungem până la Marele Tată.

— Raraak! stăpâne Growman, bodogăni Osne. Cred că știu unde îl țin, însă va trebui să ne întoarcem cu un etaj mai jos.

— Atunci, să coborâm! îi îndemnai.

Alunecărăm pe prima scară întâl nită, întocmai ca niște umbre, și căzurăm în spatele unui pluton de războinici fără chip. Îi doborârăm unii peste alții în liniște.

— Ajunge cu masacrul, ajunge! ne imploră Eterna.

Îi zâmbii și o împiedicai să cadă leșinată.

— Încă vreo câteva minute, dragă... Curând se va termina, o minții cu multă convingere.

Acum însă trebuia să fugim; treceam prin săli, prin dormitoare, prin mari ganguri, și peste tot era un du-te-vino de curtezane, servitori și filfizoni speriați. Cei care nu se grăbeau, semănau cu propriile corpuri drumul parcurs de noi.

— Dar câți oameni locuiesc în palatul ăsta? protestai eu posomorât.

— Pe aici, stăpâne, pe aici - mă invită reptila arătându-mi o galerie ascunsă pe jumătate de grele tapiserii. Acesta este coridorul de serviciu care duce la bucătării.

— Crezi că este momentul să te gândești la mâncare? îl apostrofai.

— Ai puțină încredere în mine - se prefăcu el jignit —, sau crezi cumva că am renunțat la viața liniștită în uniforma glenicșilor ca să sfârșesc spintecat într-un asemenea labirint? De la bucătării știu să mă orientez mai bine!

Nu obiectai și îl urmarăm. În drumul nostru ne întâl neam din când în când cu unii fugari și eram siliți să-i eliminăm pentru a evita niște martori inoportuni.

— Băiatul acela era dezarmat, se plânse Glorinna la capătul disperării.

— Ar fi dat alarma, mă justificai. E o problemă de tactică militară.... dar tu nu poți să înțelegi. Rezistă încă puțin.

Osne își ținu făgăduiala: cu un râgâit de satisfacție se opri și ne arătă o ușă închisă.

— Acolo, înăuntru.

Zâmbii și-l invitai pe Giò-giò să-i facă de petrecanie. El pricepu cam greu, dar în cele din urmă se năpusti cu toată greutatea asupra obstacolului și-l scoase din țâțâni cu un zgomot asurzitor. Rimmel trecu pragul cu steagul activat; eu și Osne îl urmarăm. Câțiva pușcași își descărcară zadarnic armele asupra noastră, apoi, îndemnat de unul mai mare în grad, își scoaseră pumnalele și se apropiară. Îi lăsați pe oamenii mei să-i înfrunte, eu îl zărisem pe Stone într-o masivă cușcă de metal și mă apropiai de el.

— Iar ne întâlnim, Growman.

Hirar Glenix mă aștepta aparent liniștit, tolănit într-un fotoliu cu spătarul monumental.

— Mi-am închipuit că vei veni aici. Ceea ce mă surprinde însă este că această reptilă scârboasă face un joc dublu. Îmi dau seama că el a fost acela care v-a scăpat de capcana pe care vi-o pregătisem; o să plătească și pentru asta.

Mă oprii îngrijorat. O îndepărtai pe Glorinna, rugând-o să dea drumul pietroiului închis în cușcă. Mă pregătii să-l înfrunt pe nobil, ridicând spada în poziție de apărare.

— Nu găsesc că-i tocmai onorabil să înfrunt un infirm, observai eu.

Prințul o încasă în plin și se ridică.

— De la ultimul nostru duel am avut timp suficient să învăț cum se folosește un singur braț.

Trase din teacă un iatagan lung cu lama sclipitoare, iradiind de energie, în timp ce spada mea începuse să dea semne că este pe sfârșite din cauza folosirii excesive. Însă ar fi fost inutil să-i cer lui niște pile energetice.

— N-am de gând să mă bat cu glenicșii, ținui să precizez. Am venit pe Ramook pentru a-i convinge să combată larba Transei; aliază-te cu mine și vei putea deveni domnitor peste toată Galaxia, dar nu ca uzurpator, ci ca salvator.

Nobilul îmi aruncă o privire ironică și schiță vreo câteva lovituri în aer pentru a-și încerca arma.

— Îți repet, negustorule, eu am deja un aliat; pe deasupra, după trădarea poetului de frate-meu, nimeni nu mai poate râvni la rangul care mi se cuvine.

Descoperii contrariat că pierdusem mult din încrederea inițială. Talentul meu îmi servea doar în îmbulzelile cu infanteriști, dar în mod sigur nu pentru a mă înfrunta cu un vlăstar nobil antrenat din fragedă tinerețe cu cei mai faimoși maeștri în arta armelor. Îi căutai cu privirea pe prietenii mei și-i văzui atacați de o groază de oameni înarmați care ieșeau de peste tot: trebuia să fie vreo jumătate de gardă imperială acolo înăuntru.

— Glorinna, o implorai eu, eliberează-l pe Stone.

Hirar înaintă nepăsător.

— Va fi un pic mai greu, glumi el. Am pus să fie sudate bine încheieturile, iar barele sunt în stare să reziste și proiectilelor de tun. Am intenția să folosesc pietroiul tău pentru a sculpta pe el epitaful lui Olaf Draister: Cavalerului inexistent dintr-un neam dispărut.

Mă atacă și reușii să parez cuprins de un fior. Încercai să-i dau replica, dar spada mea nu întâlnește decât golul, înroșit imediat de o lovitură a lui care, din puțin, nu-mi atinse spatele.

— Nu vreau să te omor imediat, sublinie nobilul. Deocamdată va fi suficient să-ți tai un braț; asta ca să-mi țin o promisiune.

— Cruță-mi-l pe cel drept - îi amintii eu cu o falsă siguranță —, altfel, distracția se va termina repede: cu cel stâng nu fac două parale.

Privii în jur; stăteam rău: Glorinna se lupta cu un lanț care nu ceda; restul bandei se lupta cu o gloată dezlănțuită. Giò-giò și Rimmel, cu răni adânci, se baricadaseră după un dulap, Osne, cu un picior mai puțin, se cocoțase pe o coloană; doar eu stăteam mai bine!

Îmi rotii spada deasupra capului pentru a câștiga puțin spațiu, cu scopul de a pune mâna pe o pușcă abandonată; o trimisei cu un picior spre femeie.

— Trage în Stone, îi strigai. Trage în el!

Evident, nu înțelese planul meu, dar avu inspirația să mă asculte. Imediat ce puse mâna pe arma își pierdu aspectul de creatură fără apărare și deveni un dușman pentru un halebardier care aștepta în spatele lui Glenix. Îi ieșii acestuia în cale dintr-un salt, dar primii o lovitură în spate; mirosul intens de carne prăjită, pentru o fracțiune de secundă, mă făcu să uit că era vorba de propria mea carne, apoi blestemai și căzui în genunchi.

— Trage! o implorai cu ultimele forțe.

Hirar se aruncă asupra mea cu un rânjel înfiorător.

— Îi cunosc eu bine pe discipolii Profetului, am pus să fie uciși vreo câțiva, și știu că refuză violența, armele; nu va trage niciodată - afirmă el în timp ce mă strivi cu un picior.

Gemui și mă rostogolii pe podea pentru a evita o lovitură de sabie îndreptată spre gâtul meu.

— Dar Stone nu este o ființă omenească, strigai eu cu puțină voce care-mi mai rămăsese.

Adversarul mă imobiliză, zdrobindu-mi o mână sub cizmă, ridică iataganul, grăbindu-se să-și plătească datoria pentru brațul pierdut. Dar niște explozii îl opriră: Glorinna utilizase pușca, nu știu cum, dar reușise să o facă. Întorcând capul, văzui cum blocul de piatră exploda, iar miile sale de fragmente țâșneau printre bare. Hirar nu mai avu timpul să reacționeze, pentru că o imensă schijă verzuie îi reteză capul dintr-o bucată, iar corpul rămase o clipă șovăind dacă să cadă înainte sau pe spate; în această ezitare piciorul stâng se

prăbuși într-o parte umplându-mi chipul de sânge. Dar acele picături roșii erau o nimica toată pe lângă moartea pe care bucățile lui Stone o aduceau în rândurile dușmanilor cu uniformă galbenă. În dezordinea infernală de urlete, horcăieli, oase sfărâmate, solul se transformă într-o imensă băltoacă purpurie pe suprafața căreia zăceau cadavrele schimonosite ale dușmanilor noștri: după câteva minute n-am mai rămas decât noi.

Glorinna se grăbi să-mi vină în ajutor.

— Dragule, te simți bine?

Confirmai, ridicându-mă cu greutate.

— Acum să mergem la Marele Tată, murmurai eu.

— Raraak, stăpâne! Toți suntem răniți, nu vom mai rezista la un alt atac.

— Stone ne va deschide calea - îi promisei eu și-i arătai blocul de piatră care tocmai se forma în aer: fiecare piatră la locul său, cu precizie, anulând orice fisură; era o plăcere să ai un asemenea prieten!

Leșirăm și dădurăm din nou peste războinicii fără chip care, dovedindu-se punctuali, ne tot hăituiau. Dar nu mai erau în numărul la care mă așteptam, numai mici pâlcuri pe care pietroiul le strivea cu o precizie nemiloasă. Bănuii că Tfeo nu stătuse degeaba; acum, pentru noi, era mult mai simplu.

— Am impresia că recunosc coridorul care duce la apartamentele suveranului - afirmă Osne, care șchiopăta mergând alături de mine.

— Atunci suntem aproape - suspinai, cu mintea nițel răvășită din cauza durerii provocată de rană.

Accelerarăm pasul; era ceva ciudat în scenariul care se desfășura în fata ochilor noștri: un cadavru cu gâtul tăiat căzut de-a curmezișul pe podea. Mai departe găsirăm altele.

— Dar pe aici încă n-am trecut, observai eu nedumerit. Cuprinși de o tristă presimțire, dădurăm buzna într-o cameră unde trona un enorm pat cu așternuturile răvășite: la picioarele sale, pe jumătate înfășurat în cearșafuri, zăcea Marele Tată. Nu era mort, încă mai tresărea și horcăia, dar era foarte departe de a mai fi viu. Hilena, așezată pe marginea saltelei, îi pusese picioarele pe cap și-l insulta rânjind mânioasă. Văzându-mă, tresări și ridică spada însângerată.

— I-am răzbunat pe draisteri! exclamă ea recunoscându-mă. Toți cei care au căzut din glorioasa mea familie sunt acum răzbunați... Sunt mândră...

— Nebuno! o apostrofai înspăimântat. Cum vom mai reuși acum să-i convingem pe glenicși să combată larba Transei? Fără armatele lor suntem neputincioși.

Ea nu-mi lăsă deloc impresia că ar înțelege, ci continuă să repete monoton că și-a răzbunat verișorii, unchii și frații, până când îi arsei o palmă zdravănă peste obraz încât se prăbuși leșinată pe pat. Mă aplecai deasupra muribundului, cu o ultimă speranță în suflet, când agitația din spatele meu îmi aminti că bătălia se desfășura încă.

Tfeo năvăli în cameră, înconjurat de câțiva războinici înarmați cu lănci. Văzându-mă, se liniști.

— Repede, Growman! mă invită cu un surâs, însoțește-l pe tatăl meu la astronava care ne așteaptă; i-am nimicit pe luptătorii fără chip, dar mi-e frică să nu apară alții și nu știu până la ce punct șefii pe care i-am convins să treacă de partea noastră sunt dispuși să moară pentru noi...

Își văzu tatăl și îngălbeni. Se repezi asupra lui să-l prindă în ultima clipă de viață.

— Cine a făcut asta? întrebă el cu vocea strangulată de emoție.

Mă privi, iar eu șovăii. Îi fu suficient ca să găsească singur răspunsul: îmi văzu spada pe care încă sfârâiau câteva cheaguri de sânge și se schimbă la față.

— Tu... de ce? Era doar un bătrân bolnav, poate nici măcar nu era în stare să priceapă ceea ce i-ai propus - șuieră prințul.

Se ridică și se îndreptă spre mine.

— Așteaptă - mă apărui eu dându-mă înapoi, incapabil să găsesc o explicație convingătoare.

— Hilena l-a ucis, interveni Rimmel istovit de răni.

Dar nobilul nici măcar nu-l ascultă; pentru el alegerea vinovatului între femeia iubită și un mercenar de neam umil nu se punea. Iar femeia continuă să doarmă...

Trebuia să suport al doilea duel din ziua aceea, și în condiții mult mai rele, având în vedere că Stone dispăruse, fiind ocupat să vâneze războinicii fără chip pe care-i ura.

— Te rog, prietene, așteaptă înainte de a crede în aparențe.

— Nu folosi cuvântul ăsta cu mine, șuieră celălalt cu fața contorsionată. Ai venit aici ca să-i extermini pe glenicși, te-ai strecurat printre noi ca o viperă, ai răspândit peste tot veninul și înșelăciunile tale... dar acum am deschis ochii.

Mă atacă, tăișul înroșit al spadei sale se dezlănțuia în aer ca un fulger de vară. Aveam prea puține posibilități de a-i face față; forțele erau pe punctul de a mă părăsi întocmai ca norocul, iar rana lepăda sânge ca un pepene stors. O lovitură puternică îmi smulse spada din mână. Iată cum se sfârșea: din cauza unui amic prea naiv... Închisei ochii, așteptând să ajung la strămoșii mei.

Simții că mă izbi ceva, dar nu fu dureroasa mușcătură a oțelului aprins, ci căzui împins de o greutate neașteptată. Privii uluit și mă pomenii acoperit pe jumătate de trupul adversarului zguduit de convulsii. Îl dădui la o parte și ridicai capul neîncrezător. Abia după ce se mai scurse ceva timp o observai pe Glorinna care scâncea, cu pușca încă în mâini...

— Nu voiam să-l omor! strigă ea disperată. Nu asta voiam... Însă el era gata să te lovească, iar tu erai nevinovat... Am fost nevoită să trag.

— Oamenii din garda lui - le amintii cu vocea moale, iar Raraak prinse din zbor ce voiam să spun; smulse arma din mâna femeii și o descărcă asupra

oamenilor înarmați care se opriseră șovăind în prag.

— Prințul Tfeo a căzut la datorie ca un erou, luptându-se împotriva Ierbii Transei! – urlă după aceea reptila. Glorie glenicșilor care s-au sacrificat pentru a salva Galaxia! Trăiască Growman, cavalerul Cometei Negre!

Trebui să strige așa îndelung, în timp ce ne retrăgeam din palat printre soldații zăpăciți de bătălie; mai strigă și în curtea unde erau măcelăriți niște prizonieri; continuă, excitat, și în fața orașului, pentru a se face auzit de bandele care au ieșit victorioase din lupta împotriva Ierbii Transei. În sfârșit, ajunși pe rampa de acces în astronavă, tăcu și, cu un gest melodramatic, mă arată pădurii de capete înfricoșate care se adunaseră în jurul nostru în întunericul nopții și făcu o plecăciune.

— Pentru Dumnezeu, stăpâne Growman, nu leșina acum – murmură implorându-mă —, ei așteaptă să le spui ceva. A venit vremea noastră!

Vocea sa ascuțită abia dacă reuși să străpungă cortina de fum care-mi învăluisese mintea. Mă prinsei cu putere de balustradă ca să nu cad și privii gloata de oameni înarmați, îmbătată de violență, care fremăta tumultuos sub mine. În depărtare, palatul glenicșilor, fost cândva al draisterilor, ardea, și împreună cu el o mare parte din oraș. Într-o clipă de luciditate mă întrebai dacă cineva a avut cumva inspirația să-i elibereze pe nenorociții din subteran... apoi găsii de cuviință că este inutil să mă mai gândesc și la asta.

— Spune ceva, dragule – mă îndemnă Hilena, cu ochii sclipind de excitație.

— Da, trebuie să vorbești, ar putea fi începutul unei noi ere – adăugă și Glorinna, marcată de evenimente, dar nu doborâtă. Ai viitorul în buzunar. Poate chiar Misiunea va putea fi reluată.

Confirmai mișcând capul și mă hotărâi să-mi storc ultimele fărâme de energie.

— Marele Tată este mort, glorie memoriei sale! Oamenii fără chip, asasinii săi, vor plăti...

Mă oprii nesigur; ce trebuia, oare, să le spun? Mă întorsei spre oamenii mei, îl zării pe Osne care se gudura; Rimmel mă fixa fascinat, cele două femei mă iubeau cu privirile aprinse, iar Giò-giò, mai tâmpit ca de obicei... El nu înțelesese nimic.

— Șefule, dacă Marele Tată nu mai există... cine comandă acum?

— Fără nobili! proclamai. Fără stăpâni prin înșelătorul drept al numelui, fără războaie între ființele aparținând aceleiași civilizații! Noi, soldații bandelor, noi, urmași ai Străbunilor, luptători fără patrie în apărarea Rațiunii, noi vom conduce popoarele Galaxiei pe drumul salvării! Vom distruge larba Transei și malefica sa influență, și vom deschide porțile unei noi ere de aur și bunăstare.

— Trăiască Growman, cavaler al Cometei!

Mi se păru că zbor, ridicai brațele pentru a răspunde aclamațiilor, dar, lipsit de susținere, căzui de pe rampă rostogolindu-mă ca un sac. Se dovediră

iuți în a mă prinde și a mă ridica. Mă transportară de ici-colo într-o agitație de brațe protectoare și chipuri exuberante. Leșinai de mai multe ori; după ultima paranteză de întuneric urmă odihnitoarea imagine a unui dormitor. Suspinai, și imediat doi Eterni se aplecară cu bunăvoință asupra mea.

— Ce s-a întâmplat? întrebai.

— Te afli pe astronava ta, condotiery Growman – îmi răspunse unul dintre ei. Trebuie, totuși, să mai dormi puțin, ai pierdut mult sânge.

Îmi spusese condotier... Aș fi vrut să știu mai multe, dar mă pomenii cu o mască anestezică pe față, și-o lăsai baltă.

EPILOG

Călăream un cal enorm de culoare neagră, asemenea infernului, care, după cum se vedea, suporta cu dificultate greutatea corpului meu. Tropăia, pufăia pe nări ca niște foaie; nervos, iar din când în când întorcea capul și mă fixa cu niște ochi întunecați. Strânsei cu nervozitate hamurile și încercai să-l mai domolesc nițel, mângâindu-l pe gât. Nu reușii altceva decât să-l fac să se scuture și, pentru o clipă, mă temui că mă va arunca în aer ca pe o insectă grețoașă.

— Iată-le, șefule, vin – mă preveni Rimmel, smulgându-mă din obișnuitele mele griji.

Privii în direcția pe care mi-o arătase și zării un nor de aparate care alunecau încă departe la orizont. Acesta era cel de-al patrulea oraș al Ierbii Transei pe care-l descopeream, iar această ființă blestemată ne întâmpina din nou cu război. Mă întrebai când oare se va termina.

— Pregățiți artileria și activați steagurile! le ordonai după un scenariu pe care-l mai repetasem. Fiecare bandă să rămână în poziție de apărare până la distrugerea acestor aparate.

Planoarele argintii coborâra spre noi într-un cor de lamentații stridente. Verificai dacă mă aflam în interiorul câmpului protector al drapelului lui Krack și așteptai; urmă obișnuita sarabandă de explozii și o subțire ceață azurie începu să altereze contururile lucrurilor. Rimmel își mânuia steagul cu siguranța dintotdeauna. Alături de el mă simțeam la adăpost.

Două raze găsiră unghiul potrivit și pătrunseră în interiorul ecranului protector. Se ridicară gemete disperate. Animalul meu întunecat scormoni pământul smulgând o brazdă cu iarbă umedă. Părea un moment pe care-l mai trăisem deja de o mie de ori. Verificai repede dacă cei ce alcătuiau grupul meu scăpaseră teferi. Întâlnii privirea aprinsă a Hilenei înrămată într-un coif semideschis.

— Când atacăm, Growman? mă întreabă ea excitată.

Era nebună după bătălii. Îi zâmbii cu tristețe.

— Orice luptă poate fi ultima... Nu te gândești niciodată la posibilitatea de a muri?

— Nu sunt cuvinte demne de un stăpân suprem al Galaxiei! mi-o întoarse ea cu mândrie.

Se dovedea tot timpul pasională, violentă deopotrivă în pat și pe câmpul de bătălie. Mă încercă nostalgia pentru Glorinna care, împreună cu Eternii fugiți de pe Arcă, duceau mai departe o intensă operă de reconstrucție și educare a maselor. Mi-ar fi plăcut s-o revăd, să respir un pic din pacea ei. Inevitabil îmi vine în minte vicleanul de Osne: mă făcuse să-i încredințez conducerea

societății mele, iar acum, pe banii mei, se îngrășa liniștit pe cine știe ce îndepărtată și sigură planetă. Simții că-mi pierd mințile. De ce toți, în afară de mine, și-au realizat propriile dorințe?

Nărăvașul meu îmi simți clocotul interior și necheză cu dinții strânși, scoțând un sunet asemănător unui rânjet.

— Bine! – bombăanii. Să atacăm!

— Fără prizonieri! urlă amazoana de lângă mine. Dar când am mai cruțat războinicii fără chip?...

Îndemnul trecu din gură în gură. Apoi, în zgomotul unor explozii, trăsei spada.

— Eliberați-l pe Stone! le comandai unor valeți din suită.

Câteva clipe mai târziu pietroiul îmi atinse ușor capul și se îndreptă cu viteză spre oraș. Lăsa impresia că se distrează.

— Înainte! strigai, și toată armata se mișcă.

Îi observai alergând pe povârniș în jos asemeni undelor unui ocean, rupând și nimicind primele trupe de luptători fără chip, dispărând apoi într-un zgomot confuz printre piramidele în trepte ale orașului vegetal. Hilena fu printre primii, și mă bucurai că nu pățise nimic.

— Șefule, noi nu mergem? mă întrebă Giò-giò.

Mă întorsei spre el cu gândul de a-i zâmbi; nici el nu se schimbase. Cu un suspin, coborî de pe calul pe care-l lăsa în seama unui servitor care-l luă în primire imediat. Războiul acesta începea să mă calce pe nervi.

— Acum am niște răspunderi, îi amintii obosit. Nu pot să-mi risc viața, nu-mi mai aparține doar mie.

Grăsanul confirmă convins. Poate că era singurul care credea în asta. Cu toate acestea, nici unul din suită nu îndrăzni să zâmbească; ultima dată am trimis la spânzurătoare doi sau trei curtezani pentru mult mai puțin.

— Un mesager, Mare Tată.

Omul călare urcă spre vârful dealului într-o goană nebună și se prosternă istovit la picioarele mele.

— Victorie, domnule, victorie!

— Încă o bătălie câștigată, admisei cu răceală.

— Mult mai mult! se entuziasmă celălalt, fluturând un pergament. Acest mesaj era gravat pe zidurile orașului, l-am transcris întocmai.

Și începu să citească:

"Către ființele raționale care vor ocupa ultimul cuib. Mi-ați ucis fiii, mi-ați ars rădăcinile casei, mi-ați doborât navele. Pământurile voastre sunt mereu foarte reci sau foarte uscate. Nu este loc și pentru mine în Galaxia voastră. Găsesc că este inutil să duc mai departe lupta: dați-le semințelor mele posibilitatea de a pleca în pace, iar eu nu mă voi mai hrăni cu trupurile voastre. Așa vrea rațiunea, și așa să fie. Cuvinte scrise de ființa pe care o numiți larba Transei."

Deci se terminase. Nici nu aşteptam altceva. Ordonai bandelor să se retragă şi să înceteze orice ostilitate.

— Vor fi trimişi în toate părţile observatori pentru a controla dacă inamicul abandonează oraşul, declarai. Iar popoarele să ştie că larba Transei a fost exterminată. Astăzi începe pentru toţi o eră de pace şi seninătate!

După puţin timp un servitor îmi puse în mână textul unei proclamaţii, iar eu îmi pusei sigiliul. Puteam, în sfârşit, să încetez de a mai hoinări dintr-un loc în altul prin lumi inospitaliere, să-mi găsesc un loc pentru capitală, palat, curte, concubine... da, începea într-adevăr o nouă eră, cel puţin pentru mine!

Şefii de bande sosiră răzleţi, oameni istoviţi, murdari de pulbere şi de sudoare, încă excitaţi după confruntare. Şi eu am fost ca ei, cu puţin timp în urmă. Cu greutate încercai să găsesc pentru fiecare un compliment, o vorbă de laudă.

— Războiul s-a sfârşit, conchisei. Acum trebuie să ne gândim la ce vom face în timp de pace; fiecare dintre voi o să primească recompensa pe care o merită, precum şi o nouă misiune, adecvată noii situaţii. În afară de asta, pe cei mai valoroşi îi voi menţine în serviciul meu, pentru că am încă nevoie de buni luptători: unele sisteme nu au vrut să-mi recunoască suveranitatea, alţii se dovedesc a fi şovăielnici în credinţa lor, trebuie să punem acolo garnizoane; în sfârşit, mai există un oarecare ins căruia îi place să se autointituleze Răzbunătorul Glenicşilor, care recrutează armate în lumile din vecinătatea Ramookului; va trebui să-i dăm ceea ce merită...

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, îmi propuse Hilena.

Îi zâmbii.

— Mi-ai anticipat gândul, dragă – admisei. Sunt sigur că te vei acoperi de glorie. Dar acum mergi să te odihneşti şi să te bucuri de victoria asupra Ierbii Transei. Galaxia nu-i va putea uita niciodată pe eroii care au salvat-o!

Îi răsplăti cu un radios gest de salut şi mă îndreptai spre astronava mea, însoţit de strigăte de entuziasm. Da, începea o nouă epocă. Trimiţând diferiţi şefi de bandă în toate direcţiile, reuşeam să-i despart şi să diminuez capacitatea lor de a se amesteca în treburile guvernului meu şi îi împiedicam pe cei mai visători să cultive proiecte ambiţioase. Cu revolte de înăbuşit, cu falşi glenicşi pe care trebuia să-i exterminăm şi alte lucruri asemănătoare, i-aş fi ţinut departe şi împărţiţi, în anii care vor veni. Aveam la dispoziţie tot timpul necesar să-mi organizez o armată personală, nelegată prin nimic de tradiţiile anarhice ale bandelor.

Rampa de lansare a navei cosmice alunecă scârţâind pe şinele sale, deschizându-şi lent porţile. Mă adresai soldaţilor cu un ultim salut şi mă retrăsei în fortificaţiile mele. Puţin după aceea ajunse şi Stone: am fost nevoit

să largesc coridoarele pentru a-l lăsa să se miște în voie fără să producă daune, iar simpaticul pietroi devenise escorta mea, incomoda mea umbră protectoare... Desigur că exista, totuși, în noua ordine un locșor și pentru el; nu mi se părea drept să-l las să hoinărească de ici-colo, mai ales acum când știam ceva mai multe despre el.

Eternii, după câteva studii, au reușit să găsească o explicație a apariției sale; blocul era compus din particule de antimaterie legate între ele de un țesut viu, cu un creier propriu și puternice capacități telecinetice (printre care și aceea de a se recompune); savanții, în afară de asta, au descoperit o legătură între Stone și Norul inteligent care a apărut în Galaxie la începutul războaielor civile și a dispărut apoi în mod misterios împreună cu omul care era în stare să-l controleze: Frank Sonder. Eternii nu-și puteau explica doar motivul pentru care blocul de piatră mă alesese pe mine ca protejat al său. Pe de altă parte, nici eu nu uitam să le spun că tatăl meu, când avea chef să se confeseze, îmi povestea adeseori de un Frank Sonder, un strămoș mitic al nostru care a trăit în antichitate... Aproape că se putea spune că Stone era o rudă venită din necunoscut pentru a salva umanitatea de larba Transei și pentru a împlini gloriosul destin al neamului Growmanilor, noii domnitori ai Universului.

Dragule, bătrânule Stone, prieten al meu, nu mă voi mai despărți niciodată de tine!

Am dat ordin să fie sculptat și legat cu robuste bare de oțel; va deveni tronul de pe care voi domina stelele. Acum misiunea sa era terminată, și ar fi putut să-și permită să se odihnească sub șezutul unui împărat.

SFÂRȘIT